

CC

315

מספרי
גרשם שלום
בתוככי
ירושלם

עקיצת עקרב

חלק ראשון

חבור סמוכם נרדמו סם היוסכר • החסמס כפתי סם ועכר • טואל מפני היראש ה' יראה ללבב מי אשר יסוכר
 ויפני מפני הכבוד יקר תפארת תורת איצו ואחונת אבותנו ולסכונה אחות לנו מה כעשה לאחותנו ביום מידוכר
 ויפני אהבת האמת רוח ויביצתו יאכר • יענה כסיל כאולתו אולת קטורה בלב נעור וריק מירדת ה' וילך לקראת כסמים
 ויפני מסכר • כמתת מקר מתהלל כאלילים • וסם סמים מתהלל בילדי ככרים יספיק לא דרש את ה' כי כרופאי איל
 לרפות על כלה שבר • טגניה לעוף בלי אבר • טוענין לחסית ומדוש את ישראל בהכליו וככספיו הרבים מלא כליהם
 כור סחור הכר וסור הכר • סור סמועד להזיק ככל אבות כויקין סור סחור כוימי כוי"ן מסכת ככמי (פייטא די) קיטרי לא
 סכירית ולא קבילית קטיר קטוינא הכא מאן גבר • הוואע"ו וכא טמיא דאסקיה אשתדאי לאורתא כהווא רויא דמילא כפל
 כבירא חדא לעביד כיש כישותיה דהווא גברא מידע ידיעא חוספ"א כלפי טמיא מקטע רגליה דרשיעא גרמיה תבר • לא יחתיך
 רמיה כידו כיד הרעא"ן וקן אשויאי המין הרע גורר היהודים החזר לישראל כעשה ראש טורח פורה ראש ולענה הוא ענה פסול
 טהכיא פסולים לעולם יונתן אייכטיקסר"י פרא אדם לחוד ודבר • טמא אל גיל כעמיס וונה אחרי אליה כבר אריס איס אשר
 וסם פסל ומסכה מורה סקר וסם כסתרו של עולם וירא ה' ויכאץ וככמלתו התעבר • לאותו רשע לא חזינו לו סכר • יטיס כי
 ינא קבר • פתח גרוכס לסוכס יתליקון לגבר • אשר דרכו כסתרה והטיאו רוח עושים לדבר על ה' סרה ועל משיחו ככרה
 סורה וכחור נוכר • ולך לא טמע געה כפתן מרש אשר לא יטיע לקול חלמשים וסכרה ליה ולא סבר • יכרו עליו סכרים
 יחזוהו בין ככעניה ברע כרשע סאכב וסמאכר • עשו חלמיה את הסמטה סוומי תורה וחמושים עלו כבי ישראל וכראשם אלכי
 סבר • הוואמיכיס כה' אליה ישראל ועליו גותכיס סכר • והגדיו את הגדיק דושיקרו כווקס טהרה עמוד ומכופיה
 סיכריך כוושן המתגבר • קנאי בן קנאי הווקבא לאלהיו כי קנא בהוללים ויקס רשח (חרס) כידו ויפלו סללים כסרם הנשכר •
 ידע אף יגרים כנבור ינא **בלראך גבריאל** על אויביו יתגבר • ויקנא לו תלמידיו תלמיד סבר • הוושל ככל אשר
 לו דולה יוסקה חתורת רבו נאמן ביתו ונוכר • ויעמוד ויפלל להטיב את האפיקודום סלל רשע אשר התודפ לרשעות ולרשע
 סתסכר • כסיל עובר ומתעבר • על ריב לא לו לא ידע יסקרהו ככוב וכשווא ייפהו כסול כו"כ סבר • והכסך יענה
 את הקו"ל ועמו סוכראתא סמרא וכעש לשרגא סונפא חלכותא כלא תגא דהנזיקכולי האי ככתב מטהר סויר ישר מפריץ
 כרזה כנדיק רשע מרשיע נדיק ככיר וך וכר • יטכיל על דבר • יונא טוב טעם ודעת טשפטים איתו ידבר •
 יתן כעטר מרפ"ו כקט כדף קסתו(קסת יהונתן בסוג אסור) קסת יסכר • וכדק את בן וכא"י בעוקגי תואכות
 סאן דעקניה לפקניה עקרבא וויכורא לטריקה חויא דרכנן ויונק לתוך פיו סתילה של אכר • לעמן ידעו
 דור אחרון וספרים תהלות ה' ועווון עמים תסתנו ידבר :

נדפס באמטרדם

שאלה

בשם ה' המוציא לאור העלומה . ושם בטוחות חכמה
יודיעני חכמה בסהום . לפרש דברי ספר החתום
גדרשתי ללי שאלו הולכי תום

א שמד השאל ושאל בענין הקמיעות הרעות הידועות . אם מחויב הסופר שכתבן לגלות עירושן וכוונתו כפן לבד
ב הקמיעים אותו סמיון לרמוז בתוכן חיות של שב"ץ יוש"ו . וגם רעה לעצמו להקדומו מכות ומכון ככו פר
ג ואם תמצא לומר שמוכיב בכך . והוא אינו רוצה לגלות כודו . אם יוכלין כ"ד לסייבו כדין על הסוד והאומדנא
ד אם היא טענה והפסקת לדון על דברים שכלב ולהעניש על החטאה :
 ואם חזעיל מה שכתב לזכותו מי ומי שיש לו קצת ידיעה בספריו . מלאך מליץ אדם מני אלף אשר לא תבני ישראל
 הוא ואמר לא זכאתי כופר . הכזה יכלל ויבקה הסופר :

א ומיילא כע אש יש משתטב ככל מה שהעצמו והתחמו תלמידיו ואוהביו הקפנים בהגלתו ורוניס בתקלתו בלי שום
 טעם וריש רק בטפשו דברים בעלמא ופטומי מילי בקשו להכריע את כל העולם באורחותיהם העקמים וכלוויס
 באלהות וכבס . וכתבו חרירות על גדולי ישראל הישרים בלבותם על השתקה להכריע . מועלים קטנים מהכלים קרוי"ם
 שקדו ויחקרו שן אמרו ככלעם כשאלו חיים ותמימים . קרונו לטובם ככלבים . הנוכחים בראוחם בני אדם . הולכים בנאות
 ולסכות על קדקדם ולרצן יונס . ואין ראוי לטפל בהם . שאסור לגדל כלב רב . רק למשקל נביכה וטופרה . ואם וינייה
 עליה כאן ספריה . ואם תפרו בק' וסם מידע ידיע תכ"ה :

תשובה

של אחרון ראשון ירפה היא לתת את אחותנו (אמור לחכמה אחותי את) לאיש אשר לו אור לא לא עשה כן לכלבוי ולא
 לתלמידים שאינם הנוכחים . דמיקריין בני קטורה ובני יושבי ועמי פנים בידוע שלא עמדו אבותיהם על דר סיני) מאורסה
 היא לקהלת יעקב . האין בכפי עיניו לתתה לו לאשה . כדת משה וישראל . להכניסה או לנרסה : ולהסמיכה בקדשה
 היא בתינוס על הדרך שאסרו בדינו אבותינו ורבותינו ו"ל . אשר מעולם נדרו נדר על בית ישראל . פנו לפניהם דרך כנוסה
 בי לא תשכחמי ורעם . לא אבדה ענה מכנים . לא תאבד תורה מהכן ודבר מבני כניאים . לא חלנו יודעי דת ודין .
 לדעת מה יעשה ישראל כחפשי התורה ויסודות האמונה . אשר היו להם למורה . לפיכך דבר זה וזר הוא וקשה שיכא
 נ"ל ישראלין סוף לחינה העברים . הוא הסופר בן חפ"ד . ספרה אמו שזה ילדה דווחה לכ"ו ולכופר . שיאין הכלל
 להסתדל אצל חכמי וולתנו . גם לימודים קדא . לבוא לעורתי לרבות שבר על קלה . והישיב לא לבדו יושב לו .
 שהביא עצמו לגדי חסד וקילקון על כבודו . שנטפל בדבר בלתי ראוי לו . אף כי בלתי רצון שני הנדדים המתנגדים וכבר
 סוהר הסכם האומות על זאת . באחרו נדיק הראשון כריבו . וכא רעהו וחקרו . ומושיב דבר בטהר ישמע דברי שני הטוענים
 אף כי בריב לא ידע יחקרו . אולם היא לו וכלימה . והיא מהראוי שישלך עצמו וידין מרומה . עלובה עמה שכתומה
 מעיד עליה . בטתיקתו מהראות כשרון פעליו . (ולא תמצא לחבשו על זאת) שהיא כבודא בלי ספק . מהנמ עתה
 שמבקש לו עצות וחרוק . וטפל כל בני עמו ואומתו מלפסוק דין זה . הא דבר הוא . אש לא מליב יודע מרת נפשו .
 הצרעת ורעה בנפשו נחמה . לא יוכל כפרה . הנעט עמד בעיניו לא כרפא . שלהבת הסרחון עולה מאיליה . לא יוכל
 לככותה . ריחדע שיש לו עקר . כודק מפיו וזפי כתביו מאו . אכל שום וכלל עם נפש שבו . וכלל ארסו של נפש וקן
 שוקע . מרודת פתנים בקרנו . יקור ואלו ג"כ כדק כשהסכל הולך ואמר לכל כי הוא פכל . אם יבנם כנתי . יורכס
 ויכס

עקיזה עקרב

ירבה לו כורית . לא ישבור הכתם ולא יוסר הסוכות . המיתוך אל סכו כנוכת . והוא לבוש בגדים נואים . כגד כוגרים
 כגד עדים . לא יוכל קיון לפני כנוכי בני עמו . לכן מי יתן ויחריש . הכנכס בתפוס שאינו שלו . ותחשב לו לתקופה
 כיון משיבין על הקלקלה . וכימי ראה כואת או שעה כאלה . האם אין בכל עט ישראל עם חסם וכבון הגוי הגדול הזה
 מי שיבין את זאת והרות את בני ישראל . הלא כיד שכמיהם הדבר מסור . לדעת המורה והאסור . להם לבדם ניתנה
 האר"ם לשון הקודש והספטיה . כלליה ופרטיה . ועמודי יסודי סודי האמונה . להם היה למכה . מהם יתד מהם פנה
 אין לור אתם . וכבר נתן ה' אותנו בעיני מלכי הארץ לקן ולקסר ונכניס . להרשע אותנו להעמיד הדת על תלה . על פי
 הדבר אשר יורונו ויחזקנו ויחזקנו . יודעי שתורה רבותינו . גם מאו הלכנו בגולה . ממונו היו מלמדנו להעויל . מדריכינו
 עלינו בתורתנו האלהית . וכאשר כהגנו אנו ואבותינו . גם מאו הלכנו בגולה . ממונו היו מלמדנו להעויל . מדריכינו
 בעיני תורתנו ואמונתנו . שקלו העולם היו לנו לשינים . לא עלה על דעת אדם לדרוש משפטי התורה מפי חכמי וולתנו
 (וחסכה שלמה היא כל השגור על הדבר . לא דנו ולא חשדנו . ומאשר שאינם שומרים תורתנו . האין יתכן
 שיהיו הם דיינים ושופטים בדני תורתנו ואמונתנו . ולכן גם מהם מעולם לא רנו להדקק . בעיני דתנו
 המוסריים בדינו . להתנהג בהם על פי שופטנו ומנהיגנו ורכינינו . האשים כלל ככפי מלכי ארץ יר"ם
 ורשינוס . וכל די לא עבד דת די אלהא ודת די מלכא . אשפרא דינא להו מעתבר מניה . הן לתות הן לטרושי
 אין חפשי . ברוך ה' אשר נתן כואת גם כלל האלך הקסיד האדיר מלך דענימא רק"ה . כמון לישראל בכל הקומות
 ומושבותיהם . לשעות דין וחספט בעובדים ומוטאים מפרי ברית . לענוס ולקנוס ולכרות . ולהחריש עם ושאלתי הכל
 לפי ראות עיני דיינים ושופטים . המחויבים על פי המלכות . ולא בטפלו אפילו החלבים המושלים על ישראל . לסתור
 דין חוק ומשפט לאלהי יעקב . רק כמה שנוגע לתיקון המדינה בלבד . עיני השקפתם עלינו לטובה בקהלת ה' עלינו .
 וחוקים בדינו להשגיט על שמירת תורתנו . ותהי וטכורתם שלמה מאת האלך לשלם שכר . ואילו המיר"ה בקש ואש
 מיד היושבים שלא כהגון הכל . הפרשתי ידי למושי ששתי . כאשר דבר מלך שטון וגו' . אכן הדבר יא אפי האלך .
 שישיב סופר הקמיעות לשואלים כהגון . ויבאר כוונתו אשר ששב להסתירה . תחת ככפי התעורה ולסככה בעכ"רתו לאבן
 בדיו ומי ואמר למה תעסה . הליועץ למלך כתובה להשיב הכל וסכרו . למרות עיני כבודו . זאת לא זאת כעויתי
 משמוע תפס לבני פלגות בעתתי רעה אאותי . הלא כהם ככפרי אינית מלך ויתעברו חוטא נפשו . ואין ישנו אנוש
 להכפיסו על טיו . לבוא אגשים בלתי קרואים אל המלך . ולא ממונים להיות דיינים . ערב לבס לבשת לזנות בארץ לא
 להם ולא יעשו אנשי לא שידיון מה יעשו אנשי אטינאם) אף כי במדינת מלך רב ושליט . לרדות אותנו בתוך ביתנו שלא ברשע
 לעוות אדם בריבוי לא צוה . רק להנאת המשיב ותועלתו הנדרשת למשיב לו אזה . בהחלאו בקשת השואל שלא
 מדעת . הסופר החוטא הטועה . המטוט בארץ לקנות לו אוהבים בוהזים . ולהתרפס בדרכי כ"ב . למלעו מיד
 בעלי החספס יודעי דת ודין . בראותו כי בלתה אליו הרעה מאת המלך . הלא ללעב ולקלם ישב למשיבים בלי דעת כלי יוסרי
 דא לא קנה הכל ספר . (ונכתון הפעם מהטבת המשיב וידעיתו בחכמת תורתנו הקדושה . כי לא ראינו שתובנו . ולא
 ידענו כמה כפון גדול . רק חפשי השמועה כודע לנו שלא השיגה דעתו לרדת לסוף דעת סכמינו ו"ל . רק מעט הכרה בלה"ק
 יש לו . והיה לו לירוא שלא יקרבו ויקרה הרעטן . שזוכר בהקדמת ספר תשבי)
ואם כהי אחרו ויראו להתגלל על תטאתם . שהכרח הביאם עד הלום . כי יאין יתלך העם ישראל לחיי . סנייס
 מוכים ומצויים חייבים . ועל כרחם נריבים למכריעים . ולא בני בלאו שבי . להמוין רמוקים וככרים לדיינים
 כארס בלתי כונעים . שדכריהם נחמעים . מי ה' לשקר עשה עם שקר סופרים טועים וטועים . כי באמת לא על זה
 נחלקו לסתי כתות . האולקים בענין הקמיעות . מבתי דיין שבישראל . ולא מענו מטום אשד ישראל שיאמר שלא
 יחויב הסופר השגור הלל לפתור חלום קמיעותיו הרקות והרעות . ולא יסנו לשתים בדבר זה . הלא חכמי ממוך והכס
 שאפילו תלמידיו שאינם הנוכחים לא עלה דבר זה על דעתם . לפטרויין דין בכך . רק טעוטים בעמו . ששקד דברו
 הקמיעות מעקרו . וטעונוין וייפוס על שונו בכש ובערמיה : אויבים הם דמסקו לקלא בישא . דלית ביה משפא ככה
 אומרים

אומרים פקיסה טכסה • שלמדו ויבית רכס דכר מקר העוה כלאו • והכל מודים טכסה חבי הקמימות שיאלו פתחת ידו-
פולות הן • אין להם תקנה אלא בהכשת הידוע • וכא"ש כפירוש גם פכוכו פלוני הספרדי מלונדן ורק באת שכתב
עליה פירוש נחלקו • זה אומר פירוכו מוויק ויתוכו ופסול • וזה אומר על פי סימן ארבעה פירוכו כשר • זה נותן סימנים והכספים
לפסול הפירוש ולסתור הספר • ומראה פטים ויחסכרות לגלות המכונן של כותב הקמיע העמק לביסולו ושמיס כשר • וזה
מקרב ברוב בלי טעם וריח המתקבל בשכל ישר • גם המכשירים כבי בלי טעם המה • נבועים כללם בטבר • ובטלים
צריך כנין • של וקנים היושבים ראשונה במלכות הרבנים הגדולים במכמה ובמנין • והם היודעים אשר השקירה והדרישה
שישב אמת הענין • מיד מי יצאה הרעה הזאת • ופסלו את המופר ושטכע קמיעותו • יתנו שדיהם ויגדקו • כהנה
הקמיעות על לוח אדם • ועל ספר פסק דין מוקם • ומתי בהם לעד כנגד עדים דמיים בהם • כל רואיהם יכירם כי הם
ילדי פשע ורשע מקר • מעשה ידי מין ישראל דפקר • כוכר בעיקר • והוא כמישים אותם על פניהם כמנח כמנחה וערכם
הקשה כלי בוסה • תהי טמאתם על עמנותם פרוטה • הלא אותם הם מכשירים למען בנות פניהם • הכרת פניהם ענתה בהם
כי שורש פורה ראש ולענה בלכבם • בקרבם ישימו ארבעם • כי לא יתכנו דבריהם לא תמימו ולא האירו • לדעת מה הם
הקמיעות אשר הכיבו ואבדו • ואשר התירו והכטירו • מה עינים ומה עינים • ומורה דבר כמנח בהם • עייודע על מה
ועל מי נתכוננו בכוחם והזדקקם את פייבי הנדרש הקויקו בתרמית • מה יתן ומה יוסף לשון רמיה •
אבר אם לא יתוכיב הסופר לנקות עמו • ולהראות וכתוב ונדקתו • כזה לא כסתק אדם מעולם • מי מעשנו ואשר
בטם ישראל יכונה • לא תזאל מענה • כי אם בהכונת האמת הידועה • ולהאמין בשוא כתשה • שהתחבל והחזיק
בעל הקמיעות לתלות קללתו באחר • מאשר שנמר דיומבל האמת הידועה • ולא יכול להיכל אך בטענה
מקר וכוח השלט • למור שאותן הקמיעות כודייפני רק באמת הודה ולא בוש • למור שכתן עליה פירוש מובאר לנדקו ובע"ה
נראה שורש דבר כיוצא בו בח"ב ובכ"ב האיתי רשעים כופרים וכאלו וישתבח ביער • המכשירים אשר טעותו • להסמייע עליו
שיירות שכתן להם הפירוש על הקמייע היא • והעודו לו סיעתו • שועלים קטנים מקבלים כרס ה' נכחות • מדוע א"כ ירצה
עתה למזור ולבעלים ולהקיע אור שיש נדקתו שלא כעונתו • ולמה לא תופיע עליו נכרה לכל העולם ותוריה כנונה וכותו
והלא בזה יכניע אייבי מן עמי כפשו לטהרה מטומאתה • הלא מהו תנחם טובה גדולה האלה לו ולעולם • וישקיע הריב
והוא ישוב לכבודו בקדויותו • ויודעה כי יטיב לו • אם לא שלב יודע מרת כפשו • קדר עליו היום הראות נגע פירושו שהך
שמש בצאתו • וירח לא יגיע אורו אפילו יוריס בהם חנים ותינות כותתו למו מורתו • והפילו לבשתמי לומר שאינו
מן הדין לגלותו • יעשה נא לפנים חסרת הדין הפעם • ומפני השלום אשרה תורה שם שכתב בקדושה יוונה על המיש
רק כדי לשנות שלום בין אים לאשתו • להטיל שלום בינו לבין איבוסמיים ובין כל ישראל • על אמת כמה וכמה וכחוסן
עשה דוד המלך עליו השלום כשכרה שתיין שהיה מותר לחזוק אפילו כמה שמוס • כל שכן אשר מאין כחן ומקיקת שם ס"ו •
לא דבר חסד וגר הוא • לבאר פתרון שמות ורומים כמימים • הלא כמעט כל סתרי תורה השמוקים והרחבים • וקבלה
עשית • הנה ככתובים וגם בדפוסם והפילו שם בן י"ב ומ"ב מוסרין לגנועין קדושין א"ל והם יותרין לו ואלהוביו •
מדוע לא יהיו מותרין לכל ישראל לידע אותן • אף כי להקנים והגדולים שכדור • וכל זה להנחיל ולטובת עמו כבודו על
שה זה ירוב עוד לפרסם וכותו • יעדו נדקתו ואמונתו לבית ישראל • ועוד שיבוס מובאר הוא להתנכל ככך שאינו מחוייב
או אינו השאי לגלות סודו • כי אם אינם אמת שמשו רו"ל שלא לגלות שמות הקדושים המסתורים • לכל אדם • כדי שלא
יבואו כבי אדם שאינם מהוננים להשתמש בהם לכל הפנים • אבל לגלות צרכי שנות שכבר ידועים • יולדת מווס • זה
לא באשר מעולם • ומאשר שכתבי קמיעות יוכראו ומודעו • מה ככך אם נדע פתרונם טרעם ומקורם • אין בזה השום הולך
רביל מבלה סוד • והנה ספר שמוס תלים מודע לרבים עם תולדות השמות • וכן עוד בספרים אחרים • גם אין מקום
לומר שאין לייב אותו להודיע סודו • כי נאשא ופסוד ועתה • שיבואו אחרים אשר לא עמלו בהם • וישתמשו בהם לכתב
ג"כ בשכר • ויכוון ורמס יעשו • אשר חרש והוליד כמותו • זו אלה (במיוחד צבי) ככר כמו • כי כבר הכל בקיין בהם
שמותיין • כחפשו עששו נכחו מנכחו • ויוכלו לפשתמש בהן בלא באור (ואף למה שאמר לכלל שמות שמות דין כוונה

מ"ח אחר טכסה השמוס • הלא טוב להודיע גם הכוונה • להיכל כפשות (מהו תירוצו של שמוס כמות • כד ש'תלמיז
אנטון) כשכילו • כספר כתב אים ריב עם ה' • א"כ היה חסויב לפרסמו ברבים לפרות מעשה רב • מעוס פקוס כפשות)
במקום שאינו חזי הוא שמו • או יקרהו עקרה הכסיל • או יומו יבוא או ה' יבכו • ולמה זה עמו קמות סכסה • ולא
יוכה רבים • להיית וכות הרבים תלו בו • תחת אשר עתה טחא הרבים תלו בו • וכשא השעיר עליו את כל עונות •
ועכ"פ יקסמו שכרו ולא יסושו • כ"ש אשר שאכור לטול עליהן שכר יב"ח של ב"ד • ואין אנו צריכין לבאורו • רק לטובתו
ותועלתו • להוציא את השמר • ואין צריך לומר עתה שפסיוס עליו לקיים נזירת הוי"ה • אפילו אם כורה לטוען ופסיוס
כשקר נמור שאינו מחויב בכך • עם כל זה היה לו להקדים עשה לשעשה • וכאשר נאל לא עפני מהלכה כן • לא הוראש
טעה היא הנריכה לכך • וכדרך שאמרו רו"ל למגדר יולתא • כרס מילתא די מלכא שאל יקירא • כל קבל די ביה רוח
יתירא • ושפר שתגמא כנימא •
עד הכה עורונה' לסתור ההפכה הכונת • האומרת שאין על הסופר חובה • לבאר דעתו וכונתו כדמוה קמיעות
אשר עשה כוונה למלכת השמים להעניבה • והיה בחפך התמורות ותלפיו אלפי ביתות מעטין • ואמר מי רואי ופי
יודעני על המטעה • שחטבו רומפי שכרו על נקלה לפטרו מן הדין • כפי מה שהגדר לנו ושמועני אמת נכון הדבר
נעשה התועבה • אכן קול דברים בעלמא אנו שומעים • ומתוכה לא ראינו כלל • לדעת עד מה ארניה העכעו •
השאלה והשפכה • מדוע הקויקו במושבה • אכן יבש חזיר ככל ש"ן וחס ישיורוה' ה' כס טכסה •
הולם לאומר שאיחר • ומויודע אים להקמייע פתרון בעולם • שיטרך הכונתה לדעתו • אולי הוא סוד כמות
מכוסה גם מחמו • כמו שמאחרים נעלם • והיאך יתמיים להגיד את אשר לא רש ולא הכיר לטוב • אלא כבא
לו בקבלה (וכמו שטענו ג"כ אומרים להתנלותו • ויל הכי קודמי וייל הכי קודמי • הולך מדמי אל דמי • כפס מוסר
פעם ומכמי • פעם אומר שאינו יודע טיב הלחם) ואין מתכחי הקמייע אלא שתהא מועילה • יבוא הכס מ"ו ויטמוד רוח
והגלה • בין בטכס בין בסגולה • לזאת נטיב • לו הוכח שיזאל קמיעות ולאשים בעדרי הכנה ומשללי הפתרון • מה שאינו
באות • אך עשות הוא ביד האומרים כן • ואם כיוצא מוויין אלו בתלמוד • מהם נעלמי הכיאר • לא דבר דיק הס"י כי
אם מאתנו אכנסו הכלתי עשתמיים בהם • אונס הרונה להשתמש ככתר זו • צריך ודאי שתהא הכתר הולמתו בידיעת
טכסיים • ופתי כווסיה • כי עיקר הפעולה יוצאת לאור ע"י הכוונה • עם הפרשות והקדושה היתרה • כמו ש"ט ב"ה
וכאשר ספרי ומקובלים • ולא פועל חכם ימשד העושה דבר בלי כוונה • ולא יעשה רוסס למעלה בקליאת וכתובת השמות
(אף אם לכאורה שמוע כי אתמי קע יעא • לא צריך כוונה) והלואי שלא יזיק (גם לעצמו • דאשתמש בתגא חלק) אם לא
ושיל באופן והי"ל השמשמש כמות בלי שום ידיעת טרעיהם ומקורם • וכאשר נראה בכל ספרי קבלה מעשית • שהורו דרך
ואופן ידיעת וזואי השמות הידועים לשמוס ידוע • ורופיהם ונגלניהם • ולא לשנס טרמו בזה • וכן כי אה בפירוש
מלשון רש"י על היא דגלטורי בעלמא • דדוקא שמות העוואה' הם שאין להם ציור והבנה כללית • ושם שמות שאסורים
לנו להשתמש בהם כלל • וכן כל לשאנים שבתלמוד • עין רואה שיש בהם הבנה כפירת • ואם נעלמת מעינינו יותמות
שאין אנו בקיאים בלשונם לגמרי • וכוסף לשון הלשנים שבתלמוד מעיד על הבנה הנפונה בקרבנו • יסיס אור כוי דוק ושכס
ולא יקרא חספ הפועל בכלי דעת • גם היוקרה לא יתמוד • ולא יושיל • לא יוכל לרפוא • ולא יבסה ניומנו מזור •
הר"א ג"כ דכר ספר חורה כוכבים פ"א מראשון • באורו ואל יעלה בחשכתך שמוען כותבי הקמיעות כו' • ר"ל
הכודים שמות מלבס (כנדון הלו שלפנינו) בלי שיעור על כונה קדושה (ולא כמו שפדוהו אותן המיין הפרסיי כחיל
שהתל בדברי חמינו ז"ל לנורתי לילנה אכן יוכיח מ"ש לפסח הלכה בה"ל שכתב"ט שיוצאין קמייע מונחה • ונס בה"ל ס"ת
קב"ה להלכה ענין הקמייעין • כמ"ס ד' וזכרם' צ"ב ביאר דעתו בזה הענין • וז"ל דעת מה הדבר אשר ילמוד • היה למוד
הענינים שחורים עליהם השמות הם • לא הדבור לבד באותיות הפרומות מבלי ציור כו' • כי הרוב יאכלו מהם אותיות
יווצר בהם • ולא ישרש להם ענין • וינישו בהם אל אלו הענינים העצומים כו' • ומבואר הוא שזה כולל • אינו לא הודעת
ענינים אלהיים ע"כ • וכן הוא האמת הכדור • אך אין אנו צריכין לכלל זה • ואינו מופיל לענינו • שאפילו אם ל"ש

נוסח לשם בלי פתרון . אין כוונת להגיל הסופר באשמה רבה . ואין ללמוד עליו וכוונת רק פונה כעיסית ומידה כפיתר ומעשה מעיל כאלו עם כניאיש נכח :

והנה עיקר השאלה אם יחייב הסופר . לכאר כוונת הקמיעות . כראש שהיא שאלה שאינה הנכח . כי לא על זה אנו דנין . אף אם נניח שאין חיוב לגלות כסתרות הנכונות כעמות לכל שאלה . כל זמן שאין סכנה מניעה . לדרוש ויכפס ולסקור הידיעה . וכל עוד שלא הודעה חוקתן של הקמיעות . ולא נברע כח חוקתן של הסופר כסתותן . בודאי בחוקת כדמותן אין עומדים . וכל אדם חייב ישראל העוסק בקמיעות . בחוקת כסתרות הוא פוחד מן הסתם . עד דאפרע חוקתן . אף תפתח אר"ש תבלע דת"ן . דתא מקפשא היוגאת מסורתתן .

אכן הנדון שבכאן הוא כסיות הקמיעות הללו הנרעות אין צריכין לשאול פתרון וכוונתן . אין כוונתן להנחתן למרפא . שכבר הן מכוונות וכסתרות לכל אדם פשוט . פשיטן רק מעט בלשון הקודש . אשר יראה יניד פסע עופשה ידי מין נמוז המואמין בשכ"ן שר"י . ונס' עומ' או הנה כדרש . ועד יעלה מן הארץ זה ברוך נבלה למי שאין עיניו פכלו המויות . בלי שכנעך לפירוש וכוונתן אחר כלל ואין כאן דבר פתום ופתום . וכאשר נראה בפליל מיד בהבטת מעשה הקמיע . מננין פה לדגומא . ומעשה אחר קיש ללארץ . מה כוספה אנה . כי התמיל באלה לשון בקשה . כמו שהאוי לבקש ולהתחין בעד השלול נוסף הקמיע . פכח השם ונבורתו ועיל לרפאותו ולהשיג בריאותו ולדחות בוק מעליו כפי מנהג הנוהג ברוכ בוכשי הקמיעות . אשר תיבת אלא נמשך השם הויה וכתב יצוה מוקף אות אמת באת' כש' להסתירו . וכן נהג דרך תמורה ונכחשך . היינו אכחי ר"ל אלהי . ישראל ר' ל' ישראל . כמו כן העיר אות אמת ה"ל הבוכש ר' ל' השוכן . מוקף בשתי אותיות את' כש' בהפארא עווז וכיכר לעין סהול לשון הקודש קבי . אין בו מינוי . רק אות אמת באת' כש' וכך על דרך זה הולין תיבות הנמשכות . וידוע שמדומים המינין הללו בלשון וזכ"ן . ישל בתפארת עווז העולה למסכר ש' צמיש בא בזכוח אות אמת מומרת ככ"ל עברו כל אה הם לשון קודש משה ברוה ימעתה הלא צריך שיתקשרו שתי תיבות הסגודות יע"ס הקסרת היינו בבאא הביק ויתכחו לפניהן ולאחריהן . ויהי הקיבור מכוון ומפורש . מעבקה רמזים מאלקי ישראל הסוכן בתפארת עווז . שכוכות ענדו בבאא הביק שלח רפואה שלמה לאבה ר' ל' לשאש אות אמת מומרת ככ"ל ואח"כ נבלה לעין כל הלשון הכמשך עד סופו שהיה למען יחקרב ר' ל' יתקדש אות אמת ככ"ל ששך ושם מביחו ר' ל' חמישי על דרך התמורה הכ"ל בבאא יהבק הם אותיות הכ"ל דיק שהקליף סדרן באתרונה בעולם . אנה אל נא רפא נא לה . כך הוא הפתרון וכוונת מפרש באר היטב בלא שום דוחק והסתרות לשאל הכירוה והכונה מאד אחר שאין כאן כוונת ודבר התראע"פ שנשתמש בסופר לפעמים באות אמת או שתיים בתיבה ונחלתה השיטה . לא מהנה ליה לפעושהו"ו ויובן הוא אחד וכתוב באר על הגומת . למען ירוץ קורא בלעומק שוחות וירדן לגלגלתו ומחויילם לא יהא בריא השכל . כי יודע כי תיקמוד המינות התקועה בלבו . והיה התקועה מנויה . מיבואו תלמידים ישתו עימיו הקרים המאירים וימותו מיתה עליונית . כי יאמרו כדי הוא לשמוך עלינו . ויעשו כוונה בכתובות . ויביאו תועבה מאד לביית ישראל וזכותה כל הארץ חרס' : ו' ואם כשה הוא הרואה יעווד משתאש משתוים על"ס הגדול והמרום . ולא יסובק ככך אדם בר דעת בעולם . שוהי כוונת הקמיע כוונת שפירשנו . והרונה להתעקש ולתת בה הכנה אחרת . הוא חסול טכל דעת וזכיה . ורונה להסדך יום לילה אין אחריות שושים עלינו הלא און עלין תבין . לכן נמשך לו הסופר בעל הקמיעות הקדשות השגודות הללו . תלמוד פתוח וכוונתן . כי לא יוכל לפתרון בדרך ישר . וכאופן המתקבל והכמוע לאון הוכיין דבר לאשרו . ועשה חסן סוד כחום . כידוע היטב ששתיקתו יפה לו מדיבורו . וכן דרכו ככל למו . בכל מעשה קמיעותיו ומכוון הוא כוונתו . ור' עשהו בכריה עבודתו לפני ש"פ קמיעותו ולפי עו"א ששכך שמו דרך אחד לבלעהה . יכוש מענתו יתח בכה . והר"ב . הגיע לתיבת בבאא השמחה . אין כאן קושי וספק שבו לאי כתובין הסוכן למינות ש"פ צמיש"ו שהרי הלשון שוקף זנוח דרשני ופרשי כרי . כענין שאף מקושר לגני ולאחרי . ויגיד עלינו רעו תיבת הבי"ב . כי ועוד וכו"ו הוא בדרוש זככותו יגרום הרפואה והעור וכן לענין הקדש שמו ושם מש"ח ונסתה נשתנה נוסח קמיע . ויכול כוסת קמיעות הנמנעות יגרום מעול של אלא נוכח ב"ס אמת וכות ענדו וכ"ש חמיון מלבד שכל הכוסת מקודש אין לו דמיון בחקרה ולאותו רע שפידעס לא ימאכלו חקר תר"ו הכי כדברים מכוונתם תכלית הניאור . ישעל מישינו הפסול כתבין כדרך התמורה הנזכרת באות או שתיים ומחלפות

ומחלפות באת' כש' על פי הרוב . דהיינו תיבת בבאא ויחזר באות אמת מאת"ב ונאות האי"ן . ותיבת הבי"ב אין בה אלא אות אמת באת"ב . וכסתרת אות קהעמורת ימדה בקמיע זו אמה שם הפסול . לריונו על תלת קדוש . לא יסובק ככך מי שיש לו זורה אנושית . שזוהי מה שנתכוון בו הסופר להכליש ארסו באופן זה . ואח"כ נשתמשו שני מיני חלופים . אינו דבר רד . ועיון גדול עוון כפירות ג' נגלו . כדושי כן"ך . כי יאלה בספרתו של רבי בית א' . וכן שם כן מ"כ . וארכע פשויות לתפילין לא למדו לא כדרך זה . ועיין בענין ערך שם . מפרש שמא אכל ויוגא מא"ט כח ולב"ס ויחלוף אות אמת בתיבה שלמה עיון בראשית רבה נשא על העסק מלאש קטורת . כי תרי"ג . קוקחיתא לפת כדלי"ת באת' כש' והביאו גסרש"י על התורה ועיין תוספות פכחים (דקי"ט) ד"ה כמורה יודע ויכנלו ויכנלו כי ל"ד מתקלפת כדלי"ת בתיבות הרבה ע"כ . ור"ל כי הנה ממוגף הלשון . ועיין בפירוש הזערכת (רנב"א) לדגומא . וכי יגא בה הרבה כמגא בספרי קבלה יודוע ג' כ"ס ארך (אפים) הוא כתר . ורזו עס תמורת האלף בתיבת באת' כש' ועיין עוד ע"ש רבי בבית יעקב בקדושת כתר (ווי) ועוד כש' להניב כאן כל הפתגא כדוה לזה עזמו מוסר רק עוד אמת אכיא עליו עד לחק . עיין שווש תלים (סו"ג) שם נכא הנדי מותלפת ככ"ף . בלחף מכ"ף . פך יוהני"ת במ"ס באלב"ס והאלף בשארת כלי תמורה . הרי לך עווש דוגמת מנהג המנוגע הלוי . בתיבת בבאא שכה בה שני מיני חלופים . ואות אמת תניסה על מכונתה . אולם להשתמש בשם שקצתו מוקף . מני הוא בשווש תלים לרוב . דוק ומשכח טובא גם לפעמים יוצא כן . הלא תראה בשורש בג' לקמיע . שכתב לבג קרי לבו . כי קרוב הוא . לפי שהי"ו"ל הוא וי"ן כ"א כ"ד דאטכ"ס . מעתה לא נשאר ריח פקטוק ונמנעו במשכתו הרעה של הסופר אשר כש' לאל מועל . היו חושב על ה' רעה יועץ בלעל . מהמשכחם להשכיח שמו בכ"ל . וכדי שיוכל להתכלל אסיהא כתפס עליו כנכב ויוגא ברשותו השמחה שאור . וישאלוה לתת בו אוריהויון לו תשובה נמוכה לדמות בקש וכוונת נכסת נוספה . לומר שהוא ר"ת של התמלת התורה (כמו שבכיו מלא לשאר פכחי כמה ככ"ל אדם לפעדיק כפשו היעומא) שם פניו כמליש . ומשג אשה זונה היס לו מאן הכלם אף אם יוצא במתרת מתקומו לא מישי **ואף** אלו יודעין שכל התורה כולה ראשי תיבות וכושי תיבות ואמצעי תיבות . שפות קדושים הם כמו שכתב הרמב"ן ז"ל בקדמתו לפירוש התורה . ואפילו כל השמות של מול הכתובים בה . פשטה קדושה בכלן . שפסוק ומנוע וגו' יש בוקדושה של פסוק שיע ישראל . וכמ"ש רבי גס במקר בית אל . מי לא ידע בכל אלה אף שם בבאא הלז הכתוב בקמיע . אף יסא נדרס לפניו ולאחריו להגלו משריפת אש . ואם יונס שם קדוש הוא במקומו הראוי . מכל מקום מול הול ככאן . שהרי אינו שם משותפו של הקב"ה . כפי הכרזה בקמיע . כי אם כן לא שייך לומר בזכותו . וכל שכן שקראת גם שבדגום משיו . גם שם מלאך אינו פה . כפי המובן הנלוו בלשון הקמיע . שהמלאך אין לזכות (מהנש שתועיל ויכתיב לכני אדם . דבר בטל הוא . ודוק) הן שמים לא וכוכבינו . אף במלאכיו ימים תהלה . ואפילו במש"ע אחריו בקריא . היענותא הוא כידן דאפילו כפרונקא לא קבלנוהו . כדאיתא פאד"ס . הלא דבר ברור הוא שרמונו על משיו שעבר ונפסל . כי באמת יבער ויכסל . מוסר הכלים עץ (עון נבי) הוא למנוחן בעיניו התקיי כשכחו ופסיל . מה העיל פס"ל . כי פסלו יגרו מוסר ומורה שקר . הני אמור לעץ הקיפה . לפעות קרככו שב"ס שלמים שלם כדמותן . העכבד והמקצה . ולו יגיד הכנה אחרת בתיבת בבאא . שכמיע הלח . הלא לא תשלט משתוף שם שמים . ודבר אשר . שדכינפסוק להיות נפקר מן העולם :

אכל כל מי שיש לו מוח בקדקדו לא ירהר כי הפירוש הכ"ל ברור הוא לבדו נשאר ולא יזיק היונו ששקודש במקום אשר כשאיך מונע . אכן לא יש'ה בחקום הוה . בכאן הויף כיכר . מורגש בהסתכלות ראשון . כי לא מן השם הוא זה . ואין לו מובן אחר בעולם . ואפילו יאמר אלף פירושים אחרים . אין שומעין לו . מה לנו ולפירושים המוסיפים מתוכן . בעקום שהמכוון נבלה נכדאה מיד . הכי נקבל ממי שפרס פרק איוה מקוון . כענין ברכת ברוך שאמר . אז להפך . אף אם לא ינכר לעשות כן ע"י ריפויים וחלופים . כן הענין בכאן :

ו הוא שלא ידע בטיב שם המשותף המנוי מאד . גם כפסוק . גם כמנשה . גם כמנשה ברכות . שפעמים יורה **דבר ותעכו** . ויפורש בכל מקום לפי מנין . והנה עלת מין . מתפרשת בשני דרכים : אחר כמו מיני פירות עיני

יקרות ודעה סאמו תכתיב עליהן • ומקטין שתחול עליהן הכרעה • והשמיץ כומר • ואמיקורם • סאמו מקללין
איתן • וכסאמו עמודין בתפלת ית כדרכת השמים • אמו אמורים וכל המינין כרעו יאכרו • ואין מוסטין למינין סככל
כרעה • וכן להפך • וכבר היתה בפי ההוון למשל הדיוט • עם מחור יתפרש לפי מקומו • אם עומד באכוס • יוכן מחור
נועה • ואם הוא בפכית • הנה הוא יורה יין חור • הכל לפי מצבו • וכן הדבר כאשר הסתופים • דרך משל קומרים
דבים • לא יוכן קומרי שעורים • ומחור בקודש הוא ענין שלישי • והכל לפי המקום שזכרנו • כן הוא פתרון
וכאשר יתמלק • זה ידוע • ולהלן נוסף לקח צפו • גם ככל הלשונות נוצאים שמות מחוברים • ויבארו לפי הענין
המיוחד כוונת האומר ומקטנתו הטובה אם רעה • ולא בקבל לשולם כאור אחר • להפך קצת • ההכנה הנלויה על פיה
המותר ההכנה הראשונה והענינית • כדי להוציא הכטען מן ההשד העמום עליו • לפי המוכן העממי הראשון • על ידי דרך
שקט מה • כלענין שפה ולשון אחרת • גם כי רעה נודית נכתס עמו • הלא הוא מתלהלס היורה ויקטס חזנים ומות
ואחר הלא משחק אפי • בי או יהרם כל מוכ בני אדם • ותפול שמות התיקין המדיני ארנה •
ועם שזה מן המושגות הראשונות • לכל עם בניות • אקבע בו חסומות • ומעשה נהיה • ונולדה מריבה וממאת
בלבול לשונות • אספרה באלאחי • את אשר קרה לשכני • עם שכני הקרוב אל ביתו • כי נכנע מאתו נביע
פסק • והיה הקול שלי • ר"ת שמו יאהן הרטוב • ומזאל הנביע פיר השכן קרוב • נקרא ביום גארטן • והאשמיס אשר
תצאנו וראויה בבית השכן הכל • הביור והוא מזה הכוונת הנכונה מן יאהן הרעוב • והאיש אשר נוצא הנביע בידו כשם
ואמר כי קשה מאדס אחר הנקרא יאן הינריך שנותס עננו • כשני אתיות הכל • או בערה חמת השומע • ענה ואמר קיים
בארטן הוא איש דמים ומרמה • ועל זה התקף ביום גארטן • ותבע דין למנויא הלעו ומביא דברו רעה • באשר הוא
חוזקת בשכרות • ילה אשר קרטו נדעו לא יוכל לברר פסולו ומשד הנכנה ישה עשה חשב וחסכה להעלע כדבי מיד המוסט
ויוארי הן איות שאינורי ביום גארטן איש דמים ומרמה הוא • אך הם ולסול לא כתבו חותי לבנות עם אדם קלילה ליי • אלא
על פדום נוחת עניס היתה כוונתי • שעליו מונח עם כוונת גארטן בעשד וראשונה • יברך כל מי שמסתתף עמו כנונה
אכנסית • היולת היולט בתירוח כוה • הלא יוכל עננו בבית דין • בעשותו שמוק עם בעלי המסס • וכדי בווינקר •
כן הדבר הנה • הספר הקויעות מוצא בגכ במתרת • וכידוע אפרת • להקטיר קטורת וזה תועבה היא לפני ה' • לא
יוכל אלע און ועגרת • לפס אדרת בעד' לעוען כשם בהפוך ההכנה לדרך אחרת • ע"י נחופים שוכים ומטוירים וכו' ונוכס
שיש מואור האם לנפיו עובדות • להטליך המגלה על האש עד עלום תוקד לפי אהרתן שמים בורת • וקללה אל עמו
בפתותי לקס כוכבים ומריאות כדפראיות סוד התפוררה אר"ם פתות אותה פתים כאלו הוא יכרך הלסס אין זה מוכר אל
שכאן ולא פטר הפררת • הלא הנה כך דבר בשל הקמיעות בשל התלויות הלום • משכפו מרוץ • לרכץ מוחו ונוללתו
לריוץ • על אשר פטע ידו בעיקר לכתוב דברי • ביאורים כאלה הנבליס לכו בדיעה ברוה • והאבו אריס כך לכל בר דעת
יפרה • ואשר יש לו בלשון הקודש הכרה • אין מואלין אותו לתת פירות לפתוח פה ברוה • כי לא לנכס ידע קנח • כי
במעשה יעבד ומ' אן • כשכט לנו כפיליס מרים קלון בשות חנה • והאם נגלה ענולתו • ופירושו לא ידוקו • גשול דרך
בליל לר"ם לא ימוהרה • טווחתה כשוליה • זאת חכמה תחית בשליה • אם לא יתורה עליה • כלום מקטין ומנונ
אלא הוראה יכיר טעוית תורה לאלהים • מי יודע ישוב נקס • ומורה ועוז ירוס •
אצל כל זמן שימוד כעדרו • להענין פכע וותהלל בבתים סקר • לפי הקמיעות בשמחי מילי • כדבר אשר אין לו
שחר לא עם וריח כל עיקר הנהו כוונת חן ועס אותו טפל • בטובל מרץ בידועו וכפל • וזהו תשובה מספקת
לשאלת ראשונה • וכתבאר וזה שאמרנו ששאלה שלא כהונן • וכסתלק סכח זה מעיקרו • ומזך השעי עמו • כי מיליל
נתחייב הסופר • לא ינקס בדיח וטא ורכא • טעמיתו בכפור שחירב תוכה • ונשפטה נכסי כפיא שיהי כרוח הקיפה •
שלא יולש הסופר שאמרה רפה • לא יוכל אכזה • אינס לברר דין זה יפה לעמוד על הפרק נמוה דין לחובה • על
האומדל והחמסה • צריך למורה ולשנות ברק זה להתיכו אל שלקו • ולערוך גתיו וכרס נקבה • כהבן ארכע
הסבות לכל ענין • שבהן ייקר כל דבר לרעה ולטובה • והם דמור • הזורה • שפועל התכלית •

אולם

אולם האומר ככאן • הוא הכוסף לקויע • שהיא כתובה מוסטת באדרת הסווי • רחן לקוח התלת שויעה •
וראשית מציאותו מקור מחצבתה • שאלנו לזה ראשון וזכר לקר אבות • ואין בהם מניד ואפי • שהיא כס
בגליון כתוב בחרט אנוס לומר שלל העבדים • קס בו הנשים • והיה עליו לתרופה לחליס רעים • אכן בתלמוד
נוצאים עניני קמיעות לרוב בכל עבר וכזה • ולכן אנו התלמודיים נאמין אשפרות • גם כמורוי אינו מתיקס • ונעו
שהכחו דבריו בעליות העשב והכתיבה לבית מודות של דבי • גם עיון באור השוב כוונת שפית (ע"כ) דכריבם שיעקיש
גם כ"ע שיותו נראה כמאוכס עניס ומשכילס ודוחאס שתי ידיו • כשיעונו דבריו (פס"ב מראשן) ומזא שאינו מושג
רק על דמור חזק נבולס בשקר • וכודה כוונתו מלבו • והם ודאי הרשעים הנמורים (כ"ס) וכו' דכרו דבריו
מאד • לכן ודאי צריכין בקרה ומקירה • לידע שכתב מי יצאו נוסחי קמיעות כמעלות • בפרס יוכשמו להשתעש בהן •
אף אם לכניס בישרא לא היו מוסטין לבדוק אחריו • ון הסתם הכניסו על שוקת כשרותן • ומכרו דמאין אינן נקטין
אלא מן המוסס •
ולדברי הכל שלק מקבלת מעשית הן ועשה הקמיעות • ה"כ הלא מין ככלי מעד עליהן • שצריכין להיות מקובלין
לקבל מוקבל • עד ועשה חסיו • ולא ירעה אדם לבדות ולקדש בהן דבר מעשה • וכל עיקר חידוש סן איין
לך בן אלא ח דוסן • ר"ל הידועות ומשפחות שמוקבלות בישרא • הכרלה לוסף עליהו • ופי לנו גדול מהאר •
בקבלת עיונית ומעשית • הסמיר מאד בעונס הסודה שנות מלבד • והנה אלו הקמיעות • העלולות לקבל עיונית • נקטרו
ככל בתי דינין שביראל • ואין מי שיאמר שראה דומותן • וקרא זה אל זה • ואמר ראה זה דבר קדש שלא היה לעולם • אשר
שיה ולפניו • לא כהנה כהן ב"ר • די • לאתו רשע שהציאן לא מנינו לו סכר • ומי יאנוין למועטו • באערו
שכר שאל לרו בקבלה • כדי לקטות על מועטו סוד וכדו מלב • קרו אפילו רק מצד הסומר • פרי לקריה עכרי יכא • גם
שלא היה מוצא פיסול בא"ר • ואף אם היה חסוד כחיו המעגל (לשדיל בן סמול ומא • לקדוש וסוד) היה חייב כלי שיהיה
כלבי שמים בדברים שלא נשענו • שולס הילך אפילו אי יאות היא • תקטע ידא די כדבי • כוונתו ומהלא גדול של
וו כלכר שלא מוצא בכל רבוי קמיעותיו אדת כשה לא שועת שכתשו קמיעותיו כסול שז לא רה לכתוב שמוקיעי אע"פ
שכסיו בו אחר • ורנו להכריז לו מוהר ויתן • איה חכמתו ותכונתו • שהפטיד ריח כוה בדיים • גם הפטיד שוה והחוק בוס
פננו • כי מדוע לא יכול לכתוב נוסח אחר ישן • והנמואים כספרי קבלה מעשית לרוב • אם הפטיד שוה והחוק בוס
לסדרו • אלו שבאוכן זה היה יכול להמוק סקרו • ולהקטס הקמיעות שיצאו ונתחת ידו בלתי מתקנים • ולומר שייכוס
עמו אחר כשה מלא • ואו היה יכול להביא ראיה והוכחה להאזין הכתש הידוע • אלא הכל יודעים במחיותו • אכן
גודע הדבר שהיא קשור עם ד"ן כככלי צו • ונשכר לבע ברית • שלא יווס וכרו מפיו • ומפי כתבו וכדו • ויעבור
עליומה • וכוונ שראשונה • ככאגרת שכתב לבני בירדא • אם תתיק בפיו רעה וכתיבה תחת לשונו • יסחול עליה ולא
יעננה • ואפילו וושל באשפה מחבקה ומחקה • בתי דאביק בה עד שרפון מתבקשת • וינוע בעלי דעת • נשובה כמקורה
פיר הבור • דראה מיד מה מאד היא בעורה • לשוא תתיכה עליה כולס קמיעות כסו פניו כרוי המיות של סך הארורה
וכבר כתבאר כשועה כרוה • שאין למנס בה • וכאן נוסף לקח לברר אורה • וסאין לפקט בה • וכמוה על
הטעות האששיות למתנגד • ובאור אשר שכבר בירכנו הדבר כשולס • שלפון הקמיעות יוכן דרך ישר ונקטר ודאי אין
לסול לפימות אחר • שאין לו שבת וזיור שכלי לא קשר ענין • כמו שמשד הסופר לבנוס הלכות בערעה וסכלות נמורה
לומר שתיבת בבאא היא ר"ת של התלות התורה • שאם אדם אומר שיוכל אדם להפך לשון יוכן ושכור • לדבר אחר כשר
הכנס • לפי זה אי אפשר לזייר • שייחית שד' את הינדרף או שילקה המקלל את חברו בשם • כי הפוך לשוני העובן
לכוונה אחרת • שאינה מוכנת בלשון שמשחת בו הוקלל • אלא על כסוך אין לנו אלא דברים המוסרס • ואין מוסס
לדברים שבלב הסותרים לדברים שבלב ויבוארים • אלא כקבו שם יות • אע"פ שיוכל לבאר בדרך אחר • ולהפך הכוונ
ש"י באתראות • כגון בשם הויה • יבא לפטור עמו שכתבין לו • של מילוי שהוא כוונת בהא • או ד"א • וכסם אלקים
יכול שיאמר שכוין ליוס • באוסן לא יפערין דין • שאל כ בעלת דין מקלל וענף • וכן אפילו להקל ולוכן אשכ
פשיעו •

כ א

פשיעו

משימות הלשון • ואין מוטטין לכוונה אחת כסרת • כדמובח ספ"ח דזכרון וק"ל (עמ"ס רבי כחמה להם) אלא על כרחק חק לדין אלא מה שאינו שומע • וזה פשיטא דאמת • וזאנו כי קביתו מכריעות • ואבני פכלו שקולות ויודעות • לזכר האמת לפני כוח לכות אל דעות :

למדנו • כבודו בתי שאמר או שכתב • דברים הכרחיים והכרחיים • ומוכנים למינות • שאין לשום לכיחוש ורחוק שאין לו משמעות כלל • כדי להגיד האומר או הכותב מדבריו הרבה בגלוי ומוסרמת • וכבר נראה בראש פסוק • אפילו למנוח המתחיל לזכר בלשון הקודש • הכנה ברורה באמת • אי פתי יסור הכה לפסול לב לדברי פסוקא המוכח מתבאר קודם שאזכרות • ויפנה צורתו • ויפנה מוכנה צרה • לומר שלא היתה כוונתו לרעה כי אם לטובה • כמתלהב הורה כו' ואמר הלא עשוק אבי • להקדים האותם להכניס הירוע • לגנות לכותב בפקר מחולט • להסתיר שם כושל • אין כעציר מקלט • וקצר הנוש מהשתרר עליו כפי רצונו לשלט • כנגד עדים כל דקתו קורי עכביש יארונו לא יתכסה כמעט ולא יוכל יפלט • וכך יפטר ענין כל החוטאים מיד המספט • כל עושה רשעה ויזכר אלה להסיר ברית ומחולט • וכי יעלה על דעת לקבל התכלות מוויפת להמית דברים כרוכים • ולהחכים דרך עקש ושתלול • אם כהתל באמת ישתל • בשמות כבשיל וכלפות יהלומין ויבוא להם בקדויות לפסוק כשבריהם לשום חתול • אין אלה אלא דברי שמוק והסתול • ויחאמר לשלון הקמיע כולו מוכן בחר היטיב • אין שם אש יקת דק בתוכה בבאא משמעתם בש כשמי מיני תמוזות • למען הסתיה עוונות סלאתו כתובה • כי בה פסוקם השקן להכין לו דרך כנס ומחולט • וכן הפה אל הפפה • הסכים לדברים בטלים ומכאן רץ לזכר שפת :

ובר • כי האינוחא (להכדיל בין הקודש ובין החול) אשכחן כנמרא שקקיה לקרא דרמיק ומיקי כשפיה (פסוקים דכ"ב) וכן מצינו אלא ג' אפיקתיה לקרא חפשעיה לגמרי (ויבות כ' דא) שור כמותו מקרא יוצא מידו פשוטו • חמת הכהם הכלה (כתובות דל"ט) והרבה כינא כו' • ולא עוד אלא שמצינו מדורשין בתיבה אמת שוק בשני חקויות • הרמות הטובות • כינו פ' ק דאגלה • מ"ט האינוח • דרבי ביה נכ בעל שתי דאיות • וז"ל ש' האינוח • דמחפש ביה כו' (דגמרתו ביומא כ"ג) וזכר רבות וכן יש סוגיות מורגלות כס"ט • לומר ולא חמילא חפשע • חמילא שמתת לה • ומחמיקו הוא למד • וכן מ"ג דנות • דבר הלמד מענינו ודבר הלמד מוכחו • וכל כ' דמות • כל רחב • • מדבר שחברו מוכוס עליו וכת למוד • שסברו למד עליו ומשמעות דרמיקן מחמש מוכיא מיד שמעו ומשמע חמילא • וכל זה ולמד על זה • ואתא סיסא לגלוי ארישא • ויגיד עליו רישו (כ"ב י"ט) ונגרשין מחוסרין ודורשין • וכל אלה סוגיות ידועות לכל מתחיל בתלמוד • עד שאין צורך לפראות וקויון • סבל כלל כלמוד שאינו דבר זר לפרט הסולת בדרך דוק קפת במקום הכרה • שהתבין מורה עליו • עאכ"ו בדברי מל' וסבלות כואת (גם לשון הדיוט שיה הל' דורש) ונראה היטב שכוננה פקס לשמו • כדי להוציא דבר חנוכה • ולהעלימו גמ' והוא כעס • אבל לא מפני שאנו צריכין לדרוש פירוט העלה בדוק חישט • מפני ההכרח אשר לא יענה • משמע זה לא יענה • האומר לדרוש כל הלשון להפכו על סניו שלא כדרכו • שהמעט אינו גורר את הרוב • כ"ש מלה אמת שאינה מושכת כל הלשון שדבר • לשנות את טעמו שלא לצורך • ואם אתה אומר כן • אף אינו כאמר • תאזר עליו כולת כולת ארבע פרשיות • ולשון כורסי • שט בכתבי שתי שפת באפיקותי שמים • א' כי יחד כל הפסוק כולו ארישי • לפרש ולפרש בלשונות ודית כדריית • כאזכר שלא יאמר בו • וכר רחמי למנות תכלין • הלא זה דבר בטל ועשמו • ונא חפיקה • ובאזה מקת לשון • לפשים כפרק במה אשה • הוכחה גימורה • שלא לפניה הלשון הקודש הסובל פירוט • שרם מבלי ביאור • וכן יש להוכיח מהרבה מקויות כאלה • אלא שאין להאריך בכך • ודעת לבדן קבל • יש לבס"ד • ועיין סוף תשפת כסף מ"ט רבי בבאור לשם פס"ה • עם שלכאורה הוא בלתי מובן :

אך • מה שמחשכ למעות את העולם ולהתנגל בפקר • באחרו בבאא הוא שם קדוש • לא התייב ליה לראשי רמאותיה כדאמרן דמוכחא וילתא טובא • רועינת גדולה היא כלבו • וקמטין אותה בדרכים מעוקלים הללו • ואע"פ שגודה שבמקום הראשי שיש לו חיבור ענין מה הוא שם קדוש • לא יתכן בקמיע או בשום אופן ככל • שמא לא הקפידה וקיים למח ונחה • ריש' לנו דגמא אמת רכות כתיקרא • שהיה מצבה אהבה היתה אלא האבות וסוד ומנא • והוהירה תורה עליה • לא תקיסלך מנחה אשר שבה אלהיך • ונחש החושט • שעשה משה על פי ה' יגור • חוקיו מלך יהודה כתת איתו וישע' לבס"ד • לכמתוהו מאחר שבאה תקלה על ידו • וכן אמר על גדאון יעם שבשעתו ודאי לא למעט • ושאן יסוף היה לגדעון ולכיתו למקום ואפילו

ואפילו כדבור האינוח שבו כשמשו רוב הכניסים ראשונים ואחרונים הוא לשון משא משמעתם בזכיחוד ויעשהו משקול כמשא לפד"ה • וגם חותם הכניסים כהן בו • וזכר שאר הכניסים • ובימי הכניסו ירמיהו כאמר לאחרו • בעונם גדול • כמ"ט בספרו (ס"ג) אפני ליצי דורו שהכפיהו לרעה וכמ"ט והסתכדכרי אלהים חיים • כינא בה ניבא הושע לשעתי • ולא תקרא לי עוד בעלי • אע"פ שהיה עותר לטעם • יעקב קרא למקום אל בית אל • ואמר ששאו ירבעם בית ע"ו • כאמר ובית אל יהיה לאון • והכרתים אחר שנתקברו לפי דעת האומר דברי אמת כן • מכל מקום חזרו וכתרסו ונדונו לעובדי אלילים גמורים • אשר פגמו להם דעות יונה בשר גרזים • אע"פ שהיה מה שהטוין • יעקב אע"פ שפת האלה (כ"ג) תוספות קולין דף ד' א' שכבר כשאל ביד כנו • ולא נקטו כשכיל כך בע"א"ו • גם לא פברו על לא תביא תועבה אל ביתך • שלא הוכחה עדיין • ולא נכחו אז על כינור ע' א' (והשתא ניחא כמי' דלא תקשי אטו בקבורה פנילע"א • ודל שדא אין לה כימול עולמית) רק יאע"פ הנתיבא יתרתא עבדי • וכותיט ג' ב' לא הוהרו ולא תל עליהם איסור זה • אפילו אם קבלו עליהם שלא לעבד אלילים • שאל לא קבלו עליהם רק שבע מצות כבני נח וכבר נמש' (וכ"ש אם כאמר לשתכלות כני יעקב שהכריחו לכניסם לבלע"פ א' שלסם קודם שבאה לידם של בני יעקב) אע"פ כ' מיד דנו אותן • כגויש גמורים לכל דבר • לפי שכלין הקללה בחוקלקל • והכל הולך אחר כוונת הלב אם לעקל :

וה • לנו בהוכחות רבות ועבות מרסק • וקורב הדבר מאד כפינו הלכה ערוכה היא בדינו ומת • ס"ת שכתבו מין ישרף • ור"ש קפס את כניו שזורף אותן ואת אוכרתיהן • שאפילו שם הויה שאין שם קדוש מיונו • אם ככתב במשנה פסולה • פסול הוא נשרף • ואז"ל בשם אלהים • היוצא מפיו מיון ומידיהם שאין בו קדושה :

עאכ"ו • תיבת בבאא שהרי אינו שסקדוס וכמשק לעולם פשיטא שאמרה רעה תוספת בו ופסל פשוטו • בעל קמיו זו מורה כאזכרו על החיות האדורה • יתלעון מוכים ודאי • הלא אין ספק שדחת לרעה • ודון לטריפה • כמ"ט א' ואלהים אחרים • וכן הדבר בשם אלקינו • כשמשמטין בו מיטין הללו • הנגמדים לבעל • כת"ט ס"ב ש"ר • כודע לכל שמרמזין עליו • וכונתן לג' של כני מודה • ככה מילוי שדי • יעם סיות כבר נשתמשו בו המקובלים • וכאז"ל נא בכתבי האר"י • כמו כל חילואי שנות שדדדדן יפה לכל חפזיהם • מפני שמים השמים • על עהדת הקודש • מש"כ כעכיו שנתקלו בו מיטין אלו • שאנו עוסקין כשישורן • שפקרו בו לראו כנ"ל לנו להכלס • ועל זה וכינוא יסרו אחונה כוונת הנושאים את עין (עון רבי) פסלם • אנו מחמיקין אותו • והדומה למינות גמורה ופולשת • כשאנו מוצאים רמזים כאלו • בספרי מידם שלהם וכתיבתיהם • כגון ס' אור ישראל • סמדת הימים • כמ"ט מורי בסוף עליית יסוד היעשה • ושם כני עמו לשון הקודש הוא • בכל שאר לשון הקודש • וכל שיה הסירים מלא מאנו • ומבאר שרמו על השם יתעלה • אך במקום שיש לחוש ולפחד שום כתיבה מחדש • שרמוו הכותב למינותו של כני שבור (וכן נמצא בספר יסוקאל וכני עדין ג' און שמהו • יורה על עבודת אלילים) כואם וכתפב הוא אלילנו כני ברית • פליטת בית ישראל הנשאר • הדבקים בה' אלהים חיים ויולך עולם • שעליו אינו מוסרין כשפועליו ומאודיו • וכעבורו אכתבו פובלין גלות שלמה • שיינו השל בגוים ויכוד ראש בלאומים • כל זאת באמתנו ג' לא כסוג אמר לכנו ג' • הלא אלהים יתקד ואת • ותפאר מחק לפשנו עות מענותינו • מראות חלו פמו יתברך • לתת כבודו לאחד ותהלתו לפסולים • ולהכיר לב בני אדם מן העבודה התורה והענוה • ולייש לבות אשינו ה' אולה • העתידה • כאילו חס ושלום אנה תקום • לא תהא כואת כישראל להניח הנוכח שלילה • ולא לסקל החסלה • ואפילו היה ספק בדבר • היה לו להרחיקו כמעטוי קס"ג רמיה • ולהיות קס"ת יהונתן כסוג אמור • מייך היווסל בספק • שחלקין עליו ויהי איש מרן • ומצינו באבות סכמים הוהו דכריכס כו' שגגנת תלמוד עולה ודון :

דריי מ'ד הכורה • כנאר דין הקמיע • והכנתה לדון בוסת בופרה :
ואם • מ'ד המושל כקוד • הלא הוא מעין כרפס חשמת מקור • משמחו מומו כו' • זה דכדו מוצעו דכקא כפשו בחיין וכל המיטין העמיקן • אשר כשארם ככה והנה • בחרח וכו' ערד וכפולין • וכפרט נקשר בכלב כליבלי פירוש שנים רבות כומרס • סוקי יד אויל הכניא • אשר התנבא כבצ"ל הואיל הלך אחר לו לנו קולן • ויתעם כתוהו האמין כסו • וכמורס

וכפולע כעולם ע"כתיבם שינאו עתת ידו הקרוב למלטים שבה . וכתפאטו בארנות כתבי מונות חמדות עלו בידוד
כודית פולין . הכתימו כחכי בראד כל מופין קונעריסיו שחבר בדרך סכנתה . אף קש העירו שהקיימות כנאות על
יסוד הטוא שבאותן ס' מינות . ועל אדני הכוב הוא הטבעו . ונס עתה מקרוב העיר רי"מ רב זינכלי . אהובו של היין
דורש טלמו וטובתו . בארנתו שלח למדינת אשכנז לראשי הקהלות . לדבר טוב כער יחזקת הכופר הלו ולעולין כערו
אפי"ס שמודה לדעתו כעסין הקיימות . מזה שמכו . בחין לכו באמונות אשר לש ידבר אתו אטעט ואלס פיו תוכחות
על אותן כתבי פלסתר שפאזכרו באדינתו לרוב . ומחיקין אותן לכתבי קודש יותר יחבאר . וכולס פש אחד חומריש כי
מאנו יכאו הדברים המרים ההם והמסורכנות אינן זריכין ראיה . שעל כן חכרו עליו הרבנים כ"ע בויין הקודם קדשו
עליו מלמיה . ללדותו ולפאתו ללדכו עד הארצה . וללי פמכו עליו וקבלו מאנו תמנה של צרחה . טובס כפכסה והויה
אכן עתה מקרוב נגלית ערותו . שעדיין אדוק הוא בע"א טלו . אס תכתוש את הארץ תוכתה לא תכור מאנו אלתו .
שיהסוך כוטי עורו ונו . והיא סכסכה שעוררה לחכמים ולנביאים לתת לב ללדוק אחרי קיימותו . ילדע על מה אדניש
כואו הכס . וכתן גם סס קיימות . הנקנות בכל מקום כושות . ומלאו כהן מופץ פיסול ויהס שפתיש עתה לאשתי לכב
שכאן . לפסוף חמטיו לכעות מנפוכו . כמחוכ עקביו . כאוכן שלא שחך טוס הרדור ספס . שהיא כוטי . כרפשו
שפלתו עד כוסו . לעקר מוכר . גאלה לא היתה לו לעשות רע התוכר . כורוע ראה כעאט ככס הלך כעירות לבו רע
לכעתיא אפ הרבנים עושה חמשה ומרי ומכס שבר כפמס ככר כוגדיס התכר . מוכא חופא ככר . ואכור לפת רכא
שן חויין . שיתן טהור משהא . ככס רשע אותה רע . כשתרס כעשא יעשה לו כהיתר כעטע היה בכל רע ושות עוב לא
וכר . וכתבארמה שרטיכו לבאר אחד בפועל . שהוא אסוקן ומונעל . ככעכ ככע"ל . ולא יאיר ראשית סהרם . וכה'
אלשו מעל . דרכי השוכה בככו נעל .

ואם לכל תכלית הוא חוקר . הדין המוכח על דין זה ליוניא לאורה לבוקר . ולדון דין אמת לאמתו להתרסק
מדבר עקר . כריך שפטיש על שלשה עמיים ולסקול כפלה הכאיה . הסכה התכליתית אס היא באוניה . ועל
ארבעה לא אשיכיה . כי אינס דבר בטל הוא שינוי תכלית עשיית הקיימות למוך הכופר הכותה בלדו להרבות לו כער .
כי הוא כסלע כוכן . סוהק קונה את הכתב זה דבר כודע שעמנו . וכולנו יודעים שלא כאכאת רק לתועלת הקולה ועלול
בלבד . וצריך שיפיינו עוד טלסדיכרים . האחד אס הותר ענין הקיימות מכללו לגמרי . לעסוק בו אף שלא ידועק .
ולשתיחט בו בכל מקום . השני אס מותר לקבל עליה שר . השלישי ית יהא כוכוס של קאיע . אס מותר לבדה אשר
פשיטה . או צריך לנכוח . והגח אלוהית הראמנה דבר מבואר הוא כספרי מקובלים עמין . שמתחירים מחד בשמות
שמות . ואוכרים אותן למרי . ומגדיליש עכשו . יעוין בהקדמת ספר כערי אורה יגס האר"ו ל הפלוג כעונס המשמח
כשמות . ומי שבוטה שנות חלבו . אור שמתלבל כחתול ר"ל . יעוין כספר הנלגולים (דל"ס) וש"ס רבי באזר העוב ככס
ר"ע"א) ובעליות הטבעי (דכ"ס) א"ג) נס ספרי הכוסקים אסרוה . כמ"ס כ"ס"א . וכוכל כס ע"ר (קכ"ט) ולזה לא
יור כלעיקר אלה לגון שלא יתלה . או כמקום סכנת כפשות גמורה . ובקאיע כדוקה מוויחה כרהרסן וכירט"ג .
ודאשתמש בתנא חלק . על האשתמש כמחוש . וכ"כ כ"ס מ' מרוב העוסקים בו . אין כפסרין כשלוש א"ה יאוי מויה דמא
דחברין סווק טפי . ואין ארש רכאי לחבול כעמנו . ולא להכנס כסכה גדולה . ומסו סגלת ככרו . אף כי אינו לא
ספס . ומלו ודאי ועוד כנוף ופסחה של השתמש בשמות . עמודים כסכה עמויה . לבד כטי עולמות ר"ל . כמו הפססין
הוכיח כריבים מיהס . ומו עאי דקין רמוכא לשון) וכל הנהו מילי ליתכסו הכא ככדון דין . כי ידוע כמקום הלו . סהסופר
ככעטן . כין קיימותו בכל ענין . וכל אופן שירכה אדם . תמיד נמכא למוכסיו ככר זה . וככלד שאילאו ידיו ככססים
המכא יסו כוולאו של עולה ויעטוהו כוהוכים . או לא חכע מלתת קיימות לתולים . אכילו אין כסה כככה . וליוסבות עד
שמכר יאש"ג רלא חתומי נכרא ולא קאיע . וכסי הדראה כמה כמים הרג כקיימותו וכספיו . ולא יתן לככות באר
שיעכ כליה ענין רש"ל כפטרן אותן שפתו עמיוו האררים . ואמנם על אודות הטטה הרעה הוא תיארת . קודס

ומהרת היותם באסרת . כי דבר ידוע הוא שאסור לקבל סכר על ד"ע . והוא הטעם שלא שותרה הקיימות אלא להגן
בלבד . לפי שאין מתרשאיין בד"ת ואין ד"ת דומין לסמוכין של רופא . או סכנת הרפואה פ' סכטע . שמתרין לקבל עליה
שכר . שפכותו מוכר לו . משא"כ בד"ת . שאין כשה מותר עקמ וטמכר . לא עה אמי ככנס כו' . לכן אכורין לקבל עליהן
שכר . ואכורין כהכאט כי קדום הם וכך ל' והסופר . הלו עטע מהס סמורה לכל הכא לקנות . יכוא ויקנה ככסס ואל
האסן יעלה ידו . הרי וו מדות לאונה על העיר חכבה התכליתית האמיתית . גאינה מוכתסת גללו . כי אס לו לעמנו
לתולמו ולהכאתו המנויה על ידיו . כעטק בטלית שכולס תכלי"ת יוכולס לביתו . לא לתכלית חמכוס למסאי קאיע
אולם השלישית יותר כה . כראה כשפת יתה אף למותר . כי עוי יעלה על דעתו לאבד כתבי קודש . אף כי פמות סתן
חומר קודש . שהאכרן לוקמן האורה (כמו שהיא הלכה פסוקה כפ' במה"ל ידורי העורה . וגס כקיימתו כתוב כפ'
נה"ל"ס"ת שאס יס כהן עניין של כתבי קודש . אין נכסין כהן אפי' לבית הכסא . אס אינן מושמות עור (והוא ההגארא)
ופזה ג' כ' הסכסה כורה שר"ו ל' אינו אכסס פגולת קיימות אס דן מעסה ידו אומן . ולא הרזיק אלא של רעעים באומן
שלפנינו עטסה ידו מין קשה כהין) הרי וו סוכסה כוססת להעיר על זיוף הקיימות . ומקרות תכליתן ככסכ . כאשר
ידוע ומכוסס שהאומן עשאן . מזה לשרפן . מכלל שאין כסה קדושה . אבל אין לתפוס שכת קדש וטסה תשובה . ולכן
זוש לאכרן . שא"כ לא היה רודף אחר אכסס כדוקים להרגן . ולא היה מאבד וקודש כפרי קודש (שאפי' לא עשה כן כריו
פאר כנסתו כקדשו ולא מיהס . כהרוא על סמו) ומושך השן כחבלי השוא וכסבות העגלה . וכנסיון סופים באכיק מיכת
ע"א טלו כוטי . ככראה וככיתותו ארבעין ככתבי"ה כוכר . אלא להגיל עמנו ככתובין . שלא יראה מוויזו לא מפני
שוכוהר כענינו כלי עטסה . שדא ווסתית להכל . כי מוכל ומכער אינו חמסה אלו . ומקלקל כבורה של מכת לתקן אכל
יערו . סבורה שאינו מוורת . היסוך כוטי עורו ונו' . רק שלא יחבול לעמנו . על כן קבל מעסה ידיו כעמנו . ענוה
עשה שכתותוה מעיד עליה . ופלגין יכוריה . ומייקן לגבי ארריי . שעומדים לשרה ודאי . אכל לא לגביה דודיה .
סהרי אינו מסיס עמנו רשעי אינו רונה לומר שפאתי אינו מסיס אסס כפשו . והכס שוכס על ארבע הסכות מתקין יאשר
שהטעין עבור מורה והוסיף לבית השרס . מכלל שהעדר עובדה מוויזותן ויפה . ולא הורכבו אלא לשיי עשה לרע כמותו
שמשתק לו השעה . כל טכן שאין כסה שמות קדושים :

ע"ט טפ לומר מרעעים כלה אין הוכסה וכלום . כי בודאי כשדעו על יותר מוש . ודכרכל הוא אכלס לזכרף גס
אזכרות קדושות מעס . לגרין ולהאתן הארורה . וסרי כן עשה זוש לאכר ולהשית ספרי קדושה כרכות ואזכרות
כאס לא נופס יפיון נפשות העומות ושרף נפשות . מכל מקום ככפא דעשא כנרא . כנוה כסרוף סרדלא . כי עכ"פ
עעמיו מוכסין שאין כסה קדושה . ועובר עגלו . ע"ד שאר"ל . יודעין הו ישראל בע"ו שאין כסה מעס . ולא כקשו אלא
להתיר להס עריות כפרהיא . ומ"כ בתרדאכיקובה . לא היו יכולים לפרוש ממנה . וכן הוא ממש כשין הלו וסיעתו
ככעליו לפרל לב כע"ל ברית חטה . קשה להס לפרוש ממש טלא בלכד שהתיר להס העריות ככלל . אלא כוס לעשות
ולקבל ככרן חסלס . כקיימותו גדולות חדשות . כאשר הנה אלו תיקוני כפשות
הגדוה כתבארו ארבעת הסבות אסת מהנה לא כעדרה . שאינה מלאדת שוכה . על הסוכר מוסר הקיימות השטרות
כשלי קרה . פני כולן קנכו בארור . פה ארור . אשר חפה על ה' דברים אשר לא כן . ועל מטיחו דכר סרה
אלא אותן מינות וכפירה . ילא מכלל הדת ככוסר בעיקרה . וכתב על קרן הכס"ש שאין לו חלק בארץ ישראל . מעשה
דיו פסוק . כמ"ס ק"ו להיין מורדין ולא מעלין . ע"כ מוכרין הכותב ושות כסע"א ומדליין אותו מקהל ישראל
ואין צריך לומר שאסור לבקש תורה מפיו . וכל כן שוכד מסיס דבות רדף אחר ההכל . ושמה כהורא לתמן וכל להכטיל
כריכס . שהיא ונוה גדולה אלו ואל סיעתו הארורה . ככודע מהדעות הרעות של כת כ"ס ר"ל . כרועה מכל ע"א
ככעולס . כי השיתו השוכו עולה להסן אלהיס מייס . ומייס יוס לליה . לשעות מעבדות ענות . ומנות
עבירות . וכל האיסורין סכורה . וכמוד ונות וכיאוף . תיקון גדול הוא לכפשות . כפכות מתקור כוהשא .
וכפאה גדולה היא להס ככפא לידס לכשיל לאקרים כדכר עכירה . ולא יקשה כעייך . לשלש עליו דין . להאשכינו
למיר

עקיצת עקרב

כחות וכחות דבר לכל העם • מזה אתה למד מדוע דווקא בת הפריעים האופקרים מוכרים נפגש עליו
 וקלליו לת"ס האמיתיים הנאמרים לה • ומאן אתה דן מה בלבו • אומר כל
 פני אעשה • לית דומי בידי מי יורידני ארץ • כל זמן שלמות שלי יקיימת
 בני יסת עוהר ובחון יבית כפסם משומאה ומופנים בכו"ס • שמה הנלכים בראש
 נסו"ת הרוח שלו • להטיל אימתו על הכריות • בדרך זה מאל לו ערים בצורות והגיל
 עינינו • ויהם למדו בני העיירות האלה • כל דרכי התועבות פחן זכות • גול סחוק
 וככול סה • כשחוק לכסיל עשות זיה • וכל שפת חלקות ונורמה יולטון כוז ודבר
 מוא וכתבי פלפול • וידרכו את לשונם קס"ס שקר • ולא לאמונה גברו בארץ
 ועל כן אלה אכלה ארץ יהיה כרי תלמוד בית רבם • הרעוה גנוב וכאף וזוק ירי
 מרעים והשבע לשקר וקטר לבע"ל • כל המדות הללו ויותר מה • כנזאל כפס
 בשלמות רב • ולא בדרך גוומא באאר גס הכנז • כי באמות לא שאל היש דיונים
 צדקים נגעו • ראשונה גרם חיות הרבה ילדות יולדות שמתו מעט • שנתקל לרב לרוב ומה • ומעתה בואו הכה הוכפלו
 שוד וסבר ע"י כתיבת קמיעותיו • עד ששך ידו וכלכתוב קמיעות • ותלוין הקלקלה במוקולקל ורגלים לדבר • שהרי
 קנאו לזנות הרשעים המות תחת כנפיו • וטחית עין בעין נראה שפעה את האיש העני שהזניח הקמיע והראשונה תפסת ידו
 וסברה להראות חיותו לרבים • עד שחורו וכיחשו אימת העזים עליו • וכאכפ לשקר בלתי כחא קמיע לידו מעולם • ומיד
 הוכה האיש הרוח הקודש בחרו בשחפת המך בשרו עד שמת בלתי עתם כפי הנראה • והשלשית שקפס
 כיטל רוב שודר שבלטו • תהי חיתתו כפיתו • וכן היה עבה לכמה שמתו בלתי עתם כפי הנראה • והשלשית שקפס
 מרכסן העניים והעלומים הנבונים • ולקח מאלהם מניהם • לטעם בהם עגלים לע"ו • מפלה אני עליו כחלו הנחם • ולא
 גרעו מאתיים יפ"י • שהרי שאלו נוכ עיר הכהנים שהיו מספיקין להם מים ומוון • מפלה עליו הכתוב כחלו המות הנבועים
 הרי באן קל ומומר כן במסל ק"ו • הרביעית שככה מלא התיר דון של לומדים כשרים והגונים
 ואכנים של צורה • הפקיר שיהם • וא"ל שגדש סאה השמיטת קושה מלאה עונות • מיוקקרב
 בראש כולם גול • והנה בימי מלאה הארץ חיות • לא לבד מפני תלמידיו שלמדו את הכנים לקחת
 משל אביהם ולתת להם • ונחבריהם בני הקמיעים שבא"ס ונרחוק • לקחו מה שהביאו בידם •
 ונסט"ס ה' כתבו מירם בעד מה שלא קבלו • רק שזולתם לבתי הנוגות • גם למדו לב"ב להסקור
 להם הכנות • בניהו וותמות כוכבנו ככתי • וכן נהג אחריו הירש לעלויר נבדא דמריה צב"י •
 שמוע לע"א להתנדב לכחורים בביתו • אף גם באכמי העיר היושקיס בידו זכיר שלמדויה יתם
 מהמות ה' מדב איש ברעוהו • לאכול איש בשר רועו • והרי כחלו כפס קבעו • השטית האחרון
 הכיכר חמד בדרו עליו פשעיו • כעברה ש"ל פירות הככיר כוזר או"ן על אנשים יקרים וישרים ועל ארץ כממטאטא הוסקיען
 ופגע על חטאתו אשר חטא • כדוע רבים קשר כונדים • אשר הסויקו בידו בזכמי לפני מוצו • והסויק רבים בשלחלקות
 לירע ע"א אבי צדק ויושר עד לקייהם • ופגע שלפני כחור • טוביה חטא ויגוד מנגיד טבס נכיס ובגא"ל גויר • ולא לבד קפת
 פירכסם • והפשיט עורם ועל עמנותם • הקראים נתנם לטבח למצוה ויהם דרכי גוומים ונשמותם • שגם לאגדם ולהכריתם
 לזליה' שהיה לנו • כמעט חיים בלשוננו •
 העולה שהאומר שאין לחם למינסם של גדולי הדור • שפסקו דבר שאתא ונידו הוא סוכר הקמיעות האחרות הידועות •
 שהזנו בדרך הפסקתן הגד • שחזרו על כל הגדלים ולא מצאו לו זכות • כי ידעו בבירור שהקמיעות הם יעשה איבעותיו •
 סיכמו מיד בקרינתו וקיימותו להסויק שמועתו הרעה מאו וחייו קדם • ושינינו ראו גם הכתיבות של מינס שחיבר זה וזן
 רב ודיאות תלמידיו בידים בשונם משראנ • להשתאר במושה רבם ונש באכתב שהשיב לק"ל פירא אחר שקבלו אותו לרב
 גליהם • נתן בשקף מאזנים עדין • עש בני עדין • מוכר סכר כהרתא כלפי שתיא • תר"ו • יכרו עליו חכמים ומצוה

עקיצת עקרב

זיכוה בחור עד הפגרים • מלכך דברים הכיכרים שנראים בו • להעיד על חזקתו ל • השמא ומשמא ונבנו • וסכו
 שומעניה כולה שניה • כי שמים רשות עשה • עוב מקור מים חיים למנוח לו בורות כשברים • מים המכזבים מים האחרים •
 א"י ב"ר"א לא תרתי הוא דהו • עשרים וארבע שביקא להו • דהא בשביל ד' דברים שומדין עליהם ראוי הוא להכרות • וכניגם
 אחת לאחת כמו שסכרוו ג' ד"י של"ד • אשכריו בושין ממזמתי • וסם שמים ויתלל על ידו • הרי זה כדון עלו
 עוש • ב' שמוקב כשפרי יונין • והיזוע • גם כתסכר לוינין תמיד • וכעשה סכר לאיש משחית כפשו • גם פיו עכס
 בו • כפני דוד אשתו וסיים שמש בפניהם הודה כפה מלא • שדרכו לכתוב שמות הטומאה בקמיעותיו • הפך מ' ש' כפירוש על דמא
 ב"א של רי"ש שלא הכיחו ר"י להתרפא בשם הטומאה • אפילו במקום פקוס נפש ודאי • ג' מוכוה סכמים ודאי • וסוכני ספר •
 ואשר הם בחיים ערבה • ד' שמוזלו ב"ש כאליעור כ"ש שפסק בנט"י • וכן זה כמה פעמים ראוהו אנשים ידועים שזולו
 כע"י • ולא בלבד כע"י לאכילה • שכמה בני אדם יירעו שמוזלו בה • אלא שמוקרוב ראוהו ביום הדין כר"ה • יבא מנה"ב
 והשתין בקיר בה"כ ככלב • הרי כאן עון פלילי • שאין ע"ה בור וריק עושה כזאת • לטכף בית מקדש מעט • שמחויב כל אדם
 מישאל לכהן כגומרא וכבוד • וליתר שאת אביא ראיה מתלמוד ערוך • דר"י שיה קאי אליגרא דב"ב ואחר לשמואל רבו דרין אגני
 להשתין • וא"ל שיכנא אסוה באמה (כדי שלא יפלו מים על הגג) והשתין במקו • ומקשי עליה תלמודא היכי עבד הכי לאסו
 באמה • ופריק כויה פירוקי • הא בהדיא דאע"ג דהוה באגרא • ולא היה יכול להשהות כקביו • לא התייר לו להשתין על הגג
 ופסי כן התייר לו לאסוה באמה • שצריך לדחוק בו הרבה שהתייר • ואע"פ שגנן ועליות אפי' בבניה ק' ממש לא תקדשו
 ואפ"י יש בו שמוס כבוד אכיה • וכן מוכח נמי מדמטי אב"א שמוס בפתותא דשכינה שמוה על בגו • כ"ש שיש שמוס
 כבוד ומורא שכינה בכותל (כמו"ש הכה זה עומד אחר בתלמוד) ומשום שככה שלא היה יכול להשהות כקביו עד שירד מן הגג
 לארץ • והיה מוכרח להטיל מים שמועל בגו • אע"פ"ל לא הותר לו להשתין על קרקע הגג • ולפיכך התייר לו בעין אישורגוס
 להכנים עמו בככסה קת • להתקרב ל שפת הגג ולהשתין משם ולחזור להלה • שלא יפלו מימיו על הגג ועל אבותיו ואע"פ
 דהוה נוי בלילה וטחיא בפתותא • וכמו"ש אב"א שמוס בפתותא דליילא ודאיגרא • וכאן היה יכול להסתלק לגדדין איה ס"פ
 גדול מזה • בפני הרואים שכאשכ אלו כותל בה"כ כחילו היה מקום אשפה ס"ו • הרי כאן עון כפלי • ולא יעשה כן קל שנקלים
 משל • הלא מוטב שכפסה שליתו על פניו עוב מומוה הכפל • ויש שראה אותו שלא נטל ידיו שחרי • ולא טכיה אש בידו
 הרבה דברים מוכוערים • וכן בכמה דברים האסורים • תלכד מה שאמרו קת מתלמידיו שהיו בביתו • וראו שכינה אש בידו
 ביום שבת קודש • והכתור כוזר כתן ווק"ש שהיה ארוק בו ומתלה • מפני הסנופה הגדולה ששעה לו אמתת עשרו כמנהגו
 שנותן עיניו ככעלי כימים • פירש ממו פתאום • וכעשה לו שוכא עמוס • מפני שראה בו דבר צבירה • ואינו רוצה לגלותו עד
 שיכוס אותו • שלחו ב"ד גדול שבאשככו • וקבעו לו זמן לעמוד לדין בפני ב"ד ממוע • לשמוע שענותיו וטענות שכנגדו
 הקובלים עליו שהעביר עליהם את הדרך • ולא אבה ולא שמוע בקולם • והלך כשרירות לבו הרע להוסיף חטא על פשע •
 כהטויאו הכינים • וכדרכו את הכשרים ופסק לטיותם • על לא ממש עשו ולא מרמה בעיהם • ויאחרתי אדון לי • ו אשר
 דלא זיית דינא • גמורו הדין שלא בכפיו • ופסקו שתייב כדוי • וגם שיפיים בעל דינו בחידי דמפיים • ולא קבל עליו הדין • אך
 השרים כוקבי הדור שהתרו בו • וישכוה לטובתו • כפרע הקל ראש • ובזיה את הוקן שקרה סכמה ונקמה יש כאן • תורה
 וגדולה במקום אחד • הגאון שישים כוונה דר יוסע כר"ו • ואע"פ שכבר שמו ארן לעצמו באגרותיו • שככע אליו בתפלה
 סבוד היה לגנוב את לבנו בחנופה • ולהדיחו בחלק שפתיו שפתי מרמה כדרכו • (וכענין שמשכ להענות את מורי כר"ו
 בקס"ת רמיה בהתחלת עסק ביש הלז) וכראותו כי לא טוה לו • כי לא לפני גדול הדור הוא חקף יבוא • שור לבנותו להרפז
 זלגדפו ככתב סיג'ש שלו • להעבירו ממינו ויגדול מחו • דקרו ליה טור המזיק • שמויק גפופות וכשמות רבות ועממות • ח
 פתת חרס יאטש אזכו עיניו דבר • גוזל או"א שכסמים ואומר אין פשע • ו קיימא לן מי שיש כרשות דבר דמי ויק • יאכדין
 אותו עד שיסיר הנזק • ואיך דבר המזיק יותר גדול מחו • דקרו ליה טור המזיק • שמויק גפופות וכשמות רבות ועממות • ח
 פתת כערכאות למסור את ר"ה • להעבירו ממינו ויגדול מחו • דקרו ליה טור המזיק • שמויק גפופות וכשמות רבות ועממות • ח
 אנשים טובים ונדיקים ומונו ומוקדים לכשרים מעולם • כנזאל הוא שמוע כבידיו • כמו שמכרה למי שאינו שייב כידו • ואל"ט

עקיצת עקרב

כפטר בכינוי דומים להו • וזשם היוקא דנרש בחמשה דברים • וכל כסידא דנרש למו חמשה • הווכיה שם
שמים לבטלה • והוא נכבד כמה פעמים לשקר • במעשה שהיה נכבד קדמונים כפראז • שיעור לפני אה"ק בליל י"ב
להניח עמוז מן הדוד ולשו יצן • והוא יפיו שמועה חמורה לבטלה • להכניס הידוע (ונס במין נכבד לשוא על דבר
היכנות) וכן כח אורע שכלתן חר להשתמש באומנות זו המכוערת • לולל בשבועות חמורות • עם הכמשת הידוע לרבים •
ביחוד נכבד בה' אלקי נכאית שלא נתן בכל שלם קהלות רק קויע אשת בלכר • על דבר זה לבדו ראוי שיעקרו מן העולם •
וא"כ שחייב כידוי • יא' שהיא הרכיב לידית"ה • היינו רק דקתן • והערש כלפי שמים • וזייק מותנו על עמ"ה •
לכרוא טכבססול בקיימות שלו • ולהאית עמו • שחפלו אס היו כשרות ולגורן ניבור • היה חייב כידוי • ולא
פדוק חרבא דנוקף הוה • ואין צריך לומר מוזכי הענגל הקסיר ופכשתו • בקרובה ובטרה להלית כל ישראל • רנה
שמעון בן שמע לבזור עליו כידוי • אלהא חובי היה • שמתחטא לפני המקום ועשה לו רכובו • והברים אלו אינן כדאי
לשמעון הוא וכל חספאזו • יב' המכשיל את העור • מיעורכי אס עכדי היגר העין העש הסכלים • העורים הנחשבים
אחריו כעורן וכתחון לבב • כמה שמעשה אותם בחלקות שפתיו ודברי מרמוטיו • ונס לפי דברי מרמוטיו כול
עוה • כי לפי דבריו שואו כקי • ופאזשים אותו עורים הם בעיניו • שאין להם אלא מה שענייהם רואות • היה
סחוב לפקוח עיניהם • ולפני עמוז וזולתו מרבה רעה ומחשד חס • מה גם שהיה חליט פניו בוקשים ממנו על
זאת • למכוע החלוקת ישראל • ולא הסניח ברכות וקשות שדברו איתו • גם אהביו ולפנים • גם מורשעו מאו ועד
פניה • ואחר שישבירו לעשות • ואינו עושה • הרי הוא מכשיל עור • ובר מידוי הוא בכל
אופן • וגם מכשיל עורים בכל יום עם הוראותיו שלא הלה • והעם ההולכים בשמחה • שומכים עליו וכשלים • גם
השומעים דרשות של דומי עפיו • מלאים גלולים דברי כבלה חרופים וגדופים • כיוקף כיוקף דבור סרה על"ה • ועל משה
כביאו • לא תוכל הארץ להכיל כל דברי הכאזות והסוף דברי אלהים חיים • ועורי לב וקר"ה שמפנית ומכני לביעמו
אף • ויהיו שקנים בארץ • גם למדוע עינת רכס • לקרוע ספרי קודש ולדרוס אותן כרגליהם כמסורדים להכעום •
דוב שכול יקרע סבור לבס • יג' העעכ את הרבים ולעשות נזוה • כאילן העיוק את הרבים • העמוד לקמנה ודעו
לחשבד מנוה • ואינו מניחן • בורש רמה נקס"ר • ומשפא ומרבה את העומא • ועכטל דברי מנוה וקדושה ולומר
עורה • ומכית גדול שגדלים נו ערה ותפלה • בית ישקב • אדוכי מורי"ה הרב שמוכה המפורסם מוה"ר רייב"ן
בר"ה המוכשר לעשרה • לתורה וליראה • וגרשו מהסתפס כמלת"ה ומאחוזתו • על זאת רגוה ארץ תת עכרבי
מולך • וככל כי נכבד לס' ופסחה כי תירש גבירתה • ורה"ק נופת הסמליכו ולא מוני • אבל בטומאסו כמסד אל שיתקיים
בו קללת יותם ב"י כפרשת שלח הלכו העמים למסות עליהם מלךנו • ירא טכס שיאה ערשה מתת ידו חייב כידוי • העאכיל
ככלות כשאת כפסטי טוה לשמוט מי שאינו בקי בהרשת הסבין ופאזמור עכיו • וכדק מאכסטי כק"אס בעלי כורה ועשוע
דמיתא • וכאזא פסול • וראו שכל כמה פעמים והוא לא ידע אע"כ הכריו העורה הרעה שכבר הוא אין כיוונה • ועשה
שומע ונתא • האירנא נכים אבא לפוס ברא • ודקף את העעדים על פסלותו • והתיר דעס • ועדין מאכיל ככלות בכל עו
עם היות כל העם יודעים כן • שכיב בעיוש הכה בלי ראות • כי הוא רואה את הקדר ואת העליה כאמת • עסכל זה
מתפל עלי • לפי שהוא מתלמדיו • עדי שקר שלו • או שחא מתכוין להכשיל • ולפאכיל את ישראל ככלות • אולי
קוטב זכות הוא לו • כרת אזונתו השקרית וכן מרניין אצרו בכשר אצוריים שנקר • ועשה עמוז חרונות לבשלי בתים •
העיינים איתו לדבר עבירה • והעירבים בעיב כקור כשר אצוריים • יודעין שכבר היוקור כשר כחש הוא • גראו
שחתיבות הראויות להכבד שגולת מות • תכאו הכלי קדר שנעשה מהן • מלא סלב טוח על פני כולו • ככראה שבונותו
בחתמות הללו להכיל סלב • וכדקף טעשה סכ"ץ יתס"ו • בתחלת הרימותו • ודבר פלא בראה כל שאלל אכשר
אצוריים שלו • היו לאחור ולא לפנים •

וה"ל מורי כהנא שח"ל ופ"ה אה"ל כמכין כולו לא להכשיל דוקא ככלו של ג"ה (האצוריים) ונקים ממנו כמו שפ"ה ש"ה כמו שהוצע
בליקוה גלויי פה"ל • חזק זה לתקון ב"ה • ירא ששמו ע"ל מינוה היה לפי שחש שכבר בא שנית עשה ב"ה השני • וכפון יקר ישקב
שח"ל שבו נכש המלך • גרס מרוב ונות של א"ל החמישי שכנגד הוד • כמד כל היום דוא"ל דע"ג ג"מ כס"ה לפני שאר"ה ש"ה ג"ה יד"ה
פכאלס

עקיצת עקרב

פכאלס כנגד שפ"ה ויהי הפנה • וע"כ נגד ג"ה • כי ע"כ ט"ב אסור באכילה • ומרמו כחמוז ע"כ לא יאפלו • א"ת ר"ת חשפה אב
דהא כהא תליא לפ"ה המעפשת • כל זמן שאין אוכלין בט"ב אין אוכלין ג"ה • והאחר שהעירו סחזים לאכול בט"ב • חמילא הותר להם גם ג"ה
אדרבה כשנגלה למנה • תפח רוחם של רשעים הללו שדקו על תורה ומצות ייעקרו מהרה מן העולם • ולא תפקד אות אמת מן התורה •
אע"פ שהיו כשרים לכל דבר משו • וועשו כלפיהם עוי פכים • וזכרונות יאזכרונם וזכרונם יאזכרונם • כמדד ובגילוי
פכים • ולהעוים דיוקא אחר האיסור • למרות פני עליון יכמו סכונעם גסבמאסא דפסאסא שהתיר חזק מוט כפסא יבדאי כפכו
לתקון גדול • ככודע מדעת הכת הארוה • והאכלים ככר פגול גם כפא סכקי היתירא יאכלי איסורא • ומכמר סערת השומע
שהפקיע איסור ריבית לגמרי • כה"ס ככ"ד יעמוז כפכקם הקהל • ופסקי דינין הרעים דכדי ממונות לא יכילס כפר • סו
התיר לתת קידושין לאשה שהיא כקזקת עובדה • וכה"ג הוראות של טעות אין מכפר • וכיסוד כהוראת כטי • דמיס
דמיס כנעו • וכמ"ט כבית • יוכנתן כביאור יותר • שו עומה קלין וחמורין לא לעקור דבר מן התורה בלבד • אלא
לעקור את כל הגוף • יאזא מוטב על"ה רעה יועץ בליעל • ככודע מאו ועשה ככידור • יו' מי טיש לו ערעור על קברו
ומורס אותו למלך וסופט • כן עשה עוד לפני אהד סכתבט לפניו מאחד מוכי הכליעל ככוד • והתיר לו לדרוך אותו
גם בערכאות של גנים • וכלד מה שעשה לפו"ר ה' הכליעל • וכסוף יאז לעקור כל מעמד ומצב הקהלה • יח'
שחזיק במחלוקת נגד הרבים • הוא הכדון מוט • שהתירם כנגד סכמי הדור המפורשים • וכסתיבט למידיס שאינם
הנונים וכקסר כוגדים • לחלוק על"ה • ועל תורתו כיד רעה • יש ולא וכלבד • אלא כמלומדים ככריס יספיק •
וכנומרים וימו יספיק • לספור ספק דין של סכמי ישראל • ולהכריע כל העולם באורחותיו • על ידי אכמים אשר לא
מוכני ישראל היה • וסור וועת להדפיס ספר מיונות סירופים על פס"ה • ועל תורתו • ועל אמונת ישראל • יאז לעקור
את הכל • הכשמע כדבר הוה • מיוס שהיינו לעם כגולה • אס כן כפרד מהאסוה • ואין לו חלק ומלה וזכרון עמו •
כרוך כשכדילנו מן העמים • ואפילו הקודם הודה לנו כוה • הן עס לבדד ישכון • ובגנים לא יתחשב • ואין יתכן
סירוד אותנו מי שאינם מוכני כרימנו והקודקים על דתנו • אף כי בענין אונותנו • ומה אכפת להם אס מכשילים אותנו
(כידוד שזותן הכותבים לזכותו אינם אפילו ערכאות • ולא כתמוז לדון דבר זה • רק הוא קראל לעורתו • והקאס ככספ
מלא להקך כוכותו • ואס הסוד עור פקמים • על אמת כמה וכמה שאינו פוקס עורים ופסמים • פשיטא שאיש כוה
כבדל מקהלנו מכל וכל • כסוד עמינו לא יהיה וככתב בית ישראל לא יכתב • ך' אס השאלו דבר שאי אפשר בר שמת
הוא • השאלו מה לפנים כו' • טראו לו שלא בא לעולם • על אמת כמה וכמה דשמותי הו"ו • וכא אינו דשיל להנאון
דבי ופע הכוכר למעלה • בעין שאלות הללו • ככתב סיגים שסכר כיד אהביו • ואזיל כטעות רבו העושב קיין ישתקו
עצמותיו • שתלת דברי טיבו כשפרו • הכדון למרפה • סכלות כוו • ואחרית פיהו סוללות רעה • כן זה שכלע
ארכו כערתו ויאל למינות • הקחיל וסיס כנכות • אין נורך לומר סכלכד כמרס • ך'א ואס כית דין הכוקק להחיר
נדר שהודר על דעת סברו • כר כידוי הוא • המתיר סרס איס ואשה ידועים • המוכדים לשמים וס עשרים שכה • על פי כית דין
סקס • וגדול עמוז ככמה ובמין • כאו פעשה מודה זה • על אמת כמה וכמה • ואילו היונות טעס לדכריו • והיה עושפ
פסק ותמוכה לסתור כנין האוברים האשה היא על בעלה • וטככלום ככבלי סמרס • והיה מראה טעותס • סרסתי •
רק כע כקף סלקס מוס (יס אצורים שקיבל אלק"ר ט"או יותר ככברו) הוא שהתיר את הכאכור • יאזרו כספ מכנים כספ
מוזיא • ואפילו ככודיה של פסא לא כהנו סכמים קלות ראש • ומכס שאסר • אין סברו רשאי להתיר •

ובן ידוע בעולם שאסר לאחד מוכורס את הכטענת שלו מתחלה • קודם שהתירה אליו לתת סברו • ואחר שהתיר ספיר
כדני כספ • אז סוד וסתר הוראתו הראשונה שהסכים כה • עס שאר רבנים וקני הדור • והפקיע סכל
האיסור כהכל • כהכל בא ופסוף לך • כחושך עמו יכוסה • ואותו האיג גמלה בעת הזאת וכרגו ססדו • ואחר שקלל
אותו ותפלה סורו וכברו • ומכר עליו נפשו ומאודו •
ובכה התיר עוד כמה איסורים גמורים של תורה • התיר עוף בסיון אחד שהיו הכל מחויקין אותו למא • ועוף
אינו כאכל אלא כמסורת • והתיר דג לענט • שהכל פורשים ממנו עד עכשיו • והדיינים הזקנים מעידים על
איסורו • ואומרים מלת כראתה כן קסקשת עולם • ולא סוון לרכנן קטישאי דעבדי כה' • ולא יאז אלא דברים המתירים
ואקרים

אחרים נהגו בו איחור פאי אתה ראוי להתייחס בפניהם ונקשו כמיום לכות את תודום על שמיש נראה כאילו קדשים
 כחזן אלמלא תודום מהיה מהנה פ"ח מנכסיו וזה עובר על ד' פאט נכסו ומעט הרבים כיד רוח ומוציא ת"ס
 פקיים ומנכסיהם ירע שריר כאלהו דב ואסאמוזר איני מקבל מחך אפילו היית במטה רבינו ע"ה מלקח אותו בא"ש
 בש"ע ד' פ' רמ"ב הסה הטחא סאמר כפוזכי בבית הכנסת בהגדת הפערה וייה היה מהכפר וקונסא בת גלגל מוחו שייב
 שילקה לטוב בשחין רע ובתולעים שיגאו מפיו אל עברו תמוק לשונו והמק בשרו דב כוסק של כל אל מהש דבר שלא
 בשמיע עדיין במוחו בישראל בגלות השל הוה אפילו בארס רשע גמור לא נודע שנהגו בדורתינו ככה לשב לרש וביוס לאמר
 וייתה חכט כשר וירא שמים מאד דלא פסוק פומיה מנרסא כמעט לא הלך ד' א' בלי תורה וזכו לסקול את ארוננו בלי
 ידיעה למח ועל מה זה ולא כשמוע ועולם שנתכדע בשיוו הלא רשע ורע העושה אשר לא יעשה בישראל והאי ראוי לסקול
 לעובר ישראל הלו בשיוו שגזוב כות כאשר ועם לעשות לאיש טוב וישר ד' מלבד הפרס הנדול שכולל שנתנו הקהלות
 על כל אנשי כת שב"ע ויהיה הוא וכל אשר לו פרס יארס הוא ורכשו כדמ"ס איבריו ונכסו ואין לפרס זה בטוב
 עולמית סלק שמים מי יתיר מאן פסין מאן רקיש אפילו יבוא אליהו איני יכול להפקיעי שכפר פטט איברו בכל ישראל את כל
 התועבות האלה וכהנה רבות שונו עשף ותי לא יסיה דמו בראשו יעברו ה' היום על אשר עבר את הארץ ואיחר
 שמשו עשו לפני משורת הדין (שהרי אין טוענין למסית ואסור ללמוד עליו זכות) והתרו בו שיכוא וילמד על עניו וכות
 וינקה עמו מה' וישראל ולא עשה אלא חסך העון כמבלי הטוב וכעבות העגלה משתה אין תרופה למכתו ודעבא ענדיון
 ליה כי הוה דלסקליה למערכיה בהאי עלמא הותקדט שם שמים בכך כשרואין שאין שום פנים בתורה ואם אין ענדיון
 בדין הדין שמתלל ס'ו כיוו שאזרו מערכיון את הקנפים חפני פ"ה (יומא פ"ג) זהו הנראה פטוט בדין זה להלכה
 גמורה נראה דקדק טבעי ודתי בלי ספק

זכרי נגזרת ידיו סוכת באור כראוי נסוור לראשונות לבאר חלקי הסותר אשת למציא חשבון ולזכות עני שלא
 יפאר בו שום פקסוק לגנוס ולקנות ראשונה כראה בעליו כי אך תואנה הוא ונקט לקחת למשלנו כרי מכל עד
 אפילו מנוי ומנוור ולבונה של הלכה משא תבוא נס המעיט עד כונים לאינקה שכנסם לפני חומותיה אפילו
 היה אקד חסכמי תורתיו הראוי להורות בדין זה האומר קן לא לכמה תשש לו נגע וקלון ומלא הגם לכו בהורה
 כמ"פ פ"ד רבנות ויהי לו לקום על כבודו ולהמתין עד שיהא כקרא מפני הנדדים כוונתו עליו בש"ע פ"ו יולא לשמוע
 טענת בע"ד האחד בלבד שאסור ל"ח משום לא תשא שמוע טוא (גמרא דמכרין ד' ז' וזאכה יולך חרפתו כי ישעוהו כמו
 שהוא באמת טביר הוא שכרו ונע"ג דלדידהווס דניס שפתיס לא הו מוא"י מ"ח לדין אשור והנעול שכר לדין
 דיניו בעלן והפוקד יעור פקמים ויהגם שהמלך יר' הגוה על הכופר הכתבע שיכרס ויגלה רמזיו הספודים ודבר
 שולך אין להסיב בשנס ככר נפקס קדין על פי חכמינו הגדולים כדור יאמר ההרהר שמו לו שייע זכותו לפנייה או לפני
 כ"ד אחרתהוה וחמונע לשני הנדדים שיעיינו בדיו ולא קבל ונתן כת"ב סודרת ואגרת מוד בלשון השוא והאמת בעדרת
 ועשו לו כותרה לפלות בו את המורה והמונעת אין יודקק לו חסם תואנה אחרת שאין לו ידיעה בעניני תורתיו בענס
 וראשונה (כמילתא דלא רמיא עליה) ליכנס בתגר כעובר ומתעבר על ריב לא לו ולא ידע יתקרו לא טובה השמועה
 באורכל שווע היה בעיני כל בעל שכל כמותעתי ויחקר לו כי בר דעת השווע

כי יולא דבר הטאל והענין שלו על כל השריה העמים להכות בעליהם בענייה והוא או לחמד כי תקראנה וילאמה
 גדל כוזרים או ישא אלים וכעסיה כרתה תמורה כרות פרס ומדי בשאלה את פי רבני היהודים היה יטעמו
 בנייהם ויודיעום דיני לתיים או ילכו הנד הסוק כחמון ויכרו להם לנודים כדת אחרת ויכתבו לכותם ככל העולה
 על חסם באשר אין להם הפקד ולא יראת שונם אליה וכדי בזיון וקקף כיכל איש מורר בנינו אפילו קרקה בנייה
 כדשכא ליהו והלכות דרך ארץ הוא ג' שאין כועלין ככודו של בעל בית בביתו ומכס במקומו ובמדינתו ונכי אומרו
 הראוי להורות דין זה כי אם חכמי תורתנו הענינים אשר נפלות מאכותיהם והיראים מעונם אליה בעכרם
 הדרך עליה ושאייבים להסיר המכשלה מחך עמם ומי יקום להקיים דגלה ולהרים נפש יותר מהם ועל מי מוטל
 ידיעתם

ידיעתה למודה ושקידתה יותר מהם והיא מופשטת להשאר בהם ולא תמוס מורעם לכו נתנה למוחיה קהלת ישכר
 לא עשה כן לכל גוי להכין ולהורות את בני ישראל לדעה הכשר והפסול היותר והאכזר כי לא תשכח מפי ורעו
 נהרננים הוקפס והגדולים כדורנו כבר ידעו פירוש הקמיעות וגלוי יודע לפנייה רוע לבכו של הכופר שכתבן שיניא
 להדיו ירעה כוז בפניו וברך ובקרבן יקלל פלה לכן התליתוהו לעוונתו וגורו אומר שאין לו תקנה אלא בשבירת ירה
 הרע וישוד אל אליו ובראיו ולא יעשה עוד תשובה של רמיה כמלפנים אלא יתודה על עונו ויכיר חטאו וישוד מדרכו הרע
 ויעשה ככל אשר יפקדו עליו כ"ד ממונע וככל אשר יורו חזו תיקון קטאתו ותפובתו מי הוא זה מסכמי וזלתנו אשר
 ישראל לבו לגשת ולומר לא דתם יפה ולגרוס שיבעטו המון עם וסם במקמיה ודייניהם לפרוק עול הסופטים משל
 זארייהם איש הישר בעיניו יעשה הלא תפול ממות הקבוץ המדיני וגדר בזויו כהרסה לא יקום ולא יכון בארץ לעולם
 באופן זה אם תהא הרשות נתונה לכל פוטא כראוני דרך קלו לשכור לו עדים ודיינים בלתי ממונים מעט אחר
 ומדינה אחרת בכסף מלא לכל סכנו לא תהיה תקויה לטום עם ואויש בעיר פרונע אין מומה ויהא כשוק ללכיל
 פשות ומה לבן סקל לבני ישראל ספני כביאייהם שארית ישראל לא יעשו עולה ועל סכן רבניהם הנדולים לא נחמדו
 על כך להטות ופטט נבר בעלמא חף כי להישע על כסא ההורא שחרפה היא להסלבוהו וכבודו כי זכות
 מפרסות זו את זו ת"ח לא כל סכן ופשיעא לא חזני רשיי וראכי פאדי"א עד דויהפכי בזכותיה כל מיא דאכפר
 והחמיצי הדין היטב דקן ולא מזאלו זכות ותיטי לי דהוק חביב עלי כגוסאי אי לאו דמנרי ינה"ר ככפטיס ומקסס
 עניו לדעת אחרת ולכו פוטט מהם ה' וזכה אחרי אליה כבר וע' אי מוכשרת כי לא פשע ראשון הוא מושד הוא לכן וכבר
 אכל נוס כיש וריסונדק אכל וחסה פיו ואמר לא פעלתי און ואור ואל על אשר הקיא ארסו וקפיו טוכו ויולא הארץ
 גלולים חכה לפה וכבר כתחלל גם שמים על ידו הרבה ונחוקס סלול השם אין חולקין כבודו כפרפות בענין ע"ז ארורה
 זו והכנסה גדולה ביותר והאר שינא לו שש ע"תלמידים שאינם בנינים יש לקום מהיון עם יסוכו עליו בכל מה שאמר
 אפילו על מנת לפדור ע"ז ויכחו מצירוש אמרו כמה מהם ילפשות תפאר השכלה הוות מתת ידו להסית בשתר כל מה שיוכל
 ולהאמיר בתלמוד ובהוראש שלא כהלכה על כן לא יכלו הדכנים לשמוק עוד ולסכול מומנו יותר עש שלא יהא ס'ו
 שעות לא יוכל לתקן וההכרס הנדול הביא לגדור בכניו

וכבר כתברר כבידור שאין אחריו בירור כוונת הסוכר ומקשבתו הרפה אשר חשב על היהודים להדיסם מאחונתם ואל
 יפקס אדם מקמת תיבת בבאא שהטיל בה בני מיני סלופים מיראתו שלא תגלה ערותו מזה אינו דבר זר
 אכל בעלי הכרופים ישוין גדולה וזו כדאר סס"ך ב' הונא תב"כ שכל אות בפני פנמו מוחלף באופן אחר בא"ב אחר
 וכן ב' סל"ה ב' כ"ל וכן אין לגנוס וחקמת מפעוים כהר רח בחילוף אית אמת בתיבה כיגם זה אינו דבר מדע כאשר
 הראית דענותו למועלה יודבר ידוע הוא שאין קץ לדרכי הכרופים והסלופים באותיות ותיבות ועל כל כפיס אין דרך
 לנשות מהכנתו בויון ושאל כי אם לתקעם ואומר על ימין כחאל וכל מי שיש לו מוח בקדקדו יעיד כמונו טכוונתו
 מוכתת היטב שהלמן דרשייהם לפניו ולאחריו באופן שכתבאר לנו

ובדל גדול הוא אכל הסלופים כסרק שכוונתו אחר הפסול הכרופים שכל לומר הוא על שני דרכים אקד מהפוט
 והטביע הקוקס הסכסס הוא הכרת התולות הדבר כולל אונסם היקום הוא והדברים הכוללים כיכאר בשום
 עד כאמין דכרים או ככרם ויהיה הם התולת הדברים עד כאן למונו והנה כאן לשון הקמייע מנאנו מאיריס ידועים
 בענינם כחידרת מושכלות ראשונות והתולות לא ינערכו למופת יבאשר הם גלולים ונדדים כיכרים בענינם כמו אכא
 בזכות עבדו שלח רכזה להשם למוץ יתקדט שמו וכדומה הרי זה מאמר מוכן וקרי כאן לומר חכמי טושלס ומנאנו מונלע
 בזוט כפתר הוא בבאא תמו חסם מוחופט וקרב איש ולב מוחי ספסכוהו ולא מנאנהו מובאר כדון אותו בהקט וכאמר
 הנה לא ידענו מהקדמות האטום שכל כן שש ארס סתם ואם לא נודע בחסובי נמנאנהו מובאר כדון אותו בהקט וכאמר
 כוונא זכות מוד מעשו שינע כפדולו תועלת לזולתו כי אם לאדם מי מדכר מת הלוח שהוא נמל על יועטו שאין למי
 איש יאכל ישבע טוב והניס יתר'ו לעוללו ולדורו וכדורות הבאים כדרך שאנו גוהנים כקשתנו להוכיר לנו פנות
 אבות

אבות והנביאים גם נולד שם ענב לא יורה כי אם על אדם בעל כסירה א"כ לטון האשרת בזכות שדנו בבאא אין
בישמעה לא שם ולאך ולא אלהות וחולט אלא אמוני ומסתף ויתקייב סורה על שם אדם מורכב מאנושות ואלהות כדעת
אשרת וכשהוא אומר לועז יתקדש שמו ושם משיחו בבאא הרי כנלה שדקדק ש"ט ע"ט דבר אחר בבת אשת ויהא בבאא מה
שהא אינו רומז אלא לכנס אדם מית שפשו עבד חלק חלק ויש כאן שתוף ע"ו עם השם שאפי היה אפשר לו לומר שכתבון
על אשד מהאבות אז לועז רבינו ע"ה (מה שאינו כי האבות אין לקרותן עבדיו ע"ש כנביאים עבדי יעקב הוא כשדבר עם
האומה שנקראת על שמו וזרע"ה אין מצוי להזכירו בק"ט לכוונתו שם מדוע השתד שמו הכאה ינסאיו אלא שלם איתות) ע"ה
כדי רין הסופר פסוק לשיית נקטרמן העולם יכ"ט כ"ז זורף לזה שקוראו עשיו בדרך התעורה טהב כה הנגלית לעין כל
והרהר הדרך לפתור גם תיבת בבאא בדרך ההוא ואם ננטרף לשיי מיני חלופים אין מוכס מהו טהב דרכו של בעל הקמיש
כסל למו וזורה אותו הלאוד החפשי וההקשי בלי ספק בעולם באופן שכל לשון כוסה הקמיש קשור מוכן היטב בלי גיגוס
ותיבת חכ"י שבגדה מוכסת ג"כ הגה כתבארה חסכת כנול של הפוער בקמישותיו אשר כיון להסתירה בכפיו חילופי אלפי
ביתות בדרך למוד חסוטי והיקשי נדקו יסדיו וכיון שכתפשו חסוטי נבעו מוכסויו באופן מוכן היטב לבעלי הלשון אשר למדו
לשון הקודש ויגעויהם גלגלם כבז ויבטל אהם יבסם מי יהרהר אשריהם בשוא גליהם מי יבסם לא יתכן יבואו גוליהם
שלימדו לשון הקודש וקפת פניו דתבליעיו לערוך ולתמה נגדם לנצחם :

והנה שנוצחתי תיבת בבאא במקום אחר שרומז שם לשם קדוש אינו מונע הכנה הנפסדת ככאן שהרי עדיה כנידה
וכל היא אחרת אשו כולהו בחדא חסיתא יודי אירי הא כדאיתא והא כדאיתא כידוע אפילו לבקי מעט דכרני התמוד
וכסויותיו ומוכה שם המשותף דר חנוי הוא גם ככל הלשונות כאשר הראית לדעת בכירור גמור כנה שיש בו די למיין ויחסיק
לענין ועם"ה תרומה (ק"ב) שפת ואחר עת לעשות לה' דאית עת ואית עת יעת לאהוב ועת לשכוא עת לעילא ריה דמהונות
איהו ודא אקרי עת רגון והאי אינו דאתייב בר כש למרחם ליה תדיר כד"א ואהבת את ה' אלהיך ועלאת עת לאהוביך
אינו עת דאתייב כ"כ לאהוב ואית עת אחרת דאיהו רוח דאלהים אחרים ואתייב לבר כש לשכוא ליה ולא יתמשך לביה
אכתריה ועל דא עת לשכוא וכנין כך כתוב ואל יבוא בכל עת אל הקודש הרי מוכאר מה שרבינו שתיבה אשת מוש יוורה
פעם קודש קדשים ופעם שול השולים והכל לפי ויקומו וענינו וככה רבים ומהם בכתובים אל מורי הרב כ"ו ואפי"ל
ואפ"רן היה כותב בקומיע בזכות עבדו מ"ט או אשד עשאר שעות החלפים הנדולים והיינו מוותרים ויוותרים
על לשון בזכות עבדו מכל מקום היה מביא ההכרח להזניחו בגלגולי צדופים וחלופים עד שנגיע אל שם הפסוק
שנתי שהוא משיחו של הסופר כמו שגלה דעתו כפירוש איה מנהגו בתורה כי ע"ט לא קרא משיח בשם מקום
ואנו אין לנו משיח עדיין שזכותו ין עלינו טרם בואו אף אם מדוכא מעומתו ובחבורתו נכא לאומה בכלל לא
לפרטים גם שם דוד המלך אינו כי הוא רק שלש איתיות ואע"פ שניצח גם ולא כיו"ד כי תיבת הבי שבנדו
גם כן מעידה על אמת כוונתו ועוד אם לרוד המלך עליו הטלם כתביון : מה לו להסתיר שמו ומדוע נסר ברוד
דוקא לשלול דבר הרפואה בזכותו מה שלא נמצא לזולתו וזו גם כן תשובה למי שיתעקש לומר שכתביון למשיח האומתי
ועם כל זה לא נמלט ומסתף ככ"ל אם לא שכתביון לשב"ך שר"ש שפשהו משיח ואלוקם כן כדרך ששמו אחרים ובאחר
שמשכתבנו של סופר הקומיע הארומת ניכרת היטב לכל מוכן עם תלמוד וכודעה כוונת לבו בכירור שהוא ארזק בע"א
של כנסר לו מואו כפתיל צמיד כי באופן זה יבנו כל קמישותיו במהירות כלי זורף לעיון עמוק הצד הטוב
שבהן שדרךן להזיק בנף וכפם ושמיירתן עלינו אכתבו החכמים לעשות סיג ומתורת לתורה הרי מענינו היחפוט
ינא לאורה שחסור ללמוד וכות על הסופר הלו אשר ענה פסול ומכה ונס כסדר כפופת ומדיח אחר עבודת
אלילים ולפיכך אין כאן שאלה שיגלה לנו פירושו אחר שפירושן כודע אשר ענה פסול ומכה ונס כסדר כפופת ומדיח אחר עבודת
בגויה אי טביעות עינא אית לן בגויה לכן כבוא עליו דת הקמיש הקטנה בראשונה סבור היה לפרטה ג"כ בפירוש
בעלמא דטיקרא לא קאי וכראותו שלא קבלה מוכו כי לא עם שמוים היה נדבר תור להכמישה לומר שלא ינאה מתחת
ידו מעולם יעשה אי אפשר לו לפרטה עוד שכל האומר לא ליתיי כאומר לא פרעתי דמי וכל העם יודעים שמידו היתה

אשת למעשה הוא הכותבה גם אפשר לקטומה ויתוך שאר קמישותיו ומה שפוט מואן דרו נגד זה לא ידע מואי דקאמר
רכן עיין באגרת סורים בעתח יפרט וידרו כהן מה מרעה אינן יונאין מידי דפיין לבי שאין יונאין מידי
פשוטו הלא אפילו הוקרא הקדוש שכלו שמות וזרכים כדודי למכל מוס אינו יונא מידי פשוטו כן באלפי רבנות הכדלות
בין קודם לחול בין טבור לעמא אי אפשר לו לשלול חסן הכונה השבוירת מאד ואם לא היתה כוונתו אלא לפדות עמוקות
שנכחו עמו ודוענת לו בלבד היה לו להביטן כנגדי חוסת התמודות מראשן לסוס ולכבות ולהסתיר ידיו ורגליו
וגוסן ומשל הדיוש אומר הטובה הכביא פניו ושכס רגליו מבסוף אם לא שכתביון להשיא את הוואה והקרא דבריו
שיקור ויבין כוונתו רמוז לבדו קורץ בעיניו מורה באכזעותו לסר אליו בשלי והיה כאשר ירא גלות לבנו
עמו באר היטב מפני הקנאים הפוגעים בו ויעש לילה התחבל ושיער כפות בלשון להתכבד ולא יבול השמינו
ויקח לו תיבת רומ"ה לכב"ך כדרכו הרעה לשנות רע התוכר :

ואוס"ף למשל ומל אל בית המרי ההולכים עם ה' בקרו ואומר הא למה זה דמיה למי שנכנס לבית סוחר מוסיס
וראה אלו בלי תשמיש מביט העולך קתום בחותמו וחוקק עליו שמו באופן שהוא ניכר לכל שהכלי הוא של בית
המלך וכתבע האדם הוא בדין העולך אין שאלין אותו על פירושו הסיון שכבר נודע וניכר אף שאלין
אותו איך בא הכלי לידו ומי התיר לו להשתמש בכליו של מלך כדי לברר אם הוא הנכב או קנהו המנכב וגם הוא
לא ימלט מידי העוכש כי לא שכברא נכב ומולק עם גיב שוכא כפשו אף אם יתחלפו מדרגות המונס :

בן הוא הדבר הוב אין כאן ספק בעולם שמינות השב"ך נכבאת בקמיעות הללו ואין נריכין למפרש ומבאר שיכתיב
המונש ויפיר שפה לכאנים שהרי סינייהם לפנינו ועדיהם מהם כל רואיהם יכירום כי הם ורע בוצע בך נאך ה'
ילדי פשע יבאחת עד לעצמו ומאלו כוונע רק את זה תפסע המקירה לידע איך ערב לבו של הסופר לכתוב ולתת
קמיעות ומכונות כאלו מדעים מקרוב באו לא שפרים אבותינו פנים חלשות באו לכאן לו לעזר ולא להועיל
לאחרים ולתרופה כי אם לכוונת גם למרעה שאי אפשר לו להגלל באעתלא שך הגנוע אליו בקבלה ובטענת חסרון
ידיעה מה הרמוז ומכוון בהן שהרי תנקות של בית רבן יודעין ומכירין בהן ודוקרין אותם במכתביהם אם לא שיאמר
שותר לעבוד ע"א ון שך טיביה כך מריעה כפשו לא ירעה כי לא יא אלא ספק היה לו להתרשק מן הכיבוד ורן
הדווק לכיעור אשר שכבר נקמד מוון רב קראו אחריו על שניך ביעור וכי מי שאכל שום וריתו כוף יסור ויאכלנו
להבאישנו ביושב הארץ אלא שינא מוכטן אמו אפוסם וזרו רשעים מרשם כשעובר על בתי ע"א חסרם לנאת נקים
כשפולי כלי"מה ורשיע אבתריה ריקה כמה מכושר אותו איש ומטוד הוא על הדבר שנים רבות ודברים הניכרים
ראו בו מאו וסאקדם שהוא רץ אחר נבי סבור וקשור בו בכלב :

ער בן אין לו טענת פטור והתנגלות בשום אופן וכבר אוררו לו על הפסוק הנד לעמי פשעם אלו תלמידי חכמים
ששננות נעשית להם כדוכות יע"א כו אדם כזה היושב על כסא הרבנות והנאטד על כך שנים הרבה למה עליו
תדוכה שהיה לו להתרשק כמטחוי קשת בלי ליעבולא כומא בדבר דנותן פתרון פה להסווק הלכו הקדוש ין
גוסן להטלות הבאוש אומדש ולעורר הפרסון אשר אם יכונס בנתר וירכה לו כורית נכתם עונו רק שמינו עליו חכמי
דוד לפי תיפוט שניו בעת ההיא ומטבו לו לילדות אש"פ שכבר היה בימי העמידה קונו לשיעמוד על האמת וסיפקס עיניו
מן או והלאה יואע"פ עון עמו אינו מוסק דאי איבא רובא עונות ומצטרף בהדייהו כי על כן הכינו ממונו דומא לדורות
בספר למישת שרף (ובשאר קונטרסים וכתבים מקומיים מנדולים אנשי עם ופוסרמים) שאורו סינינו שנגב כלים מביט
המרחץ (של אף ר' ע"ד טועה) דאיתרמיין ביה ואש טבור הוא בעינו מוצאתו לא רוסן :

אם"ל ומה שמוצא נכבב בחתרתו והנה ידו מנורעת נרעת מחתרת ידיו דמים חללו דם נפשות אבינים נקיים בכפיו
כתבאיש שמו וילדות אשר נתן להם קמישותיו וכדקו ונמצאו פסולם בכירור שאפילו אם היו מועילות אבור
להשתמש בהן אף במקום שכנת כפ"ות כדמוכס פא"ו בעובדא דמא"ב א"ש לר"ט"י כינס שמות העומאד מועילות לרפא
שכלות ובע"ש ש"ה ולבני הסלג"שים נתן אברהם ויתנוט שמות העומאד מוסר להם ולנו בני ישראל אבור לפשתמש

הדבר גדולים. אף כי במקום שיש למנוע להרשת הדת בכללה. מ' תפול מוחתה ארנה. כל סכן שהענין מוכיח על עצמו ויורה בנצטע על הכוונה הרעה של הסופר הארור. והפירוש מוכן מאליו. אפילו לשאין לזוידים ומפלים. כמו שהיה בדרך זה. שהאנשים אשר באה לים הקמיש. עם שאינם מכלל הלומדים הגדולים. הבינו מיד והרשעו בזכות המצאת בתוכה. היה הכיורה לזכר ראו ערותה. ואין לאדם אלא מה שעיניו רואות. מה גם הנשאל עליה בראשונה. הוא ארזי מורי היסודים לבני ויומחה לרבים. אשר נודע בשפטים כמו בתורה שבכתב ושבע"פ כל יקר ראתה עיניו. כל רז לא אנה ליה. כל שתוס לא עמומה. תוס ויומר יגרוהו. ומשוריו כאב גדלוהו. מבין אמו יכאשו. וכו' לו אבותיו. וזכה את הרבים במבורח היסודים הקדושים והמקומיים ויובטח. אין שטא בא על ידו. ושלא תבא תקלה מפתת ידו. כי מעוד לא פנה אל הרבים ושטי כוז. הכבוד והכסף לא הטו את לבבו וכו' דרך. שייך ועייל שייך וכפיק ולא מוזיקו טיבותא לכפשיה שפל ברך. על כן משתן אלקים שיהן משתן מתבריו ישלטה ראשם כו' מ' שלוחי השלש קהלות בתעודו עשו ותיעשו כו' ובכרחו לאדון בדבר זה ועליו פווכו מתחלה. וכשאלו בו כאשר ישאל איש בדבר האלקים. עד מהסית אותם רוח רעה. והשאים הנפש בודון לבו. להדמו בזונה. יעל לא שרמה בפיו. לא נודע לאדם מה פשעו מה מטאתו. כשמו כל אבני מוצב כאבני גיר מופטות. לא יקונו אשמים ומוזים. לא שמו דברי התנגלותו. הפרו ברית האהבה רבה אשר אהבוהו. בלי טעם וריח דבחו ומכזה שלא בפניו. ויברשוהו וילך. ויברח יעקב מפני גיד הרזאין. שהמריר כל העולם על השם ית'. ועם כל זה לא רפתה חסם ולשמו עליו לזולך יד' ה'. בדברי ספרים וגדולים. לא נשוע משולם דבר מכושר מוכו חלילה לו. אדרבה היה להם לכבוד ולתפארת עם היות לו זה עשרים שנה בקהלתם. לא נשוע משולם דבר מכושר מוכו חלילה לו. אדרבה היה להם לכבוד ולתפארת כל העם מתברכים בו. עתה החזיאו עליו לגיני הדור דברי שקר והתעללו עלילות ברשע. בהכנסת הידוע. לא יאומן כי יסופר. מרף פתחו רשעים בחף יאבדו גם יסופו. ורשעים הללו היה להם מויו ללאוד. שכבר כדווגו לעין משפט. אל דין כל בני תל"ף. וימרוהו ורובו וישעמוהו בעלי חיים. מארי סלגותא. פלוג בלא דעתא דמבריייהו. וזו כוונת דפליגי. ראה מה עלתה בהם. וכן פעמים רבות שזדווגו לעין שעשתה מדה"ר היא קדוש. בקשו לסמותה. וק"ב ה' טעם ביקריה והכי אבירי לב כינה נובא. יטפשי דזון יקרא דאורייתא וכוין טובא. ולא הדרי בהו' אשפ"כ לא לקמו מוסר. ואם אמת הדבר כבר היה לו מחלוקת לשם שמים עם האב"ד הוקן רי"ח כ"ע. שסופה להתקיים. ונ' כ"ע. שאלתו ובקשתו הוהק לו כמו שהיה הענין בעסק זה. והוכיח לו טעות הראתו. והאמת הוכיח כן. מו' מאי סלקא בהו' ולפי הכשמה עדין אותו היכם במיים. ודי כו' בכאן. אך אין להאשימם. כי הם כו' ש' כ"כר"א בענין כשם הקדונוני. מרכב על סמאל. משל לאדם שזככם בו רוח רעה. כל מה שזודבר לא מדעתו מדברי. וכל מה שעשה לא מדעתו טעה. אלא מדעת רוח רעה שזככם בו כן הם בני אדם הללו. לזכם נוקשם ומות רוח תונית שזככם בהם וכטרפה דעתם. לולי זאת לא היו אומרים לבני המיד"ה דברים מוכשמים ידועים וברורים. ואלמלא היה מוח בקדקדם. היה להם לחושן יתבדו ויחשוו בפני רגליהם. וילכדו ברשת זו וטונו בנאונם. מאלה ויכאש יספרו. ואין כאן מקום להכות על קדקוד בני שאון. לענות לכסילים כאלותם. אשר עבו בפסותם. ולגלות כבלותם. ים אין כבוד לטפל בטפסים עקמים וכלוים במשולותם. אוליכם במקור לב ימותו יגועו בבלי דעת ותייהם טוב וזותם. אם לא ימירו רפואת תשובתם. וזכר עכשמן מן המיד"ה כו' ויין גדול. כי כל דבר לא ימדון מן המלך. מורה רשעים מלך חכם.

אבן מה שקראוהו קשם בכתב נאמם הכ"ל. באמת דברו. עם כל כלי קשם ביעקב. אלא עם החושן וזוהי. ככש ינתן בן. שאלו ואבדון. יי' דיין כשם על דרך. ומקרה כפל בפיהם. ומאור נכון. כי עליו יתכן להענין הכתוב כי משורש קשם יצא קשע. ושוריו שרף ושוסף. האמר על מוקיה מ'. אשר הוקם על להקם ומפליטים. כן האיש הגו קנאי בן קנאי הוא להשפט עם משכילי ה' יכאשו לו גוי כרתי"ם. וכאשר עשה אביו הנאון ז' ל'. אשר הערה למות נפשו להקם מאויבי ה'. כן הוא להם כמו שאל. דרך כוכב מיעקב וקם שבת לגוי כסילים אשר בגדו כמו. כאל יתהלול לאל לא כשכר שבת מוכס בשם עברתו. באש קנאות תאלל שיתו ושעוירו של המיד"ה והמזיוקו ומעדינו. עליו לשבת לאשר לא השנית לנו גואל לסורה ולתעודה לולי ה'. התייר לנו טרוד במשע כדסוד היינו והמור"ה רעה דמינו ש' :

יער מה זה מורה להם להכסילים ההם. אר' רצו כדבר לשונם וגו' לירות צווסתרים תם. תחת המוכות אשר גמלם כל מיני היוות אדם. מורה היה עליהם מוכה אבני נזק וכלי הכרות. מה גם מתה השלך כשמו מוגד בשביל טובתם והכאתם האוניות. והעלאתם הענויות העולמית. למען ייטב להם ולבניהם לעולם. ולא יהיו כדסוד ויוטבה כעבודה. והיה מוראוי להשים בראשו עברה. מורדו שבו ועשיו הנעוים. ולבדו הכאן הגלם עמוס וגם ה' תמים. ולא זכרו סודי אבותיו הנאונים הישרים התמימים. ולא חסו על כבוד מופתה הכטועה מארזי אל. ואשיו וכניו וזית אביו. הרבנים הגדולים. בכל אלה לא הבגיוו פרשו השת ליד מעגל לעשות לו משפט חרומים :

ואם יאמר שהוא התקיל במריבה. לא כן דיברו. כי ע' שאלה נזקק להם (מלאך גבריאל) לכשיצא לבשל פירש הקמיש לבקשתם) והאנשים הודים אשר בקשו נפשו חרקו עליו סיכיו. הותו דעו להרוג. מהם להיבוהו. כי יסם לבכו. וכא' לדי מדה זו לנקות עצמו בקול דם. וכל הנושכה זכא אחר וטיבה בו. פגור. ועם כל זה לא יצא מכיו דבור שאינו הגון. לא דיבר על אדם רע. פמר מהסוד לבין בעוד רע לבגדו. רק על הקמיש בראשו ונשאלוהו עליה יחידים וגם אנשי הקהל בכלל. אחר שעוד בדעתו נהם כתובים לשם שב' ש' דבר זה אישר וקיים בכל עו. מורא ז' לא עלה על ראשו. להחרידו ולבטלו לשם אדם נפשו. להיות כסוד אסור. כמנס מוכני אלמות בעלי זרוע. כל זמן שלא יראהו אדם שטעה. כאשר בקש בעמים שלש מאות שלוחו של מורה רעה :

הלא הוקן מורא שלש שלוחו אביו שלש כעמים בדרך בקשה. וגם במוכתב לאחר סיסלק ידו ועוסק זה. והשיב האיש תם וישר שהוא לא הכניס ולא יכים עצמו בעסק גיש הלז ומרזכו. אך שהיה מוסק שאיר עיניו בכוונת הקמיש. כה היו דבריו אל השליח. כי הגיד לו האמת שראה אותה. וכבר יצא מכיו דבר להטולים המפזרים בו לדעת מה טיבה. ואמר להם בתום לבנו שאין בכך סכך בעולם אלא ודאי שם הטוא שב' ר' ריונו. בהישמו ולזכרו תאות נפש הסופר הארור הוא הדבר יצא מפיו. ואין יוכל לומר בו בלי טעם לשווי כפשיה הדרכא בכדי יעל כן יעשה נא חסדך ויבאר כוונתו. אם אולי רוח אחרת עמו ילמד זכות על עצמו. יגיד מדתו וכמשה. הלא און מלין תבסן. ויגלה דקתו תבאר אמתת אמונתו. ויגיל משון המושדים אותו שלא ברין. שאין לדין אלה מה שעיניו רואות. לכן אם אפשר לו לגול את האון מעל פי הביאור. ולהתנגל נגד האנשים אשר כתן מר' ק' בידם ואנבע בין סדיס להכאישי ריחו ולכנס טעמו כעס מי' ק' לש' ד' הש' מן' (ש' א' ד' טוב לו. גם כל העם הזה איש על נוקמו יבוא בשלום. כי אז הוא ארזי יקבל עליו להשתיק כל המלעוים עליו ולתת רסן בפיהם. ויבוק אותם לבקש סחילה ממנו. ואפילו הוא עצמו יבוא ויבקש מוכו ומקיה ברבים. ווכי שקבד אותו בודאי. ועדיין מדי ההור לא יצא כל עוד שלא יודע לו טעותו ומכרון הבנתו יבוא וכוה ביתה תשובת רבי לשלוחו של המיד"ה בדברי רינו. ברוחן ומתנוונים להכריעו לכף זכות. שיגיל עצמו ומכרונו מעון. ומרד הקטטה ויהר תשוב אל כדנה. הלא היה מוטל עליו הקיוב. להודיע איך הוא קני מעון. מדוע לא הקשיב. ולא חש בדברי דורסי שלוחו ועובתו להשיב. אין זה כי אס רוע לב דמו בראשו. ואכאנו בקיים. אכילו אש יצויר שהדין שמו ח' ו'. לא תהא כזאת בישראל :

הר' מטעה שלמה שניו ספ' ודסקלים. שגרין אדם ללאת ידי המקום. וגרביין עלה בגורא. מתורה מנביאים ומכתובים שמיית אדם ללאת ידי הכריות. מן התורה שאלמר והייתם כהייתם מה' ווישראל. ומנביאים שאלמר אל אלקים ה' וידע וישראל הוא ידע. ונכתובים ונאון מן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם יעוד הוהיר הקבם הכר מן עקשות ספ. ולוות שפתיים הרק מן. א' ח' איפה מי יגילנו מזה יוכי נמי בגורין מקראי דמנה יזהאיש התמים מוריקים בו' מ' ל'. היראה במקור דבר שאינו הגון. נרדך להזכירו. והיין לא קיים מה שאמרתי אדם ז' בסמוך. מי שסודין אותו בדבר שאין בו. נרדך להודיעו. כדאיתא פא' מ' ו' ואם לא עשה כן. עכשו כפול (אפילו אם היה נדיק וישר באמת) כמי שזכרנו בעש על ידו. שאין מוכיסיין אותו במחשבתו של הקב"ה. כי הוא הגורם רעה לעצמו. וכתן מקום לשדו. והאסוד בכשרים לוקה בגופו. על כן נקה לא יקה. שאפילו היה הכאשר נדיק וטוב. והאסוד רשע גמור. לא יולט הכאשר מוטעם עמוס. כמי' הקב"ה לרוד על דרך כשרד דואב כו'. ועיין מ' ש' רבי בעליית הדן לכף זכות. קל ומורד כשהאשר יש לו מקום. והאסוד מעוות לא יתקן לתקן העוקם. התמת זאת לא יקשם נקום :

א כ מה שפע ביד ותהיך בתומו דרוק . שאורם שהקניע הדיא רחוק כותף מיונות שב"ן יוש"ו . ועם כל זה לא נשע בכחא
 כל היויך כלום . ומשע כפומי מהוא אורבו כפסמו . ואין לו דבר עם אדם רק עם עומאי הקניע . יונקא לריב יתעב
 מיה הוא זה היויך קרע אחר וילאו לבו לעבות כן . ולא קטא בשפתיו . כזה מחד כל יוא את שמו על שפתו אע"ז דכחו מיועגיה
 נשרי לבוים בניעיל סין . גרמא סטרא אילוי לא כודט עדיין מיי המיוניא אותה . ובקש עז פיעם להיגיל מוכחול סין . מיי מיוע
 לו זכו . להסופר יבוא וילמד עליו . ומי מיועש ואינו אומר . יאמך בנרנו . כי ראה דקפא תהוויא . ובעא למשכא עלמא . (ואם
 רנה לכבוד בכל . לומר שאין הקניע הדיא ויעשה דיו להסתבא באשר עשה אחר ומיונייה נאה לו לומר כן עוד . קודם שמתקיימה
 על פיווא היה מוקטט הריב תהי . ולא היה לו לדרוך הולך בתים . אשר לא היה אים ריב עמו . ולא בעל דין ולדברים נגדו . ואשר
 שנתקיים הדבר . יועשה ויבוצר הלו שפסק דין מווי שלא חטא לו הרי הודם מיונייה ואלה הקניע . וכן כתמוק לבארה ויבשראה
 שאין דבריו יתקבלים . חזר להכחשה . וזמר שויפיה על שמו . דרך הסכסך איש וזר . וך ישר פעלו . ואם היה היויך בעל סכל
 היה נרוך למוות שלא יעשו בודין עם היוקבא לה . והיה לו להקניע חרון אפם של המעושים . וכן היה נרוך לומר הכיחו לו .
 יפה דיבר . ואין הדבר כונע עלי . אלא לוי שויף הקניע לא עלי תלונתו . או לא היה עוד שונה על מונספך . ולא היה שום אדם
 יזדקק לדבר עוד . שכמעט כולם רצו לקפות עמו לכבוד קהלתם . אבל ה' סיכל עמתי . והקשה לבו לדרוך דובר אמת יושב לבו
 אוריו . כדי לקייב עמו באופן זה : מיד היתה ואת גדולה היתה על היוין לבקות עמו כנה ה' ואדם . לומר שהיה עמו עקשות
 פה . כאשר בקש מיונייה יוריע . שליח ה' ל שפלת היוין אליה שלם פשוים . לבנות לבנו . ואלו כי בתווייה חזוק ותהיך בדרך
 תווייה . ליענו לטוב לו כל הימים . ככה ויתחזק להעביר עין ההכלות מעל עיניו . (אם אגלי עמות הוא בידו בדרך חזוק) לטובת
 הקטור והחשד . ואין עונה ואין קשב איך חש רע על היושב בטעם עמו מווייה כל יוכל חשב . לקשר קשר שאינו מן היוין ולהעור
 בכת של פריזים . הודים המורדים בה' ובראשיהם . שפטיהם המוכנים מן המלכות דר' ה' . לא שמשו לקול מורים . הציבו ומפסית
 בניים סודרים ומורים . אנשים ילכו . דבר אשר ודו . מיוע על עסקי כפשות יואו . להשויד להרוג ולאכל כל האדבר דיבור .
 ואש' המושב ומהרהר בלבו דבר הקניעות . התירו דמו והפקירו ביותו הרבושיאיה שמיע כואת בישראל מיוע היתה לבני קדוש
 שיכריחו איש את רעהו בשאט בככש . לעבור על דברי תורה . והיויך והקשר בגלה לעין כל . שבזרואי מיונייה גדולה תקועה בלבו
 של הסופר . היוין הרע הוא . שיכא לעקור את הכל . ואם מוצא שיתקן כתות . בדין ודיני התורה . לרכבים הדבר מוכר . לילך
 אחר הרוב . רוב מיון הראוי פוטר ראשית מודן . לא לעשות בודין . לתת מרב ביד היוון העם להשמיד אחיהם . והזבים והישרים
 בלבבותם . כי לא חזק ובקניית יהושע ה' . אף כי בדבר הנוגע לדת ולאמונה . מצורף למה שעבדים אכזנו בגולה . הלא למתי
 גליורד יקש . לבלוע ולהשקית עיר ואם בישראל שיעט איש את רעהו בלעו . הלא בני אדם אכזנו . וידוע נכדו איש באינו
 לקבל בריית אבותיו . ואם מלכי רבין מדייכים זה עם זה מה לדלת העם ככך . ולא יחסר העולם אלוהו ומלכו . עיני ה' אלהינו
 עלינו גם בגלותינו . להטות לב מלכי ארץ עלינו . בקשר ובחמה גדולה . לשום משפט בארץ . י' יודיע דת ודין . היוכינים דבר
 לאשורו . יודעי טוב ורע לתיקון קבוצ האודי . ומבחיכים בין אמת לטקר . לכן העושה דין ומשפט לעמו . בכח ואלמות בוריע
 קר בוגדים . למורד במלכות יאשב בודאי . אולם אדוכי רבני גאון יעקב כהן עמו כאש . סילה פני שלוחו . שישאר רצון שולחו
 סלק מעליו ומעמו הלעו והדבה . אשר הוא עמו הבאי עליו והיה הנורם והסבה . וההתנגלות עליו מובה . והוא נהג עמו
 כעשו להפך האהבה למכאה ואיבה . וגרם לו ולמיעתו ולכל הקהל הזה רעה רבה . מחזים אהיו יעקב תכסכו בטה ער שיהא
 בטוב אכז . על רדפו בחרף אהיו וקדם אש המריבה . תנא אש מן המחשבתן ותאלל את האומרים אתה שכתון ויהיה בית יעקב
 אש ויסקף להכה . ולהא אותם היום הבא . תולעתם לא תמות ואשם איכנו כבה . אש לא ימישו למורד בתשובה .

הדעות

הדעות מוידו הרהור לא יאפו . ותמוח עלעמך . למי ראוי לגלות מיוושן אס לנערי ישראל הריקין טהס . הולאים מיונות כרמוך
 המקדשים השם בכל עת ובכל טעה . או לככרים ערלים ומיוורים המתקדשים והוטהרים אל הגנות אחר אמת . אכולי בשר
 החזיר השקן והעכבר וכו' . אליהם גלה סודו . ואלה הם היווכים אותו . והאועדים על כשרותו . ואשר
 לא יבושו . כי ידברו שאינו מחויב לתת פירושו לקניעותו . לגדולי ישראל כאשר נתן להם . והודיעם תעלמויותיו . כאשר שוענו
 שפרסם אחד מוסם לזכות הסופר . ראו מה בין חכמי ישראל הכשרים המכירים מקומם . ובין גוי שו פכים . אשר לא עמדו אבותיו
 על הר סיני ולא יודע עול בנות . לעשות עמו דיון כריב לא ידע יאקרהו . אף אם הכסף שקבל בשכרו עשה אותו מוקבל גדול
 ודאי . מקב"ל לא וילך מנות הקוב"ה דרו"ס ויש דימוי בדמו"ס שבעשה באשר . בתחייב זה בחלופו בגולם . על כן מואן הכלם .
 ואם חכם בקי הוא בלמודי דת משה ויהודית . יתגם כל את דברי האגרת הזאת . אשר כתב אחד מוקטטי חכמי ישראל . ונראה
 ונפתעה . אם הוא בעל סכל בינה ודעה . או פלוסוף של היכל כונה בכחאות או באילות השדה או בחזירים רעה . אבל מ"מ וכת
 הפרזים הוא שאינו מולול כנט"י כדי שלא לבוא לדי עניות כי חכמות המסכן בזויה ואינו מושקטת לו השעה . לכן הכסף יענה
 את הקול בקול הכריזים ובלים תחת הזיר בניים שולח גוי מפטי פשה) הכי כאמין בזוי שאיור דבר זה ומוכר לי בקבלה . ויש בו
 סוד עמוק . שאין כל חכמי ישראל ראשים לידע אותו . הלא זה' בדבר אשר אין לו שחר . בפרט במקום שהכחיים עם כל אשר
 עינים בראשו מכירים בתרומותיו ומיוותיו . שאחזו כעו' דקו"ך . וכל העם רואים את הקלות ראש . לענה וראש .
 הרמזו בלשון הקויים כוראה ולא בקירות . הלא דבר הכראה לעינים הוא : ונוסח מדש הוא שלא ימצא כוונה בקניעותו מוטלם .
ואין למדש כוסת קניע מעתה . על הראשונים אינו מנצטעים . כל שכן שעל האדשים אמו בזשים . גם לא נוצא קניע
 שיהא כל הכוסת נדרש בניוטריות ונרופים מראשו לסושו . בלי עויבת שום משוועות שטוש . לתיבות
 היובוארות הגמולות פתוכו . והו דבר שאינו במוציאות עד עתה . כל שכן אשר השוילך ריוס הודו . גורעל הסופר שיתן
 פירושו בספר הגלוי והתתום . איך יעשו אנוש פכיו לומר שאינו מחויב לעשות כן . בדבר שאין בו סתירה לתורה . אדרבה
 כל שכן שהוסף לה שמירה יתרה . אכן גלה רוע לבנו . כי רק תוארה הוא מפקש . בנפשו דיבר להמיתה מתקש .
 והשאל והשיב לכלים כפס ומוקש . ויש להפליא מחד מוקשי ערפו של הנטען ודונו . כפי הכשועתש להתל בצולך
 ירום הודו . באיור שגורו עליו הרבנים בחרם שלא יגלה פירושו . לא יאמין כי יסופר שגעונו וסכלותו . את מי מעין
 ויבינה . אכן אמת הדבר שפירושו וכוונתו האוייתית מיוע כפשר אסור לו לגלותו ודאי . אם עורכו לא ישוב . חכריו
 רנה לומר הכת שלו היואיינים בשקונו חיות עכשבו . פשיטא מעכבים על דו . שלא יגלה מסתוריהם בעת כואת .
 שהרמזה ויתומה כנגדם . לאבדם ולהשמידם . והאכזיים השלמים גדולי הדור הנאמרים לה' . בודאי
 יחרימוהו ויקללוהו אם יגלה כונת לבו הארורה בפרהסיא . כאש דרכיו בזה . על כן בלי ספק הוא מונע הגילוי
 מכל צד נדר מזה ונדר מזה :

א בר דבר ברור ומיושב הוא . שצריך לגלות כוונתו הארורה (הידועה בלאו הכי . וחסא ופורסם) חרפתו וקלונו .
 רק למשן יודה ויכיר חטאו ויתודה על עונו . וישוב מפשעו . בטרם ימות באולתו בעונו בנעו . ומיעונו בלי
 שאלה ובקשה היה צריך לעשות כן . לטובת עמו ולהנאתו . ולהנאת ותועלת וולתו . ולא תמות כעוור כשעו עש
 פלשטים . זכיה המוכן לעשרת ופועלו לעצוץ בערו ידיו . ביו אש כפשתים . ומי יחשו יותר מיומו לסלק מעליו הלעו
 מעיקרו . ולבעל השבס בהוכחה נמורה להשמיד הדבה . לא להשמיד מוצאי הקניעא . על שאדעו הדבר והגידוהו פתום
 וביושר לבכם . שעשו היועל עליהם לחובה . מאת ה' היתה ככבה . והוא ככב אותה בידו הנתי אש המריבה . הלא
 שלם ישלם היובעיר . ויודע לא מיהר לכבות הלהכה . לא להסיף לה עינים ופסם לגלים עומות בא אדם וליבה .
 הלאנכ תאלל חרב היומלקת להשקית ולהכיב באכני מוכסלויו כל חלקה טובה :

ואפילו אם לא היה הדין כך . נוצר טעה הוא ונונה גדולה . יותר מתיקת אזכרה קדושה לטובת איש ואשה .
 ודור הוילך עליו השלום שפך דם כפשות נקיים בני מלכים אשר לא חטאו . ותלה אותם בכיוון גדול . ועבך

על

על דת כחמה אופנים באותו זמנה של הוועקעס י ובודאי על פי ה' עשה כצטווה לעקר דבר יין התורה כדי שיתקדש שם שמים וכו' ש'רו' ל' אין מוקד לומר במקום שיש כוונת זה תלולה' . דלא כני בלא' ל'תן את אשר עות : יושפית כפשו הוא יעסכה : ועוד תלמוד ערוך הוא בדיבורי דוש מבלה' ש'יב' ע'גולה סתרי ה'י' אשר העתיק מכתוביו וואע"פ שפארה בת קול ואורה זיי הוא שלם סתרי לכוני אדם . שמד על תלמו וענה אני הוא שניליתי סתריך כו' . כדי שלא ירבו מחלוקות בישראל' הרי כענין זה יומם להכדיל בין קודש לחול . כ"פוק' ו' לעסק בים כזה . ואם רצה לטול את השם כבכור שטן . מילכו גדול מיוכתן ב'ע' . והיה לו לילך בדרכיו ולתפוס אוונתו . והיה לו לשם . ומדוע הלך בעצבות יהנתן הסופר שבעטה בית הכלל לירמיהו הנביא . אשר דבר בשם ה' .

מה גם עתה שגורת מלך הוא . שיתן פירוש קמישתי בכתיב . וזו המשוגשגם הרחש שמהה את פיו . ודין הולך הוא לבוף על הפנים משרת הדין . ואפילו היפא נדיק ונדיק יב' ד' ומסכהדין : שלא ראוי דרך לחוב אותו על פי דין תורה יש להאלץ לחייבו ולהסימו בכל אופן שירצה . על פי אומדנא דמוכח . כו' ש'ה' מ'ס'ג' מהל מלכים ו'ל' כל ההורגים כפשות לא בראיה ברורה כו' . יש למלך רשות להרבו ולתקן השולם . כפי מה שהשעה נראה כו' ולשכר יד רשעי השולם ע'כ' . ואם על חיי שעה כו' . על חיי עולם . ועל מיתת כפשות אשר לא תמו זכרה . עאכ"ו' . כל שכן היפא דאיכא דרתי תקון השולם . וז"ה אם אין עושין דין ברשעים ומשלי הרבים . מחטאי אדם בדבר ולזכור בשער יקשטן . ופשוטו יד בעיקר ובכפשות יקרות . שמונה על הולך לדמו כפשות . שאת פני רשע לא טוב . להטות דיק במשפט :

ועוד ברובל דין . ואפילו יהיבין ליה כל טעותיה . יש לו לחוש שיהא יפגע בו מרי כפש . אשר שמו ופסק החכמים הכשרים אכל כל ישראל . והכל סומכין על הוראתם . שדמו הרבנים הגדולים אותו למין ואפיקורוס גמור . שאינו מבני בריתו . ואין לו חלק ונחלה עמו . עודנו לא ישוב בתשובה גלויה ברורה ונאונה . לא ברמיה ושכונת שקר כבדאשמה ימי הא עובד בדבר שלא יקום עליו אדם העם . וארז לו להכותו כפשו : לבער הרע וקרבנו ועו"ה' שה' מ' פני' והשכה פ' ק' ד'ולין) אע"פ שאין זאת דעתנו . ואסף כפשו ונכפתו ביתו . ומדוע לא יחוש לפשטו שאין יהו קאין פוטנונו . כיוקלל בקוסם . ויודי דיו יבוקש' . הלא הוא כפשו נוקם :

ואם לא רצה ללמד זכות על עמו . ועל חיו לא חם . וייתוס עליו : ואם לא קבל מונת הולך . להודיע כונתו בקמישתי ובידוק לקמישתי קמינות מיון . ואכ"ל לקמישתי בת פו' מ' ר'ג' . אשר כבר גילה אותו לאוהבו לפי מתינו . הרי כתתיב ראש לזכות כד' א"י ה'ז' כהג' עמו לפנים משרת הדין . לשמוע מה בפני' . אולי יש לפשט לו שום גד וכות יוכך כאה לתקן יושב על כסא דין . מורה בעיני כל רע ובכד מלכיס דקור דבר יופה לבעלי משפט דקירה . כדי להנאי משפט לאורה : **אמנם** בזה יש קצת חוסס לדון אותו לזכות . שחוקים ונות חכמים הראשונים . שאזרח כשם שמונה לומר דבר הכשוע כך אסור לומר דבר שאינו כשוע . והוא יודע כפניו שפירושו לא יתקבל לשום דבר דעת . לב יודע מרת כפשו . לכן ראוי לו להשמיט מזה . וישנה חפסי דרכי' שלום . באזרח שגורו תלמו כחרישו שלא לגלות הפירוש . תולה קלקלתו באחרים . יכחו עליו חכרי"ם . חוכר חכר חברי נכדים . נכזבי דעת הע'מה . סכלים וכועדים : דאין וביאין ראה יין השונים וזעדים סקרים הקנינים כדכע כו' . כ' . ובאלו השתחות לאגרות כסף וכלום כשכרים . ומאלו השם כשוע' לי נעשרי"ם . אכשו דומים ומרמה אשר בליהם ומה יתוכם מלאה שוחד וזאמרו ידיו רצה . שאף שנים מרומים הם וכוכרים עומס פתוח כפש הוזהר להם לעשות כן . כהדי סהדי שקרי למה לי . אחריהו וילי' :

ומה שמרחיק עדין מקוסטאדינה . לית דיכא דדייכא . הלא כל בעיכו שקרים תכונות של עדימות ומרמה . גלוינות ומפורסמות . ואם יגורכן האמת . שפתחו לו איה אכשיס תקום ואנדיכאיה מרנה . ע' בל"ה עם ואויב ה' שהיה באותה ענה . לא מודע לנו שום חכם מפורסם לעת עתה בקוסטאדינה . כי אכשיס השכן שהיו בה . ככר מתי . יושאר דוד יתוס . שאינו מנוע לקסולי רכני אשככו וסביבותיה ונדלוייה . והאכשיס הזעזעים . על אותה אגרת ששלמה היועץ לפי דרכו יוד דמוי (מר שוב) רומעבר על ריב לא לו דקסבר יש דישו' כד' . יש הכלוי הכשוע הכ' ל' אין שמוותיהם מכירים ולא ידועים כלל . גם דריה מוכפת . שאין האגדת הדיכא דכרי חכמים הנשעשים בנתת . כי לא ימלט הדבר . אם שהוא שקר גמור . או שהעתימו

שהחתימו עליו אכשיס בערס : קרמי משחית דוגמת הסרסור לדבר עבירה . ההוא נכבא הריא מרדכי יפה שמו אינו כאה לא לא רכי ולא טיהר גברא . ריקה כוזה מכובר אותו איש . שחור כשולי קדרה . וקראוהו השטנים מלאך ה' . אוי להם לטפשים כאלו מלאך אכזרי ישולח בהם כי כפסלו למלאך רע כחושו . וענו אחריו אין יתווי-בלתי אל המו' ע'כוייה . ולא ידעו מה הוא . הלא כראה שאינם טובים ומיני : שחא וכוכרים הם כיווהו . בודאי הם אכשיס על תוהו :

ואם חכמים הם יש דבר ה' אתם . אותם הכותבים לזכותו . היו נחובין להיות מתוכים בדין . ולא היה להם לכתוב דעתם לבר אדם . עד שישמיעו דברי שני הגדדים . להסיר מהם לזות שפתים . ולא לענות על ריב לא ידעו יסקרוהו . ומכלל שאינם חכמים . ולא יודעים את התורה . אבל אולת היא להם וכלייה . לו הארש הארישו ותפשכ להם לזכמה . וכל המשביש על פי טענת דר אחד בלבד . ובלי ידיעת דבר הקמישות בתחלה . אם לא ביארו תמונתם . ולא העלו אותם על שפתם . שפתי מרמה . אינם כאומים ולא כשרים לדון . לא אדונים הם בדבר זה . כי עושים בערמה . לא פשדו ולא רהו' לא כן עשו רכני גדולו אשככו ופולין . הפוסלים שוטב הקמישי . מהם ראוי השתק חקויים כן תוהו . גם הניעו אליהם דברי שני הגדדים : והדקי את הדקיה והרשיעו את הרשע . האומר חק אכזי וכפשע . והוא מלא תוך ומרמה הקשה לבו אוכיו הכבד עיניו הנע : **ורכי** כל חמדת ישראל הלא לגדולי אשככו ופולויא . מי הוא ב' ד' הסמוך . והקרוז אל החלול . והיודעים לדון דין אמת לאמתו לאסוקי דין מרמה . כי אם חכמי מדינה זו . שבעשית תועבה זאת בקרבם . ומאלו כאם את פה הרב מדינה דוערין . והרבנים הקדיים שבאשככו ופולין בכלל . וזכמו ישיבת ברך לברם עלוים למינין עמרה לדברים שבקדושה וישיבת וויניא ביטליא אכן הראשה . שכולם חכמים וכוכים ידועים ומפורסמים . שאין להם אלא לב אדם לאכיהם ששמיים דברי הכביאים פה אדם . סגנון אחד עולה לכולם . לדון סופר הקמישות למינות :

וכי תעלה על דעתך שכולם שמונים בדין זה . להטות משפט גבר תלילה . ועוד הלא כתבו לו הברירה לבסור ב' ד' מיוועב בעדינות הללו בובל"ה א' חוב' לא ולא אבה . ויראתו שלא למונא אפילו אדם ושנים . שילמדו עליו זכות . ואין כהה כדבר הרע הזה באמות ישראל הקדושה . מאז היותם לבו אחד בארץ . שהיו כל החכמים היוכרוסויים שונאים לתכם מוסים שביניהם . הידוע ויכיר להם טיבו והיותו כבירור גמור . וישכבוהו למיין כופר בעיקר ואויב דת . ואין יתכן לבקש עצות מרחוק . במקום אין וזכירין אותו וזאת ועשו . ואין אומרין למוי שלא ראה את הידוע שיבוא ויעיד . גם אין מקבלין עדות אלא מן הזכירין . והזכירין לאכשי אמת ואיונה . בעלי חכמה ותבונה . ואין יערב לבם לגשת אלה שאין מוכיחין את הנשאל ולא ניכירין מי הם ומה טיבם . וכיוצא בארץ המורחית היא שהעמידה לכת שב"ץ מינים ממינים שונים היוונים הוונים בכל עבר ופכה . מי יגיד לבו שאותן החזותיין לטובתו . אינם מבני ברית קדשה שלו . מאכשי סודו ובעלי שבועתו . וכמוו שלחו היוכוער הולין ביכותם מלאך רשע יפול דבר . הווד דמוי מעיקרו . מאז היה דבר לחים משחית . היו' הלזה . גם כטבל לסיפת לזכאש

כמופרסם . מעולם היה כריץ וניחא ליה בהפקר . ויה גם עתה שירד ויכבדו . אחר שנתפסם באיסור . אכל זוי דיתמי' וכלה קרבל כפחא ליה קרבל בעיניה ואשתרנוב סביה שתי' תכלי' מינו לכביה . כלבא כפסיה גלויה בלע' . ככת כלבא בלא אחריה . אע"ג' שיקלי' כרי' והשומריה

ופער פיו עליהם לבלתי חוק . הלא הוא דבר התול ושחוק . מרפה וכלייה . תכחי שקלת מעלולא . וקיימאלן מאן דוכ"ף זכ"ה' ארשתא דכ"ף שקיל רכבי' שביק ווערי שרי . אבל שביק דבריו ושקיל ווערי' ודאי אסור :

ואין לשום לב לח' ש' חכם בעיניו . וכי מקבלין עדות שלא בפני בע' ד' . שטעה מאד . דהאי גברא אלמא הוא . ומקבלין לכתמנה שלא בפניו . כיוו שהדין פסוק בש'פ' . והכי דייכין ליה ולכל אלמוי דכוותיה . כ'ם' אשר שכתגלה קולו בקהל זה שנים רבות . האפורסמות א' ר' ראה . ושדיו מנונים בכל עבר ופכה . כו' ש' אפי' הולין שלו בעניו . אף כי עתה מהכניס את הידוע לכל . זאנלחי מילתא דמוסית הוא . שמוכיחין לו עדים . ומורד במלכות שמים הוא . דלא כריץ למידייניה . ש' ד' ה' מ' פ' א' מה' ס' כהדרין . המוסית אין דינו כשאר דיני כפשות . מכיחין לו עדים כו' ואינו כריץ התראה . יאז זכאי כו' . ומחזירין אותו . יאז חייב כו' . אין מחזירין (וזה כבר יאז חייב ע'פ' גדולי ישראל כפעם ושמים לקה ונכה . הכי יבוא תלמוד להחזירו לזכות) ואין מועטין למוסית . ומושכיין בדינו סריס כו' שלא ירצונו עליו . שאכזריות על אלו המוסיתין את השם אהר

ההכלל רחמים הוא בעולם. שאם למען ישוכה' מזרון אבן ורמזק"ט. כ" וסד דברים פשוטים וצדוקים בתלמוד ויהי רבותו. ולא גרע חזקתו בקום שקלאים פועלים בו. ואפשר שישוין מוחו בנורין. בלי קבלת ערות וכלי ב"ד כלל. שאם לזמי שידוע לרבים הכל יונתו לבשל התורה בכללה. יכחוסרם עתה בלי שום פקטוק. ויש ערב אל לבו לנסת. יוכל עושי שכ"ד ענמי כפש מעשה רבת לסתור בנין הדקנים. להתערב עם טובים:

וצירוי מילתא בעלמא הוא. שסודו רע כמו שהזקוק מכוונניו. יפא ופוסח מצטן אמו האי שזור אדום הוא. אלא שלקה ושכה. שכה ופירש אין לו תקנה. וכתב ידו מעשו. והולכתא מקיימין את השטר שלא בפני בעל דבר. ואפילו טווד ונוח. וזה המושב טפס הכלל בשני ראשו. הראש אחד יפנה אל אד"ש שועל שטבח לבו. סותר דברי ענינו. ומרשיה לסיפיה מדרים מדרם לפרושים. והראש אחד אל בני"א הכבו"שים הע"ט נבוע להזיק לרשע ולסיעתו. בדברי הכל. ספק קבל פתח. ללל בניוים אדירים והצלה חרם הדרייני בידו. הלך החבל אחד הקלי. ודלוי מילא ועפריה לפול בכוחתר פתרעור קלון אויל ברש כולקון. ונוח מושתא רכתא ומריח. שכל המותם כמייה. לחיין נפלי. ויפא כללוי"ג טלאי. ארכביה אדמי רכשי. ולא ייעבא מילי אירון כה. עלפנה עשה שנת מויה מעיד עליה. ואזילנה ססניגורו כפשה קטיוגורו בוגי ומבדרי בן בוני הלו. שחזר להשיב אל הכוסה. לדיוות הקיוועות האחרות. לוי"ט ש"ז ל"בם קלת וכינויא. חבל על מוטה כזה שלבו חסר. ואזר לכל סכל הוא. וחשב לטול עטרה לעיניו. ולדבר בפני מלכדי רבין. ונאלי לגזור לשקיה בניגורא דפרחלא טל סך אשקרו זא. ואין לעשותו כאולתו. יבום משנתו. שחשב לופות שטרף לבי תרי. שפדקי גם את הדקין אדוני מורה. והנדיל לספר בשכתי. שאי אפשר להכתיב הירוע. אכן ידעתי. את אדוני הדבר. וכי לא לפניו חק ביזא.

ואל יאזר אדם לחום על תורתו של הכופר היכן הקפה הוה. ושואל האזר שבו יתיריה למוט. שבהי התחנך לו הרבה. וכן תולתו ככוכה. ואוסף על טהרתו פשעים רעים ופזמוים. מעשה אורו תפס כשמו ואסור הוא בד"ת. ולרשע אשר אליהו הוה לך לספר חוקי כפרטות מין אדוק כזה שמהר דברי אלהים חיים למוות. כשמוע בכל פעם שדורש דדשות של דופי שיזור ונבז. אין אדם כולל ועשני כישוף ונוח. ולא יבזז אדם לכבוד תורה מתלמידיו. כי תכלית תורה. תשובה ומע"ט. וזה תורתו נעזית לו סס היות. וזעולם לא וכה לומר שזועה שמוה בהוראה. מימיו לא הסכים להלכה. ואעפיה לי מהצמורה שדים כאזנים שדרכי כמים כי הכס בפראן חלק על. הוראת הנאב ד' משה ד' ו"ב בהערה יתרה. אף כי באיסור מלב דכרת. והזרוע שחבר יונת באתריה. ולא הראה שום חכמה. רק שמה בהוראה לקולא. לטמוע על פר"ת. שכל העוקל מניד לו. והנאב ד' ז' לעינו ונמוקן עיו. וכדפסה שזכותו כסוף ס' שכה"ג לא ח' ז' ז' וזיון בשמות הלוי ללחוק על רבו (כע"כ רביה דרבה רביה הוה) כשאת כפפה להציר איסור כרת. שבר יפה לו לפי אמונתו. והזנבת מתקרב בא דרן תשובה על עסק חזרת כדוכיא שארש ב"ד. ונמוא לונקן ע"ל. וזאת לפשרו מן הדון וכל הוראה דבריו יפאק לו. גם כה גלה ערות מימותו. ששועה מן התורה שזוק. ולא יכול להסתיר מחסונו לבו הרע שכל מניעתו להפר תורה וחוק. שוד מעשי יבוא עליו אד פתאוד ייחמה שמו וימחוק. והשלישית היא הטובה בכל מה שראינו מימנו. הלא תראה כמ' חרש כדפס וקרבנו. שכל הרב מתיאווים. ששאל מאתו שאלת חכם חני תשובה יונתן לכסיל כבוד כרוד אכן בחרתה. יעלה שבו בני אדם בנוחיה ענוה. כדי להשיג ממנו תשובה נכונה. ולא עלה בידו אפי' אד"ש לדנוא. הוויאזו בפניו כפש ענוה. אך זה הפעל לא ראינו טעונו והראת קנת חכמה. כי גם אויל מחרים חכם יחשב. הגדה זה כל פרי אכזבתו ולמוד תורתו לבנות ולכלימה. שאינה אלא להתיירר ולגלות פניבז תורה שלא כהלכה להרבות חכמה יונתן זה לא ראינו מוננו שום דבר בהוראה אדוקי שוע זא איביא להילכתא קאזויא לא בכראלא שיעזיה קאזויא. ולא די שלא עשה ענף בתורה לזכות הרבים לא קא. פרי עין הזינים לא יחיש דבר מונ ונבון לתפלות ישראל ולתקון העולם כל מאומה. אבל הוליד בנים זרים ואמית סוים ורבים ארשיים מייסדים מלאים וזמא. והרי הלמוד מוננו. כלמוד מן המוננו ששייב מיתה (ומה שלמד ר"מ תורה מאחר. ומלך דר"מ שאי ררש גובריה להבחין בון פרי לקלויה. ואשכ"כ אחרו שלא עשה יפה. אינו דויה כמ' ש"כ רבי בארצ שום בארצ"ע"ש) א"כ אדרשה מנה גדולה לילונט כפסס מצאר שחת. יעד לא ישתו מימיו המרים המאירים וייחזו מיתה עולמית. כאשר רבים ישתו לייזא קוסיע ליה. דכהפקירא כיחא לכו

לכו. כמורי און ופי בנות. על כן על כמוריו לא ישמה ה'. כולו חקך ומרע וכל פה דובר כבלה. הפך כמוריס כולם. פריצי הדור. האי מוכיבין ליה. דשכיב ליה וילו ליה. פריצי ליה. היום רבו עבדים המתברנים פרוזו ושרזו בארץ. ונרקו לגדור בפניהם. שלא יקלקלו עולם מלא. הלאו לא למדו אנלו מעולם. כמה מהם יפאו לתרבות רעה. ויוקדמום תבטלים. הבטילו אשכלותיהם אשכלות מרורות למו. פגעו בנידיהם ולבשו בנידים אחרים. אדרת נע"ד למען כק"ט. וכל מי שלמד בימיבתו. מושפין לו שמו מין הוא. אס עשה אכלו כדי טוביה. אי אפשר בלא ידבק בו. ריח רע וכדקון. אע"פ שלמדו אמונות רכס של המוריס. ובקויאם הם לרמות את הפתאים. כושעים טלפיהם כמורים. רובם קשודים על הגול והניאוף ובזמון וקלות ראש ככל פה ובעול תורה הכל מודים. וכל העם עדים. יוכלי עולם ארוך משנתם. מכשילים רבים בתורה. מיסיתים ונדמים לפרוק עול מלכות שמים. ישועלים קטנים מקבלים כדמי חמד ה' נבאות:

עכ טוב למעט את התפלה הכל פה דובר כבלה. שלא להרבות התקלה. ולהסיר הוכסלה. ודמנות על רשעים וזמלה. היא אכזריות גדולה. ומוניו שבתולה של תורה עושי. היא יסודה. יעל אחת כמה וכמה שלא לקיים קוים בדרם שביבנה קבעו ברכה בפני עמיה לעקירת מוכין כלה. שהיו לאלה וקבלה. ואין להם בתורתנו חלק וזמלה. ואסוד לשמוע מפייהם תורה תפלה. הלמוד מן המוננו חייב מיתה:

ואהי הרי אומר אס ראית חכם עובר עבירה כלילה יא"ת אחריו ביום כו' אלא ודאי עשה תשובה. ואע"פ שחטא ישראל הוא ואלא דקאי בניו מילפי אסא בויה. אמוס מנה הכל. שלא כאיור כן בניין אדוק לע"א. שכתלתן מין האסורה בודאי וכמו שהורה לנו רבי בשי"ע (סכ"מ) והיא היתה דעת הנאונים הקדמונים שהפקיעו אפי' ויקת מומרי יו"ט עדיין אסוק הקושיא עלינו לא יחא אלא כפק שיא עשה תשובה. וכני אפי' בנחמבה. כי הא דאחריון הרי את מקודשת לי ע"מ שאכרידקי אפי' היה רשע גינור כל ימיו. ה' ז' מקודשת. מוא הרהר תשובה בלבנו. לואת אטיבך מלין. כי אמוס הטענה הראשונה מבוארת הבטול. כי כה הטעה חכמי הדור שלפנינו. בעת ההיא שיא עליו הלשו הקדום. והיתה כנגדו שינא מלפני השלישים. והוכסלה הזאת תחת ידיהם שלא ביכמו בין עבידה של תאות היצר לפי טעה להשביע כפשו השוקקה. שאינו ז' ממש עד שמתחרי. ובין ירא דע"ז ומויכות דוושבא. ואין לו תקנה אלא במויה. ונרמו שהכינו אכן נפך לבורות. וסככו לנו הולמויה הכבדה. כי יתבאר עלינו שהראשונים לא עיורו בפניו. ואך כעמוד אכמו. ואנו אומרים. מ"ה הכינו לבנויקוס להתגדר. אע"פ בואו וננוח בייא בייא האי דאשרביה לביתא וזכתי מוקד. בנין כלום יהבתיה לן אלא לקבלי. ביה אנרא לא איהו ולא אנריה. עכ"פ כסתלק ספק והמעיקרו. כי לא שבו זה שלשים שנה. ואלס אורו אפי' היה רשע כל ימיו. י"ל שויה הרהר תשובה בלבנו (ואף לא כחלק בן בין רשע רע לשמים ובין רע לבריות בלבד. מ"ט) כבר באר לנו רבי. דלא ודאי הואי אלא ספיקא הוי. ואוליך הכא והכא למוורא דאילו קבלה קדוין מאיר. דריכה גט מוננו. כמ' ש"ש בשי"ע (סכ"מ) והבא כמי' בכ"ד מי יכנים ענינו באריות סככת כפשות רבות. והשתת עולם יולא ח' ז' ספק פקום כפשות דוה טבת. ומוסס ספק רחוק אנו מנזוים גם עליו להקיותו. אולי כוכל להיטיב אריותו. לא להוריד מיבנה בדם טאלו. ולא ליורו עלן חד הוה בנין ולא מניין לאסוליה. ואין אנו בוטחים להעלות עטן מקברו. כ' כ' הפסקיון. כד"מ וככ"י. כ"ש שאינו דוה לאחר. שלא חטא רק לעמיו. אבל בואת תהי תכארתינו לאזור קול לבוכו על התשובה אס נוכל. לא כמו פשוטים השמים המאפים עלינו. הנראים כאוהבו. והוה שוכנו הנדולים באות.

שמושין לעולם עובר. ולא לעולם עומד. ויוסככים עמוס ואתו בשביל כבוד ב"ו המדומה. ומפקירים כבוד שמים. וקושים את רוחו וזמאנים לבדו. שלא לכוכלת תורה לאלהים. להכינו רע חלל. ולא יחשו לתקנת כפשו כלל. אולי בתר איפכא ימוטב לכספו ביה בהאי עולא. ולא לכספו ביה לעלמא דאתי. ותקנתו ותקנת חבריו בעלי הכת האמורה. לו בימוד יתקנת כל הגולה בכללה ממש תליה בכך. ועוד לפי מ' ש"ה מ' כ"ב ב"מ ל' עכו"ס. האפיקורסין אין מקבלין אותן בתשובה. הן אמת שדבריו כראין כסותרין זא' וכס' ג"מ' תשובה חסר טמונה כל מיני אפיקורסין ומיין וכופרים. ויהעלה מפסים. כתב בפירוש כלהרשעים והמוריס וכינוא בהן שסורו בתשובה כו'. מקבלין אותן. לכן מה שכתב בכ"ד לרפות שבר על קלה. כיאילו כתבון הר"מ ב"ה"ע"ז למוין מיוחד של אפיקורסין ככלל. שלא בללה סס. אין זה צדושמע לשמו. יאזא דבר שאי אפשר להשמע:

דברים האסורים בשאר בעלי תשובה שמורים לכשרותם אחר השלמות תשובתם. הרי הם ככל ישראל הכפרים. משא"כ באשוקוסין וזכין. דתו לא מהימנין להו לעולם. שלא יתכוונו להכחיל את ישראל. משום דכל דברים ומומיות מיית. ואם בעל תשובה גומר הוא יסיה לא יסיה בעוה"ו. אלא לעולם כולו ארץ. וכי לא מיית. מוכח דודאי לא עמד תשובה מעליא. וכדמוסק תלמודא פ"ק דע"ו :

ואר תקיטמי מו"ם שמו"ר בשי"ע (ס"ל דו"ה א) שאף ה"מורו לע"א. אם חזרו בו ושב אל ה' כי ירבה לטוב. לא לבד שכל מסאו ומו"ל. אלא גם ירבה ימים כחול. כמו ש"ס ראה ברורה משבאל. ישרה"י תשובתך בדרך. כו"ם ש"ס של אורח חז"ל דפרים ומומיות מיית. אלא בנין דאביק במומיות. משא"כ בשבאל שלא היה מין כלל. ולא עשה אלא לפניו ממית דאין ועניונו. כוכב לעקר. כמו שראה מהפתיקים. וכמו ש"ס חז"ל בפי"כ. שטעה ב"ר ש' כוח לאדם שיכיר עניונו לע"ו. ואל יעטרך לבריות. עכ"פ קפת אכום היה והעמיות מעביר את האדם ע"ד וע"ד קובו. אבל לבו ודאי היה לשמים. כ"ש שלא היה אדוק בע"א. אירבה היתה עינו נרה בה. כמו ש"ס חז"ל ביר"ד דברכות פ"ט. בשון קו"י רש"י. כומר לע"א והארץ ימים כך. א"ל ע"ה סהיה עינו נרה בע"א. אלא בר כס ויקרבא גביה תור או איור. א"ל מה זו מועזה. איכה נראה איכה שמועת ואיכה מדברת בו. לפיכך אומי יתכן לא עבד ע"א ועולם. רק כשכה לה לצורך מוומיותו. ולפי דעתו הוועטת יש למוצא לו זכות ג"כ ששכחה לטובה. שגדולה עברה לשמה. כי לא זו שלא היה קוטף ומטיף בע"ו. אלא התל בה עשרת מומים. והעיקר בני אדם מומים. סבר מוצה קעבד. להגיל ישראל מוכסול יעון ע"א. ע"י שהודיעם שאין בה מומים. משא"כ ביותן הלו. שהוא להפק יון הקפה אל הקפה. לפניו מראה עניונו כשר. ועשה במוסדן מועטיו. וזרעו אחר ע"א בפתר. וכתברר דאביק בה יביק. אותה עובד לה ישתחוה לא זו מנספה ומוסקה טכיס רבות. לא עת לראוק מוסדן. ודאי מלפספו והולכת עמו עד יום מותו.

רע"ד הרי אורו. ד"ד דברים וועבבין את התשובה. ונכאם הר"מ ז"ל בפ"ד דאלו הן. א המצויה יום ימותו. המטיף את ישראל וזון רב האכלים דברים האסורים והשקם ויאל המרים המאריים. והכשלים בהוראות שלא כהלכה אין מוספה. ב המטה את צבאו מדרך טובה לדרך רעה כגון מסיית וזרעו. ב זו הרבה אשמה. הסיית והדיח אחר ע"א גרועה שברשות ונכה לה ביה"ב. ב"י מומיות שחבר לחוקה ולהקיימה. את ה' הוא יונדק ביד ריחה. והרגיל שבועת שוא ושקר גזל כיאוף וכשוף וכל הכמות שאינן יוקבלות פני השכינה כתחוקו על ידו וקשר קשר על ע"א ועל משיחו. ג הרואה את בנו יוצא לתרבות רעה. ואינו יוצא בידו. הוא עור לבנו הטובע בצע רע לביתו. ויאל ידו בעושק ומומים. ביחוד מן הכחורים העשירים ככדוק ראששויר וחבריו. וכן ידע כל הכעה בביתו עם ב"ו. היופקרת וזכה כשכרת. וספרו היודעים שהיו בביתו וראו. אין ככסם בחדר שהיה שם הכער הכ"ל בע"ס לנאל בה תאותו. והוא רואה חבוק וכשוק ומשחק. ד האומר אטא ואשוב בו. זה דרכו ומעורו. אכל בשקר ובמורמה. ובגניבת דעת העליונה ודעת הכריות. ולא היה בלבו מועלם לשו"ב. לא בא במוסדו כלל. מנחת פניו לאסוף כחול שבי כפשות ולשלול שלל ה המורע עניו מן הכבוד. אין גדול מומו. פרש מכלל יהדות לברות לו בור דות גם מנאזוה אוכל ב"י. תמונו והוא בריא אולם. והראה ערובין בעניו שולקן מלכים. ו החולק על דברי קדושים. הוא שולק על ה' ועל משה עבדו ותורתו. כמו שגלה דעתו הארורה בס' מיונות שלו בפי"א. א"ל על ד"ס. ז המועל על המנחת. הוא דבר ה' בזה. כמו שזכר למעלה אסם קבאו. וכהנה רבות עמו. ח המזכה רבותיו. הוא ודאי יזכה רבותיו ואבותיו. וזה הכריות אזורות. או למי מזה ילד שזה גדל. או לרבו שלמדו תורה. גם יזכה הוא בכיו לגדלו ישראל. עירי ושכבי ליהו סה"י. ט השואל את התוכחות. הוא הנדון. שלא הגניח בתוכחות הרבנים הנאונים שבדור הקודם. אף לא בתוכחת יונגולה. של הגאון השישי ר"י ס"ר. ו תחת שהיה לו להסיק בו אהבה. אם היה חכם אמיתי. כע"ש הוכח לחכסו ונו"ו. טלס למיחורכים וגירופים. והשא בו את הכלבים. הוא ימות באין מוסר. י המקלל את הרבים. כן אלה פיהו מלא בכתבי פלסתר שגל על פניו האון על אנשים דקיקים וטובים. מלבד אשר אתו בבית יוכן הרגיל לסייתו לקלל רבים נכבדים וממונים י"א החולק עם נכב. הוא שולק עם בנו נכב ומפורסם. מלבד מה שהיה מוסרי נכבים. בפרא"ב. שאין להאריך כאן במעשים החמומים. יב המוצא אבדה. ואינו מכריז עליה. גדולה מו"א אורו עליו שכאם במקדוק כ"פ ק"ל לזו. יג האוכל שוד שניים יתוומים ואלמנות. כך מועד עליו. בכל מקום שהיה. יד המקבל שומד להטות דין. זה כראיה בכל יום ומעשהו

המומיות. שמוטה דין לזד בלו כדורו. בו האוכל מבעוזה האונה מוסקת. אחי"ב כ"ו. וכן בו המסתמש בעבטו של עמי. אבל קרוב הדבר שכלו מזה. כי במדומיה לא הלה לעניו ועולם. אם לא שנתן עינו בביתו וכלי תפארתו. כענין שאל ועסקו גבר וביתו. וזיתן למגדו בזה כי הוא מועד לזון ג' זולים מאלה. אבל מהלואת חן וחסד לעניי ישראל. מוצל הוא בשבט וכדל לאלקיו שלא יעשה ככה. כי לא חפץ בכבדה. י"ו המוסתכל בעריות. הלואי שלא יעשה יותר מזה. הלא ידע שפרה גופה מזכה היא לגבי ידיה. ואחרו כמה אנשים שראוהו בבית. המסתאות רזין הנשים גם כבעודת ברית הולך בינין אל המטה שהיולדת מוכבת עליה וזוכים ידיו עליה וסומך בכל כמו על הנשים הילדות. כלומר מוכדן אותן ככהן און מוכדן און גם ראוהו רוכב בעגלת צב עם אשת איש לבית המטתה (ואם אית הדבר שהגדו קבל המעות מבעלה שיסכור בעדם עגלה לעצמו. והוא לקח המעות לכיסו. והלך בעגלה עמה לבדה. ועד"ו כמעט כשתגבה האשה כפי מילור המגידים) יח המסתכל בקלון חבירו. זה דרכו כל הימים. הוא בולכי רפין יתקלם. יש האומד בכשרים. בזה אינו מוסק אם בא לידי מדה זו. כי לדעתו לא אסד. אבל מכיר רבנו ומתכוון למרוד בו. ויודע ובקי בכשרים. י"ז המסתכל בנשים. ומומיותו להטיל בהם כנס. שלא להניח טוס מעלה לכשרים. ד"ח בעל רבילות. ד"א בעל לשון הרע. ד"ב בעל מיומה. ד"ג בעל מחשבה רעה. ככל אלה הוא אדון ושר גדול שגדל על כל אשתי כמות הללו והדומים להם. זה דבר ידוע ומפורסם. והרונה לעמוד על האמת ישאל כאן רק את פי שני כו"ם ד"ק המבורג. ה"ה הקצין הכבד השיש איש הם ויבר ירא מומים כ"ה משה ג"ס י"ז ור"ל קיק. הויה יגדו האות אך התגרה ברעה להטיל נטאה ותחרות ביניהם. בהיותם באהבה ושלום יחדיו. וכשאלוהו מודוע עשה ככה כפר בכל וכשבע לשקר. וכעם עניונו ברעם ורוננו ינאח ארץ. הארמי הלו בקש לעקר את הכל. כמעט חיים בלענו כתיבן במדות אכזר בני לולי ה' שהיה לנו. ויזר מחשבות לבו רק על כל היום. מוצצ על ה' רעה. זה דרכו כסל. מואו משיים קדמוניות כאשר הקיא ארסו בס' מירם שלו בבירור. יולד שלא פסקה זוהמותו בקיימותו וגם כדרשותיו. ד"ה היותם לרשע. זה מודע מי המה חבדיו ואהבו אוהבי אשתי ענבים ואילת אהבים ומרי ענבים ולקס כזבים וזים נכונים וכל העוסקים בגלגל מעות האוסכים את הרבים. וכראשם האדום האדום הידוע. כללו של דבר כל בעלי פלמות גוולי הרבים. וכל המוכפים והכשעים לשקר ועשוקי סכר שכיר. העורכים לגד שולקן המזלזלים למיני מוסדן הכרוכים על ערשותם. הכורכים על פי הנבל השוטים בעורקי הוין יין נענשים עושי באשמים המה בעלי בריתו אוהבו וחמיו לחמיו ולחנותיו יולא זו בלבד בג"ק הלבו אחריו כל איש בעיל. אלא גם בשאר ויקומות מסרו. כפסע עליו כל פורקי על. הנואפים הנופלים ודפי וייה אשתי דמיה וזרונה הויה אשר מסר נפשו עליו בפרא"ב. הלא הוא וליון קרוב רועה אלמנה (ישנה ווייש קאפ) לו ייטיב בשעת קה"ת. במפורסם בעולם. וזו הראש

וראשון בויץ שהחוק ביד התועב הלו. כי אם הפרכם יוזל כן. אשר ליימים מועטים היה לפל יטה גדולה וכוונה פעמים יואה אלפים ליש'. ומלבד והוליוכוהו אכור במומיותם ביש"ק לבית הסוהר. שם תהא מיימתו כפרתו. מי הם ראשי האנשים אוהבי במומיותם כי אם קאפלי קרין ואשתי ואחיו ואלף קרין. שאש"פ שאינו הולך למיני עשרה לשמוע קדוש וקדושות. י"ז מומיות המפורסמות. כמו אותה שבתאסיל והאנשים המוקדשים הדומין לכהמות. אשר נקבו בשמות. אבל חבירו הנאמן. הוא קארל באשתי אשר גדלו כאב ויהי אומן. וזהו אשר הלך אליו ויגורר יוכאן לברוכשויו מרוב חבה להשתעשע עמו ימים אחדים להשתעשע באהבים ושם וסר לו סודותיו וספרים קיימותיו והוא אשר הדפים לזכותו משה ידי חרס מוסקית לכמה דעות אומן. ויגר פהל אליו וזמן. הרי כל העשרים וארבעה תכשיטי הכלה ואובד. ובעלי לבוש מלאך דרכן פה בעיניו.

היו עושין תשובה און חסדונד כעל כפייהם ויהיו אורו כל האומר חסד און לן חלק לע"ה ורשע ידוק של ב"ת יעשונו מ"ע
(כע"ט) ויחזרו אפילו היה רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה און חסדונד לו פסח רשעו סלחור וכמו רשעו רשעו ונ' ונ'
לפיכך און אנו מייאשן אותו מונח ועל מה זה מקשה לנו ומכריח שלא להשיג מעלה שאין גדולה ממנו כי במקום בעלי תשובה
עומדים גדוקים גמורים אינן יכולין לעמוד כלום מבקשין ממונו אלא כפיית יצרו למען ישוב ה' ויחזרו אפיו וירחמוהו יון כל
חבריו יבשו ויפחדו ויהיו אחריו י' יכו ויגו לו כזה וככה באשר בקש ממונו יורו הטוב עם ה' ואנשים בתפלת עסק ביש הלז
שלך לדבר על לבו שיתן כבוד לה' ויתודה וישבו מחטאיו אז יקנה לו עטרה והב גדולה תחת תכריך בון ונחור און בנאומה
ואדוני ערב לו בדבר שישו כבוד ויקר תפארת תחת בשמו ומטה וכלימה גס העם הזה על מקומו יבוא בשלום :

אמנם צריך שיעשה הפעם תשובה גמורה כמורה באותו גלויה ויפסקו מעשי שחטאיו ויפסקו מן הן בדברים שבינו לבין
המקום והן בדברים שבינו לחבריו ובענין שכתב הראש ד' בס' מ"ל תשובה ו' וכן עבירות ופסוקים
ומגולות אש"ס שאין בין אדם לחברו צריך לפרסמו שכיון שנתפרסם החטא יכיר צדק לפרסם התשובה ויתבייש ברבים ע"כ
ופשוט פנס הר"ם מורה בכך דה"ל לא חייב אלא ביה שלא כתגלה עמו כמו שדייק בלשון בנאומה ויבשה היא לו שהיא
כפי פשע בן ופשוט הוא שה"ל לא בא אלא לפרס' וי"ש הכ"מ אש"ס שאין לו להעלויים און לו לפרסום הוא דמוק ורמוק
משוכן והוא נגד היופוט בכתוב זה ונאמר בגמרא דמוק ומכסה פשעיו לא יגליה בשמא ויבארם וימארה שלטן הר"ם מוכיח
דקסבר הכי תרי שינויי קושטא כינהי ולא פליגן אהדדי וכיון שהרשע גם ככ"מ און יונאי פשרה כון ויוסיף עשה מועתו
מה שאינו בנשמה ותו אשתמיט מוכיח דכ"מ תלווד ערוך פא"ל (ב"ב) ד"מ"ו"ה בע"ז לא חנו דלא שפירא לכסוף ולוילוי כי הכי
דלכפר ליה הרי שאפי' אינו חטא מחורסם צריך הוא עכ"פ להודיעו ולפרסמו למוי שאינו יודעו כדי שיתבייש וזהו בודאי
דמוי הר"א וידוע הוא בע"א שאין לו כפרה אלא דיוקא בביוש אפי' בגונג ק"ל ולוודי הילכך אפשר אפילו אינו חטא
ופורסם צריך לפרסמו ברבים כדי שיתבייש וזהו לא כפרה :

ורא עוד אלא אפילו חטא הרבים בע"א ואפי' ככבר קבלו עכסו ויורד וסבלו בזיונות הרבה בעבורה צריך לבייש אפילו
אחר כמה אלפים אינו יתובה היא להם כמ"ש על ועשה עגל קרא ויורגסו ישיעו וי"ד כינסו לכבוד של ישראל
קח"ל כ"ש דכיוון שהי' דמיהו להו כפרה עאכ"ו ק"ב כן של ק"ו ביוי שחטא בע"ז שנים רבות ובודויות הללו
שכבר אבדה ע"און העולם עווד אייבשין וקדש ע"ז ומטובה וכל ע"א שבעולם והחטא בה את הרבים עד שנתפרסם חטאו
בכל העולם שמונה ומי יגד גדול הוא עלינו לפרסם גס תבובתנו ובלא זאת און לו תקנה ואי אפשר שתקבל תשובתו בהנחת
זלא יגליה בה אס לא הודעה ופרסום רב לעיני השמש כדי שידעו תלמודיו שאין בע"ז מונש ולא יסארו המה ביה הכס והוא
בג"ע ואיך דשמע בהא ולא שמוע בהא ומש"ה לית ליה תקנתא אלא במעשה כ"ד חומדים על תשובתו ההגונה
כתקנה כתבוב בשוקא חתויה בנרא הן תהיו ארכא לשלתא :

איברא אש"ג דאי עבד תשובה מעליא כדבעי ויהיבא ביה ודאי צריך לנהוג כידוי וחוס תפלה ויבקש שיתירו לו כדיוו
ואפי' יגור שהוא צדיק גמור עכשו (מה שהוא מהכובע לפי דחו"ל כי לא יכול ודבריהם ארנה) לא יולט מדין
החוס שנספק תליו דלאפקותא עד דתילא עליה שמתא תלתין יוויין והוא ולול כדווי ומרוי דלא כני אלא עד שיכהן כידוי
כחוסר הימים שזול בו ועדיין לא כהן בוויבקש שיתירו לו כדיוו גס לא עשה תשובה ולא בייית דיבאל כיים לבעלדיכה
ולא בקש ותיילה וון הכונים שבניה וזירף לו יאומן כי יוכרר כעשה תשובה הגונה קושטא לו מחטאת ואין לו כפרה אלא
ביותיה שהיא חלל ה' דכתיב ביה אס יוכר העון הזהכעוד מתותן ותו אית ביה חסוס הא דתן כל מקום שיעמוד שנים
ויאמרו נחור דינו של פלוני בב' פלוני הרי זה יהרן ואין קושטין אפילו עשה תשובה ודאית כיו"ש בס' ד' בוקומו כל שכן
שהרי און אנו רוצין אלא להחיותו אבל ויכסה פשעיו לא יגליה ואיכס אפילו יעשה תשובה ויחלטת מ"מ פסול הוא להוראה
כל ימיו ביי הכיסוין הוכיח באשמי אותה הכת החוטאת ובעשת כעששין תשובה אינו אלא לפנים ולעשה מועשת ועוד
שהרי שכיוו כהנים שמשו בבית חוכיו לא ימחו בוקש ואין צריך למור דבר אחר וב"ד"ע שהוא ברשעו ויחלטת ועוד סופו
שעוסף ועטא על פשע בכל יום למאור את הרבים ולהרום מעווד ומכ הקהלות הנכבדות הקלה ומקשה עורף לבנות את ישראל

ולפירק שכן נגזר דינו כל המחטיא את הרבים און מסטיקין כידוי לעשות תשובה אס אין עושין בו דין אין לך ח' הגדול ויהי
ואפי' או"ה ויתחייבם על כך בצאור עם ה' אלה המוסרים כפשותם על' בכל יום וסובלים עול גלות עליהם לכבוד קונם
והם חואים חלול שמו ית' ומוחלים ומותקים ואין שמים על לב נצורי ישראל להקים לגדור פרוצת התורה והמקום לא תהא
כזאת בישראל עם קדוש עם חרף כפשו למות על אהבת אביו שבשמים שאפי' אס לא היה וון הדין ראוי הוא לכך כמ"ש
ב"ד יוכין ויבוסין שלא מן הדין לגונך שעה ולמגדר מילתא לעשות סיני לתורה :

ורא כמ"ש אחד מחכמים מהפוכים לומר לו מפני הוראת שעה דאזיל בתר איפכא כי להוראת שעה מצינו שהקריב אליהם
בחוק ועבר על איסור כרת כדי להרוג כניאי בעל' אבל לא מצינו הוראת שעה להניח המחטיא את הרבים לסוף
ידו ברשעו למען ספות הרזה את הנמאה להסית להכשיל רבים בתורה ולהניח היוכשול לדורות הבאים שלא יאמרו אילם
לא היה חמס בע"א וו לא היה חכס לכל גדולי ישראל זה פעמים ותורה צועקת חוס לקנא קנאתה לנקום כקויתה מיד הניד
ולא לשלול איש חרמי מיד גם האיש החמוני נחוס ככרמיא בייא בייא היינו דאחריב לביתא ואחתי מוקד בזין שר
מכיומיא למויה בספריא בו ועמא דארעא אזל ונדללה ומכפי רבן להרדי אבד בזוני מוי כפישו אפי' ומרמי אפא את
וניולא האב און לישראל ח' ה' התורה הרצועה איש הישר בעיניו יעשה וכבר וסי לה אמואל דלא בסבא טעמא וזה היה
באותו וון שערבב השטן את העולם לסמוא עימי אכמים בעלי זורם שכלכו במגודת מרמותו להאיוון בשקריו ויופיו נתקלג
באון נגף וקלקלו ויתחלה להעיד על דקתו בשקר ולכתוב למקויות הרמזים להפיל איווה על הרבנים שבנו א' לרשע ידיהם
מן המלאכה לשחק עמון מדינו משא"כ עתה שמונה עשרת האיות לישכס (כפי שמוננו) האכמים הללו שהיו נוטעים פתחו
עיניהם ודכיוו שניאיתם יהיה הפכו אליו עורף ונבאו לעורת ה' בגבורים לא כשאר עמון וולת דלת עם הארץ לכן אין להתיירא
עוד ובעלי דין קשה אדרבה כל פני הקהלות הזשנו לדעת אחת והסכימו דעתם לזעקת חוקים לתת כבוד לה' ולתורתו לעשות
משמרת למשורתה של תורה ולגדור גדרה תליס אס יתרכו עוד מוי ומי שיש בידם למקות און הטועים ולטול מקל ורצועה
להכות על קדקדו ולא לעשות הכפארה רמייה ח' ליקוי ברור מונע מרבו מרס ואין ח' הגדול מזה בין מוליס ובין ערלים
כי יחשבו ככתה גמלת ישראל הכפארה אבדה האיוונה ע"כ תפוג תורה לעשות מונח זוכה ושלול אס לא יבא משפט לאורה
בדבר שאין בו דין מחילה אלא יקוב הדין את ההר הקשה ברול בברול יחד ויחיתכו לא בנזע לבזע בך ופשרה ולדבר זה
צריך לאזור חיל ונבונה משיבי מלחמה משרה ובענין שכתוב בס' הקדוש (ח' ב' קנה ב) פתח ר' ת' ואמר עת לעשות לה'
הפכו תורתך בו ככל וימא דאורייתא ויתקיימו בעליוא בו קב"ה די עדי בעובדי יוני ועדי בעליוון כלהו ושמיא וארעא
בקיווייהו ולא עוד אלא קב"ה כניס כל פתליא דליה ואמר לון קונו עמא קדישא דאית לי בארעא דאורייתא ויתעטרא
בביהון בו מיד פתחי ואמרו מיי בעמד ישראל גוי אחד בארץ ובשעתא דישראל מתבעלי מאורייתא כביכול טעם חיליה כדון
עת לעשות לה' אינן כמ' עלמא צדיקיא דאשתארן אית לון למנרא חרין בו בגין דקב"ה יתתקף בהו בצדיקיא ומשירין
ואוכלסין דליה ע"כ לפיכך איתן שאזרו חיל בעת הואת עת מלחמה לה' ועת שלום לשאר עמון יהיו לצפירת תפארה =
ויספיק זה לפי העת והיוון שאינו גורם להאריך יותר וכבר הרשיב לנו אדוני בא"ש הואת באגרת טוס ובאגרת פוריש
ובחבור תורת הקבאות וד"ת עניים בנקום אדן ועשירים בנקום אדן

ורא יתשוב אדם שהצננו הפה לא רוב מעשיו היוכוירים ודרכיו הוקולקלים ועניניו החובללים ולמודיו החושבים יוספקיו
והראיותיו הקשים כי לא יגליס ספרי ואין ווי אס דומא קטנה וניור קל ומבואה דבבואה של שד מרשים יהודאין
הלו זמיי יעזור כח לספר כל דברי מכות ומשוקצת שכתב בספרי ב"ה הננואסביד תלמודיו ומי יעמוד לרוח לאסוף רוח בחפניו
עלא סכנים עול מפשטיו ודרשויו הוקבצים כל שקריובל אפיקורסות ודברי הפקר יווי ישיג גורל מופא עוה שלו טעמוד לכבר
הפטרות כפני עמי הארצים שחוסבים פיו מסיק מרגליות וספרי תורה והוא אינו בקי לקרות אפי' ווקרא אחד כהויתו כ"ש
שאינו יודע לתרגם פסוק כגודונו ואפי' בלה"ק פשוט לא מציא דינו ורגליו וככה השמוד תלמודים אסד מהס כענ"ד ערל
אכטאן ששיאו לבו לכרר מיר ושכח לכבוד מלך יד"ה על חתונתו ושונת לבו ועשאו בלה"ק חדש אשר לא נשמע כמנהג
עדיין לחכמים ולמביאים אשר להם יד ושם בלשונות הראשיות וכן יש לברר מכות לשוננו של רבו הוכווער ימתן כוסס בקשה
שכתב להריון המור"ה ויופקדי דינו שאינו יכול להכאיס

עקיצת עקרב

להכניס • ויתקן מתברר כמישט ידועו • וסכלותו וטעותו בדוכן והוא זה • וזו יכלה וזכו להעלות על ספר כל
 תעונו וזה תלמי וזוכו • ואפס וזוכו • וזדעורי ריבותיו וזדעונו • גארתו וזאנו • לא כן בדו • הזוכו וזאנו • היוצא מדכריו
 שאין להרהר אזר פסן חכמים שגורו כדיו על האופר הכל • עד שיפזר כתשנה גבורה וזכרה • ויתקן הקללה משיקרה •
 אשו כדיו ואחר סני ליה • עד דנשלם כמי פה דא דברי היוקיה • דגרוס בנידי דלמה • ויבזש ממו ומחילה • קן תהא
 ארכא לשלתי • ודגבא ליה עבדין ליה • לויסקליה לטרפסיה בה זי עלמא • דילמא תהוי ליה כפרה • ולא לכסיף לעלמא דאתי
 ואין כפרנו כשלתי עד שיטלם הכופר אף הכופר • בחיזה דכריש • שזייב לאגמס יקרו • הכו דייטקן ולכל אלנו דכוותיה
 וזה ודאי דין אית ויחטט דק דני וטבעי כיון אש שרפז • כאן וכפרם • כדבר הזוקר • פ"ט מחזיקי למדות •
כהא סלקין וכהא כותיקן • בידיכא בתר בי דינא לא דייקי ביחוד כב"ד הגדול שבדור • לב"ד טועין לא חייטין • ואין לנו
 אלא פיסקא דזורקן ורעין • שסופר הקיועות הרשונות כפסן דיס • בר כדיו ושיתא הוא • וכל שכן אחר שיאה
 סריותו תלה בארץ סולין כספרי תוכת שזיבר • למבר כזשים ועקרבים • ויעש כוונים לעצבים ולגוליס דביס • והזכרם
 ג"כ בני מותבא רבה דבראד • מי הוא אש בשם ישראל יכונה • שיקל ראש בחרון של גדולי ישראל • שאשילו שפזה של בית רבי •
 לא כהנו חכמים קלות ראש בכדוניה • משום הכי ודאי משמתיקן ליה להאזר • ספרא כזירא כיוטין ליה ולייטין • ליט ומחזיק
 הוא בר שיש הין • בר טיבא שכלבו הית הזי קדויות דא • בר טיבא עוב"א טיבא • מלא טיבא • תוכו ותוך תוכו • מדוע לא יבער
 השני לשמים ולבריות • הסר משוכתו והיה לבער בעור יין אדרי קיס וכתבור דתין • יבער ה' כד השטן • ייתכן כבור שטן אשר
 עשה הרשעה הגדולה הוא ב ישראל • כיוסף וזעקן • והכדילו ה' לרעה יחזה שזו בעקן • והעומר והחזיקו • והסונו • על
 הוראנו • יכדל מקל הגולה • לא יתא נחוויל וליתחיו אל יתי חוכן • ושלום על ישראל ועל רבין • הלא כה דברי הכבר ראש עמי
 שנינו ראו ולא זר אלה וכאלה קרית יתאעוה שכתבו כאן ולא יכלם ספר לזכור כל האצות והרעות המורגות שפעה • ונגרש
 הזוטא בעל הכלימות הלום סוף הקיועות • והכתיבות הקרות והרעות • על זה דוח לבו כזר כש חקוקן • כי יתחזק לבנו
 וכליתינו ישתוקן • הלא יתבונן • הנהגת חזות ביום ג בחג הסוכות לפ"ק זה שבתו הכית יעש ישכ כלל סוכה ככל שדי יתלוקן •
 ההולאה והשבח לנותן ליעקב כח בתבונה שמים כוכן • וזה נוסח הקיוע הקטנה ככתבה וכלשונה (שהצגנו למועלה פתונה)

אנא יצוה אכהם ישראל הבוכב בתפארא עווו נא בזכוא עבדו בבאא הביק שלח רפואה לאבה זאת למויעט
 יתקרב שמך ושמו מבי חף בבאא יהבק בעולמ אלל נא אן ראפ

כתקיים בחותם איות • איות תפסיה מיתפס כנוון • תחת האש"ל אשר כרויה כשוע קולו כשכו"מ חרן • לאל חי באכרתי
 יסתופק ויתנוון • הכא על הצתוס בשם כל חכמי ישראל וכבוניהם חסדיהם וראשי ישיבותיהם החזיקים כשועו הדת קדוה
 ובתראי • שליחותיהו קעבדין • כאשר לא מראש בסתר דיברתי • ואש שוי לא הגדתי מנורי ורבי למדתי שהזיף לאר
 עולם זכורים גדולים רבים וכבדדים ולא קרז שזו עליהם • דלא בעז לא חזוקי טיבוא לפסיה כדחזוקי איכסי ה"כ לא בעין
אזר • סמייתו תשובתי ואת עוהי עסוך בזה הורא ייאל כדשום ספר מירס שזיבר חשומד להכעום
 תלמודו של התועב אייכסין • שזכר לו הקונטרס של תיבות • הוא מידו ליהו בכרוסמיו • שם
 כושדו מוסדו יקר על ה' ועל משיחו • לתרף וערכות אלהים חיים • להכאות לב דזיק להחית כפשות אשר
 לא תיונתה • ולאחית כפשות אשר לא תתייכה איותו השנייד לו לפה ולמליץ ויפטרס קיוע שלי • הסהיה
 כדבר הזה ב ישראל • ואש דזיק וישר הוא • ליה בא כזיתגכ וזיתגכר • וזדוע לא כתן דברי זכותו
 ונדקתו בדפוס בלשון עברית • ככתב בית ישראל לא יכתב בספר החיים את ערליהם ישכ כזו חללים
 אך עמו יהא ככתב כל ימי עולם לא יתס ויקבל תשובות באכשו און בחלק השני בע"ה ככתב ושר דברי איות יהא ככתב וכמתס

בעיה נשלם תם

